

E. R. BURROUGHS

833.840

TARZAN

a legyőzhetetlen

1910

1911

1912

1913

WYKŁADY
Z HISTORII

OSZK

TARZAN A LEGYÖZHETLEN

1. Tarzan a vadonban	1
2. Tarzan a vadonban	2
3. Tarzan a vadonban	3
4. Tarzan a vadonban	4
5. Tarzan a vadonban	5
6. Tarzan a vadonban	6
7. Tarzan a vadonban	7
8. Tarzan a vadonban	8
9. Tarzan a vadonban	9
10. Tarzan a vadonban	10
11. Tarzan a vadonban	11
12. Tarzan a vadonban	12
13. Tarzan a vadonban	13
14. Tarzan a vadonban	14
15. Tarzan a vadonban	15

A Tarzan sorozatban megjelentek

- 1. Tarzan a dzsungel fia**
- 2. Tarzan visszatér**
- 3. Tarzan bestiái**
- 4. Tarzan jia**
- 5. Tarzan és az aranyszőrű oroszlán**
- 6. Tarzan és Opar kincsei**
- 7. Tarzan a rettenetes**
- 8. Tarzan az őserdőben**
- 9. Tarzan és a törpék**
- 10. Tarzan az ismeretlen országban**
- 11. Tarzan az aranyvárosban**
- 12. Tarzan a föld szívében**
- 13. Tarzan a legyőzhetetlen**

EDGAR RICE BURROUGHS

**TARZAN
A LEGYŐZHETETLEN**

FORDITOTTA: GÁL ANDOR

PANTHEON KIADÁS

833.840

2014

Az eredeti angol kiadás címe :
„TARZAN THE INVINCIBLE“

I. Fejezet

A KIS NKIMA

Valószínűleg kevesen látták — s ha látták is, azon nyomban elfelejtették — azt a rövid ujsághírt, amely különösebb feltűnés nélkül látott napvilágot az ujságokban és amely arról adott hírt, hogy a Szomali-földön, Afrika északkeleti partvidékén állomásozó francia kolóniális csapatok behatoltak az egyik afrikai olasz gyarmat területére. E hír háttérében összeesküvések, intrikák, kalandok és szerelmek húzódnak meg — és szereplői kalandorok és bolondok, bátor emberek és szép nők, valamint az erdőségek és a dzsungel vadállatai...

De ha néhányan látták is az olasz Szomali-földre való betörésről szóló hírt, annyi bizonyos, hogy senki sem volt szemtanuja annak az esetnek, amely kevéssel előbb az ország belsőjében történt. Hogy ennek bármi kapcsolata is lehessen az európai nemzetközi cselszövényekkel, vagy éppen nemzetek sorsával — annyival kevésbé látszott lehetségesnek, mert mindössze csak egy kis majomról volt szó, amely a fák koronáján keresztül rémülten visítva menekült. A kis Nkima volt az, nyomában egy nagy, erős majommal — egy sokkal nagyobb majommal, mint Nkima.

Európa és a világ békéjének szerencséjére, az üldöző gyorsasága nem állott arányban teste nagyságával, úgy, hogy Nkimának sikerült elmenekülnie. De még jóval azután is, hogy az üldözés abbamaradt, a kis majom még mindig száguldott a fák koronáin keresztül, vékony kis hangján visítózva. Talán csak a fáradság, vagy még inkább valami ízes hernyó, vagy madárfészek szakította félbe végül is Nkima menekülését s akkor aztán morogva és fecsegve megállapodott egy ingó ágon, magasan a dzsungel földje fölött.

A világ, amelyben a kis Nkima élt, valóban félelmetes világnak tűnt — a kis Nkima legalább is úgy vélte, hogy tele van hatalmas és vérszomjas teremtményekkel, amelyek mind szeretik a majomhúst. Ott volt Numa, az oroszlán és Sheeta, a párduc és Histah, a kígyó — ez a hármasszövetség, amely a talajtól kezdve egészen a fák legmagasabb csúcsáig bizonytalanlanná tette számára a világot. Aztán ott voltak a nagy majmok és a kisebb majmok, meg a páviánok és a majmok számtalan más fajtája, amelyeket Isten mind nagyobbnak teremtett a kis Nkimánál és amelyek láthatólag mind haragot tápláltak ellene.

Eltöprengve az élet igazságtalanságán, a kis Nkima igen elszomorodott. De a szomorúságnak, amely szívecskéjét búsította, volt egy más és mélyebben fekvő oka. Sok-sok holddal ezelőtt ura elment és magára hagyta őt. Igaz, hogy egy csinos kényelmes házba ment, kedves nép közé, akik táplálták — a kis Nkimának azonban mégis csak hiányzott a nagy Tarman-gani, akinek válla az egyetlen menedéket jelentette számára, ahonnan büntetlenül zúdíthatta a sértéseket a világ felé. A kis Nkima most aztán jó ideje szembenézett az őserdő és

a dzsungel minden veszélyével, hogy felkutassa szeretett Tarzánját.

Manu, a majom agya úgy van berendezve, hogy könnyen megfélekedzik a legnagyobb szomorúságról is. Egy pillangó, vagy valami ízes pondró, a legmélyebb töprengés közben is le tudja vezetni bánatát, amely különben halálra búsítaná.

Igy aztán, bár szomorú gondolataiban megint az őt ért nagy veszteséggel kezdett foglalkozni, figyelmét hirtelen lekötötte a dzsungel szellőjének megfordulása, amely olyasféle hangokat hozott éles fülébe, amelyek nem a dzsungel őshangjai voltak és mégis ösztönszerűen érdekelték. Veszekedő hangok voltak ezek — már pedig ki az, aki a veszekedést hozza a dzsungelbe, vagy bárhová máshová? Az ember. Nkima emberi hangokat hallott.

A kis majom nesztelenül kúszott a fák között a hangok irányába, majd mikor ezek erősebbé váltak, végleg megbizonyosodott kilétük felől, aminek végleges bizonyítéka — Nkima, vagy a dzsungel bármely más lakója számára — a szag volt.

Mindenki megfigyelhette a kutyát — akár a saját kutyáját — amely látásból megismeri az embert, de nem hisz addig, még a szeme tanubizonyosságának sem, amíg érzékeny szaglószerveit útján tökéletes bizonyosságot nem szerez felőle. Ugyanígy állt az eset Nkimával is. A hallása révén gyanította, hogy emberek járnak a közelben s most aztán szimata megerősítette a feltevését. Persze nem mint embereket, hanem mint nagy majmokat képzelte el őket. Voltak köztük Gomanganik, Nagy Fekete Majmok, másszóval négerék. Erről is a szaglása győzte meg. Aztán voltak közöttük Tarmanganik is. Ezek, akik Nkima tudatában mint Nagy

Fehér majmok szerepeltek, fehér emberek voltak.

Mohón szimatolt az imádott Tarzan jólismert szaga után, ő azonban nem volt közöttük — és ezt már jóval azelőtt tudta, mielőtt magukat az idegeneket még megpillantotta volna.

A tábor, amelyre Nkima a közeli fák egyikéről lepillantott, gondosan el volt rendezve. Nyilvánvalóan már napok óta állt ott és nemcsak egy éjszakára szolgált. A fehér emberek s az arabok nagy sátrai szinte katonás rendben sorakoztak és ezek mögött húzódtak meg a négerek sebtében összetákolt sátorkunyhói.

Az egyik arab sátor nyitott bejáratánál néhány fehér burnuszos beduin szürcsölte az elmaradhatatlan kávét — egy másik sátor előtt, egy hatalmas fa árnyékában, négy fehér ember kártyázott — a benszülöttek kunyhói között szálas galla harcosok pengették a minkala húrjait. Voltak aztán más törzsekhez tartozó négerek is — Keletafrikából és Középfrikából származó emberek, akik közé a nyugati partvidék négerei keveredtek.

A tapasztalt afrikai utazó, vagy vadász zavarba jött volna a fajok és színek e tarka csoportozata láttára. Túl sok volt a néger ahhoz, hogy valamennyit teherhordozónak lehessen hinni, mert a tábor egész felszerelését összecsomagolva is, csak igen csekély teher jutott volna mindegyikükre; azonfelül pedig nagy számmal voltak közöttük az aszkarik, akik puszkájukon és municiójukon kívül semmiféle terhet nem hordanak.

Meg aztán túl sok volt itt a puska is ahhoz, hogy kizárólag csak védelmül szolgáljon akár egy nagyobb expedíció számára is. Ugy látzott, hogy minden egyes emberre jut egy puska. Ezek az apró részletek azonban nem

érdekelték Nkimát. Őt csak az a tény érdekelte, hogy sok idegen tarmangani és gomangani tartózkodik az ő gazdája országában. És mint-hogy Nkima szemében minden idegen ellenségnek számított — most meghökkent. Jobban vágyódott Tarzan után, mint valaha.

Az egyik sátor előtt a földön egy izmos, turbános hindu üldögélt keresztbe rakott lábakkal, látszólag gondolataiba elmerülten — ha azonban az ember beleláthatott volna, fekete, érzéki pillantású szemébe, felfedezhette volna, hogy tekintete azon a sátron jár, amely kissé távolabb állt a többitől — s amikor a sátorból hirtelen egy leány lépett ki, Ragunath Jafar felkelt és feléje közeledett. Hízelve mosolygott, miközben vele beszélt, a lány azonban nem mosolygott, amikor felelt neki. Udvariasan válaszolt a szavaira, de nem állt meg, hanem tovább haladt a négy kártyázó férfi felé.

Mikor az asztal közelébe ért, valamennyien felpillantottak rá. Mindegyikük arcán visszautkröződött valami kellemes meglepetés, de hogy ugyanaz az érzés volt-e mindegyiknél, azt azok a maszkok, amelyeket mi arcnak nevezünk és amelyek arra valók, hogy elrejtjük valódi érzéseinket, nem árulták el. Csak nyilvánvaló volt, hogy a leány közkedveltségnek örvend.

— Halló, Zora! — kiáltotta az egyik jól megtermett, borotvált arcú férfi. — Jól aludtál?

— Igen, elvtárs — felelte a leány. — De már únom az alvást. Ez a tétlenség az idegeimre megy.

— Nekem is — hagyta helyben a férfi.

— Meddig akarsz várni még az amerikaiira, Zveri elvtárs? — kérdezte Ragunath Jafar.

A szálás férfi vállat vont.

— Szükségem van rá — felelte. — Nélküle is el tudnánk végezni a feladatunkat, de az a morális hatás, amelyet ennek a gazdag és előkelő származású amerikainak az üggyhöz való csatlakozása jelent, megéri a várakozást.

— Egészen biztos vagy efelől a gringó felől, Zveri? — kérdezte egy alacsony, fiatal mexikói, aki a legközelebb ült ahhoz a nagytermetű, borotvált arcú férfihez, aki szem melláthatóan az expedíció vezetője volt.

— Newyorkban, majd később San Franciscóban találkoztam vele — válaszolta Zveri. — Gondosan ellenőriztük és különben is megbízható helyről ajánlották.

— Nekem mindig gyanusak ezek a fickók, akik mindent a kapitalizmusnak köszönhetnek, — jelentette ki Romero. — Hiába, ez már a vérben van... Szívük mélyén éppúgy gyűlölik a proletárokat, mint ahogy mi gyűöljük őket.

— Ez az ember azonban más, Miguel — magyarázta Zveri. — Annyira megértő, hogy hajlandó volna az ügy érdekében elárulni a saját apját is... mint ahogy elárulja a hazáját.

Zora Drinov ajka önkénytelen, gyors, megvető mosolyra húzódott, amikor ezt a jellemzést hallotta az expedíció még távollevő tagjáról.

Miguel Romero, a mexikói azonban még mindig nem volt meggyőzve.

— Semmiféle gringóra nincs szükségünk — mondta.

Zveri megrándította széles vállát.

— Személyi érzelmei nem fontosak a világ dolgozóinak érdekével szemben — jelentette ki. — Ha Colt megérkezik, úgy kell fogadnunk, mint közénk tartozót. És nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy bármennyire megvetjük

is Amerikát és az amerikaiakat, a mai világban semmi lényegeset nem lehet elérni nélkülük és rothadt pénzük nélkül.

— A pénz nélkül, amelyet a dolgozó osztály véres verejtékével szereztek — morogta Romero.

— Így van — helyeselt Ragunath Jafar. — De ugyanakkor örülni kell neki, hogy ugyanennek a pénznek a segítségével fogjuk aláaknázni és megdönteni a kapitalista Amerikát és jogaikhoz juttatni a dolgozókat.

— Magam is pontosan így érzem — mondotta Zveri. — A legszívesebben amerikai pénzt használok fel az ügy érdekében. Másodszorban pedig angolt...

— De mit jelent számunkra ennek az egyetlen amerikainak a vagyona? — kérdezte Zora. — Ez semmi ahhoz képest, ami Amerikából máris ömlik Szovjet-Oroszország felé. Mi az ő árulása azoknak az árulásához képest, akik többet tesznek a világ kommunizálása érdekében, mint maga a III. Internacionálé? Csak annyi, mint egy csöpp a tengerben.

— Hogy érted ezt, Zora? — kérdezte Miguel.

— Az amerikai bankárookra, gyárosokra és mérnökökre gondolok, akik valósággal eladják nekünk hazájukat, sőt az egész világot, abban a reményben, hogy még jobban megtömhetik duzzadó pénzerszényeiket. Egyik jámbor és köztisztelőben álló polgárunk nagy gyárakat épít számunkra Oroszországban, ahol traktorokat és tankokat állítunk elő — gyárosaik egymással versengenek, hogy ellássanak bennünket motorokkal ezer meg ezer repülőgép számára — mérnökeik áruba bocsátják agyukat és tehetségüket, hogy modern gyárvárosokat építsenek, amelyekben mi municiót és hadigépeket állíthatunk elő. Ezek azok az árulók, ezek

azok az emberek, akik siettetik annak a napnak az elkövetkezését, amikor majd Moszkva fogja diktálni a világ politikáját.

— Ugy beszélsz, mintha ez nem tetszene neked — szólalt meg egy száraz hang a háta mögött.

A lány gyorsan megfordult.

— Oh, te vagy az, Abu Batn sejk? — mondotta, amikor felismerte a szikár arabot, aki a kávézók közül odalépett hozzájuk. — A mi sikerünk nem vakít el annyira, hogy ne lássam az ellenfél perfidiáját és nem vagyok hajlandó csodálni az árulást még akkor sem, ha hasznot húzok belőle.

— Ez rám is vonatkozik? — kérdezte Romero gyanakodva.

Zora nevetett.

— Te is tudod, hogy nem, Miguel — mondotta. — Te a dolgozó osztályhoz tartozol és hűségesen kitartasz a saját hazád dolgozói mellett. De ezek a többiek itt a kapitalista osztályból valók. A kormányuk kapitalista kormány, amely annyira szemben áll a mi hitünkkel, hogy még csak el sem ismerte kormányunkat — és ezek a disznók mégis pusztá kapzsiságból néhány rongyos dollárért hajlandók elárulni a saját fajtájukat és a saját hazájukat. Undorodom tőlük.

Zveri felnevetett.

— Jó kommunista vagy, Zora — kiáltotta. — Éppúgy gyűlölöd az ellenséget, ha segít, mint ha szembe fordul velünk.

— Gyűlölettel és fecsegéssel azonban nem sokra megyünk — mondta a leány. — Szeretném, ha már csinálnánk valamit.

— Hát szerinted mitévők legyünk? — kérdezte jóindulatúan Zveri.

— Meg kellene legalább próbálnunk felku-

tatni Opar aranyát — felelte a lány. — Ha Kitembo nem téved, akkor elég aranyat találhatunk arra, hogy akár egy tucat ilyen expedíciót is megszervezzünk és akkor nincs szükségünk többé erre az amerikaiakra.

— Magam is hasonlóképpen gondoltam a dolgot — jegyezte meg Ragunath Jafar.

Zveri összeráncolta a szemöldökét.

— Ugy látszik, sokan akarják dirigálni ezt az expedíciót — jegyezte meg érdesen. — Én tudom, hogy mit csinálok és nem szándékozom mindenkivel megbeszélni a terveimet. Ha majd rendelkezni kell, akkor én rendelkezem. Kitembo már megkapta a parancsokat és jó néhány napja folynak az előkészületek az opari expedícióra.

— Bennünket is ugyanannyira érdekel a dolog és mi is ugyanannyit kockáztatunk, mint te, Zveri — pattogta Romero. — Együtt kell dolgoznunk és köztünk nem lehet szó úrról és szolgáról.

— Majd rövidesen megtanulod, hogy én vagyok az úr — förmedt rá Zveri acsarkodva.

— Igen — gúnyolódott Romero — a cár is úr volt és Obregon is úr volt. És tudod, mi lett a végük?

Zveri felpattant a helyéről és kirántotta a revolverét, de amikor Romeróra fogta, a lány fölütötte a karját és közéjük ugrott.

— Megőrültél Zveri? — kiáltotta.

— Ne avatkozz a dologba, Zora. Ez az én ügyem és jobb, ha most mindjárt elintézzük. Itt én vagyok a főnök és nem vagyok hajlandó árulókat megtérni a táborban. Félre az útból!

— Nem! — felelte a lány határozottan. — Miguel helytelenül járt el, de te is. A vérontás, saját vérünk ontása azonban a siker minden reményét megsemmisítené. Elhítené a féle-

lem és a gyanakvás magvát, tönkre tenné tekintélyünket a négerek előtt, ha megtudnák, hogy nézeteltérések ütötték fel fejüket közöttünk. Azonfelül Miguelnél nincs is fegyver és ha lelőnéd az nem volna más, mint orgyilkosság, mely után elvesztenéd tekintélyedet az expedíció minden egyes tisztességes tagja előtt. — Gyorsan beszélt oroszul, amely nyelven a jelenlevők közül csak Zveri és ő értett. Aztán Miguelhez fordult és angolul így szólt hozzá:

— Helytelenül jártál el, Miguel — Kell lennie egy felelős vezetőnek és ezt a tisztséget Zveri elvtárs tölti be. Ő is sajnálja, hogy elhamarkodva járt el, de te is fejezd ki sajnálkozásodat a szavaidért, aztán fogjatok kezét és felejtsük el a dolgot.

Romero egy másodpercig habozott, majd kezét nyújtotta Zveri felé.

— Sajnálom, ami történt — mondta.

Az orosz megfogta a kinyújtott kezét és mereven meghajolt.

— Felejtsük el, elvtárs — mondta. De az ő arcát is ugyanolyan sötét felhő borította, mint a mexikóiét.

A kis Nkima ásított és a farkát csóválta a magasan kinyúló ágon. Kíváncsiságát nem izgatták többé ellenségei. Nem is szórakoztatták többé — egyetlen gondolata velük kapcsolatban az volt, hogy urának hírt kell adnia jelenlétükről. Amint ez a gondolat felötlött kis agyában, újra életre támasztotta a szomorúságot és vágyakozását Tarzan után, annyira, hogy megint szilárdan feltette magában, hogy folytatja a kutatást a majomember után. Lehet, hogy félóra múlva valami jelentéktelen esemény megint el fogja vonni a figyelmét — e pillanatban azonban ez tűnt a legfontosabbnak a világon. És az őserdőn keresztül surranva a kis

Nkima Európa sorsát tartotta rózsaszínű tenyerében, csak éppen nem tudott róla.

A nap már leáldozóban volt. A távolban egy oroszlán ordított. Nkima hátán ösztönös borzongás futott végig. Pedig a valóságban nem is félt, mert jól tudta, hogy az oroszlán nem érheti el őt a fa tetején.

Egy fiatalember, aki a menetelő karaván mellett haladt, felütötte a fejét és hallgatózott.

— Ez nem is lehet olyan messzire, Tony — mondta.

— Nem, uram, sőt inkább igen közel van — felelte a filippino.

— Szokj le már az urazásról, Tony, mielőtt a többiekhez csatlakozunk — figyelmeztette a fiatalember.

A filippino vigyorgott.

— Rendben van, elvtárs — mondta. — Anynyira hozzászoktam már, hogy mindenkit uramnak szólítsak, hogy most nehéz lesz megszokni róla.

— Attól tartok, Tony, hogy akkor még nem vagy nagyon jó kommunista.

— De igenis, az vagyok — erősítgette a filippino szenvedélyesen. — Különben miért lennék itt? Azt hiszi talán, kedvem szottyant sétálgatni ebben az elhagyatott országban, amely tele van oroszlánokkal, hangyákkal, kígyókkal, legyekkel, moszkítókkal? Nem, én azért jöttem ide, hogy az életemet áldozzam a Fülöp-szigetek függetlenségéért.

— Hát ez nagyon nemes dolog tőled, Tony — mondta a másik férfi komolyan — de hogyan akarod felszabadítani a Fülöp-szigeteket? Antonio Mori megvakarta a fejét.

— Nem tudom — vallotta be — csak az a fő, hogy valamiképpen zavart okozzunk Amerikának...

Magasan fölöttük, a fák koronája között egy kis majom keresztezte az útjukat. Egy percre megállt és figyelmesen nézte őket, majd folytatta útját az ellenkező irányban.

Félórával később az oroszlán újra ordított és oly rettenetesen közélről és oly váratlanul csattant fel mennydörgő hangja a dzsungelben, hogy a kis Nkima csaknem leesett a fáról, amelyen éppen haladt. Rémuлт kiáltással felkapaszkodott olyan magasra, ahogy csak bírt és ott dühösen fecsegve leült.

A pompás, nagysörényű hímoroszlán kilépett a tisztásra éppen az alatt a fa alatt, amelynek tetején a remegő Nkima kuporgott. Megint felemelte hatalmas hangját, úgy, hogy ordításától csaknem a föld is megremegett. Nkima lepillantott rá és hirtelen abbahagyta a morgást. Ehelyett izgatottan fecsegve és integetve ugrálni kezdett. Numa, az oroszlán felnézett — és ekkor különös dolog történt. A majom abbahagyta a fecsegést és valami halk, furcsa hangot hallatott. Az oroszlán vad, merev tekintete majdnem azt mondhatni, szelíddé változott. Ivben meggömbítve hátát, lassan dörzsölgette oldalával a fa törzsét és kegyetlen fogai közül valami lágy, doromboló hangot hallatott. Ekkor a kis Nkima gyorsan lebocsátkozott a fa levelei között, majd egy végső könnyed ugrással odaszökkent az állatok királyának sűrű sörényére.

II. Fejezet

A HINDU

A rákövetkező napon tevékenységre serkent az összeesküvők tábora. A beduinok már nem kávéztak a sátrak bejáratánál, a fehérek el-

csomagolták a kártyákat és a galla harcosok nem pengették többé a minkalát.

Zveri az összehajtható tábori asztal mellett ült és Zora meg Ragunath Jafar segítségével kiosztotta a municiót az embereknek, akik libasorban járultak eléje. Miguel Romero és a másik két fehér a csomagoknak a teherhordók között történő elosztására ügyelt fel. A benszülött fekete Kitembo ott sürgölődött emberei között, a lustálkodókat felzavarta a reggeli tábortűz mellől és azokat, akik már megkapták a municiót, századokba osztotta. Abu Batn, a sejk, a többiektől kissé távolabb üldögélt napbarnította harcosai között, akik — most is, mint mindig, állandó készenlétben — megvevéssel nézték társaik rendetlen készülődését.

— Hány embert hagysz a tábor védelmére?
— érdeklődött Zora.

— Te, meg Jafar elvtárs maradtok itt parancsnokoknak — felelte Zveri. — A szolgálítok és tíz aszkari pedig tábori öröknek.

— Ez elegendő lesz — mondta a leány. — Hiszen nem fenyeget veszedelem.

— Most nem — jegyezte meg Zveri — de egész más volna az eset, ha Tarzan itt lenne. Gondom volt rá, hogy e tekintetben bizonyosságot szerezzek. Mielőtt ezt a vidéket választottam volna ki táborozásra, megtudtam, hogy már jó ideje nem jár errefelé... Elment valahová és azóta senkisé hallott róla. Majdnem biztos, hogy már nem is él.

Amikor az utolsó néger is megkapta a maga municiórészét, Kitembo az expedíció többi tagjaitól némi távolságban összegyűjtötte törzsének embereit és beszédet intézett hozzájuk. Valamennyien a basembo törzshöz tartoztak és Kitembo, a főnökük hazai nyelven szólt hozzájuk.

Kitembo gyűlölte a fehéreket. Az angolok elfoglalták azt az országot, amely emberemlékezett óta őseink hazája volt és minthogy Kitembo, a főnök nem volt hajlandó megbékülni a hódítók uralmával, elcsapták és egy kezes bábut választottak meg helyébe.

Kitembo, a főnök — a maga kegyetlen, vad és áruló lelkületével — gyűlölte valamennyi fehér embert, a Zverivel való szövetségben azonban lehetőséget látott arra, hogy bosszút álljon az angolokon. Így hát összegyűjtötte törzsének számos emberét és magával hozta erre az expedícióra, amely — mint Zveri ígérte — meg fogja szabadítani örökre az országot az angoloktól és Kitembót nagyobb hatalomhoz és dicsőséghez juttatja, mint amilyen basembo főnöknek valaha is osztályrészül jutott.

Kitembo számára azonban nem volt mindig könnyű dolog embereinek érdeklődését fenntartani e vállalkozás iránt. Az angolok nagyon aláásták már hatalmát és tekintélyét úgy, hogy harcosai — akik ezelőtt rabszolga módjára engedelmeskedtek — most néha nyiltan is kétségbe vonták parancsnoki jogait. Addig nem volt semmi mozgás, amíg az expedíció nem találkozott nagyobb akadályokkal és főleg rövid menetelésből, kellemes táborozásból és bőséges étkezésből állott, miközben a nyugati partvidékről való négerek és más a basembóknál kevésbé harcos törzsek tagjai voltak a teherhordók és végezték a nehéz munkát. Most azonban, amikor küzdelem ígérkezett, már is akadtak emberei között, akik azt óhajtották tudni, hogy mi hasznuk lesz nekik ebből az egészből és nyilvánvalóan nem volt kedvük sem a fehér Zveri, sem a fekete Kitembo nagyra-vágyása, vagy gyűlölködése kedvéért a maguk bőrét kockáztatni.

Ezeknek az elégedetlenkedőknek a lecsillapítására beszélt most Kitembo a harcosaihoz és egyrészt bőséges zsákmányt, másrészt azonban az ellenszegülők számára kegyetlen büntetést helyezett kilátásba. A megcsillogtatott ígéretek egyike-másika ugyancsak meghökkentette volna Zverit és az expedíció többi fehér tagjait, ha értették volna a basembo nyelvjárást, — a legnyomósabb érv azonban az volt, hogy embereinek legtöbbje csakugyan félt ettől a könnyörtelen főnöktől.

Az expedíció többi négerei között különböző törzsek kitaláltjai akadtak s voltak aztán meglehetősen nagy számban bérelt teherhordók, akik pusztán a bérért csatlakoztak ehhez a hivatalosan „tudományosnak“ minősített expedícióhoz.

Abu Batn és harcosai két okból lelkesültek Zveri terveieért — részben zsákmányolási vágyból, részben pedig a keresztények elleni gyűlöletből. Így tehát meglehetősen szedett-vedett, de azért mégis igen félelmes expedíció volt az, amely ezen a szép reggelen útnak indult, hogy kifossa a titokzatos Opar kincses kamráit.

Zora Drinov figyelmesen nézte az indulást és szép, kifürkészhetetlen szeme állandóan Peter Zverit kísérte, amíg csak el nem tűnt tekintete elől a sötét erdőségbe vezető folyóparti úton.

A szerelmes lány nézése volt-e ez, amint reszketve nézi szerelme tárgyát, amint veszedelmes útra indul, vagy pedig...

— Talán sohase fog visszatérni — szólalt meg egy mézédés hang a háta mögött.

A lány hátrapillantott és belenézett Ragunath Jafar félig lehunyt szemébe.

— Vissza fog térni, elvtárs — mondta. — Peter Zveri mindig is visszatér hozzám.

— Nagyon biztos vagy benne — mondta a férfi vigyorogva.

— Így nagyon megírva — válaszolta a lány és megindult a sátra felé.

— Várj — szólt rá Jafar.

A lány megtorpant és feléje fordult.

— Mit akarsz? — kérdezte.

— Téged — felelte a férfi. — Mit számít neked ez a tisztátlan féreg, Zora? Mit tud ő szerelemről, vagy szépségről? Csak én tudlak értékelni téged, te gyönyörű, hajnali virágszál. Én meg tudlak ismertetni a tökéletes szerelem földöntúli boldogságával, mert én mestere vagyok a szerelem kultuszának. Az ilyen Zverihhez hasonló barbár csak lealacsonyítana téged!

A leány igyekezett palástolni mélységes undorodását, mert tisztában volt vele, hogy az expedíció napokig távol maradhat és ezalatt az idő alatt úgyszólván egyedül lesznek Jafarral; legfeljebb néhány vad néger harcos lesz körülöttük, akiknek magatartásával nem volt tisztában, ha ilyesféle dologra kerülne a sor egy számukra idegen férfi és egy idegen nő között... Ennek ellenére azonban elhatározta, hogy véget vet az effajta kísérletezéseknek.

— A halállal játszol, Jafar — mondta nyugodtan. — Én nem szerelmeskedni jöttem ide és ha Zveri értesül arról, amit most mondtál, megöl. Ne beszélj hát előttem többé erről a dologról.

— Nem is lesz rá szükség — válaszolta a hindu titokzatosan. Félig lehúnyt szemét egy pillanatra sem vette le a lányról. Talán félpercig álltak így egymással szemben és Zora Drinov úgy érezte, hogy lassanként elgyöngül. Pillanatok kérdése és megadja magát. Teljes erejéből küzdött ez ellen az érzés ellen. Végül is erőszakosan elfordította a tekintetét a fér-

fiétől. Gyorsan megfordult és elsietett a sátra felé, de nem mert hátranézni, mert attól tartott, hogy megint Ragunath Jafar rejtelmes, sötét és lenyűgöző tekintetével találkozik. Így aztán nem is láthatta azt a széles, önelégült mosolyt, amely a hindu ajkai körül játszódott és nem hallotta, ahogy suttogva elismételte magában: — Nem lesz szükség rá...

*

Mialatt az expedíció kanyarogva haladt azon az úton, amely egészen azoknak a szikláknak a lábáig visz, amelyek azt a fennsíkot hátrólják, amelyen az ősi Opar romjai állanak — Wayne Colt messze nyugatról igyekezett az összeesküvők táborá felé. Déli irányban egy kis majom lovagolt egy hatalmas oroszlán hátán, most aztán büntetlenül zudítva sértéseit a dzsungelnek, minden útjukba kerülő teremtményére. A hatalmas ragadozó korlátlan ereje tudatában nyugodtan lépdelt a szél irányában. Egy antilopcsorda, amely az útjában legelt, megszimatotha az oroszlán éles szagát és rémülten eliramodott. De aztán kisvártatva megálltak és utat engedtek neki, majd — noha még ott volt a szemük előtt — folytatták a legelést, mert Numa, az oroszlán jóllakott és ezzel a legelő csorda is tisztában volt. Azzal az ösztönnel, amely csak a vadállatok sajátja, tudták, hogy már lecsillapította éhségét és így nem féltek a jóllakott Numától.

A távolban mások is megéreztek az oroszlán szagát és ezek is nyugtalanodni kezdtek. Persze kevésbé, mint az antilopok. Ezek ugyanis a To-Yat törzséhez tartozó nagy majmok voltak, amelynek hatalmas bikái nem kellett, hogy tartsanak magától Numától sem, legfel-

jebb a nőstényeknek és a baluknak volt mit félniök.

Amint a nagy ragadozó közeledett, a manganik idegesebbek és ingerlékenyebbek lettek. To-Yat, a majomkirály elkezdte mellét döngetni és nagy fogait vicsorgatni. Ga-Yat hatalmas vállát felhúzva odalépkedett a nyáj szélére, ahol legközelebb lehetett a fenyegető veszedelemhez. Zu-Tho figyelmeztetően dobogott lábával. A nőstények magukhoz hívták kicsinyeiket és sokan felkuszta a nagyobb fák alacsonyabban fekvő ágaira, vagy olyan helyet kerestek a fák között, ahol könnyen elmenekülhetnek.

Ez volt az a pillanat, amikor az egyik fa sűrű koronájából hirtelen egy csaknem teljesen meztelen fehér ember ugrott le közéjük. A feszülő idegek elpattantak. A csorda ordítva és vicsorogva rárohant a gyűlöletes emberi lényre, magának a majomkirálynak a vezetésével.

— To-Yatnak rövid az emlékezete — szólalt meg az ember a manganik nyelvén.

A majom egy pillanatra megtorpant — talán meglepődött, hogy egy emberi lény az ő fajtája nyelvén beszél hozzá.

— Én To-Yat vagyok! — hörögte. — Megöllek!

— Én Tarzan vagyok — felelte az ember. — Hatalmas vadász, hatalmas harcos. Én békével jövök.

— Öljétek meg! Öljétek meg! — ordította To-Yat és a nagy himek vicsorogva, fenyegetően közeledtek.

— Zu-Tho! Ga-Yat! — förmedt rájuk a férfi. — Én vagyok az, Tarzan, a majomember!

A himek azonban most már izgatottak és ré-

mültek voltak, mert Numa szagát egyre erősebben érezték és megzavarta őket Tarzan hirtelen megjelenése.

— Öljétek meg! Öljétek meg! — kaffogták és noha még nem támadtak, csak lassan közeledtek feléje, látszott, hogy dühük egyre növekszik és végül egy hirtelen szörnyű nekiiramodásban fog végződni, amelynek földi lény nem állhat ellen és amelynek eredménye csak néhány szétszaggatott és véres testrészt lesz...

Egy nagy, szőrös majomanya, amelynek a hátán apró baluja kuporgott, most vészes kiáltást hallatott.

— Numa! — sikoltotta, majd megfordult és bemenekült az egyik közeli fa sűrű lombzata közé.

A földön álló többi nőstény és balu most ugyancsak a fák felé iramodott. A hímek figyelmét az új veszedelem kötötte le. És amit láttak, az még megmaradt kis nyugalmukat is felkavarta. Egy hatalmas aranysárga oroszlán közeledett feléjük, vad tekintetű sárgás zöld szemét forgatva — és hátán egy kis majom kuporgott, amely sértéseket zúdított rájuk. Ez a látvány túlsok volt To-Yat majmainak és maga a király volt az első, akinek inába szállt a bátorsága. A külszín megóvása érdekében hatalmasat bömbölt, de aztán felugrott a legközelebbi fára és nyomába menekültek a többiek, magára hagyva a fehér óriást, szemtől-szemben a dühös oroszlánal.

Az állatok királya szikrázó szemmel, fejét leszegve, farkát vésztjóslóan csóválva közeledett az ember felé. Az ember pedig csak egyetlen halk szót mondott, amit alig lehetett meghallani néhány méternyire. De az oroszlán abban a pillanatban felkapta a fejét, a vésztjósló szikrázás kialudt a szemében és ugyanabban a

pillanatban a kis majom a ráismerés és az öröm éles sikoltásával átugrott Numa feje fölött és három csodálatraméltó szökkenéssel ott termett az ember vállán, kis karjaival átkulcsolva a bronz színű nyakat.

— Kis Nkima! — suttogta Tarzan, miközben a majom odadörgölte puha pofáját az arcához. Az oroszlán méltóságteljesen lépkedett feléjük. Megszaglászta a férfi meztelen láb-szárát, majd oldalához dörgölte fejét és leheveredett lábánál.

— Jad-bal-ja! — üdvözölte a majomember.

To-Yat törzsének hatalmas majmai a biztonságos fákról nézték őket. Ijedtségük és dühük elpárologott.

— Ez Tarzan — mondta Zu-Tho.

— Igen, ez Tarzan — visszhangozta Ga-Yat.

To-Yat morgott. Nem szerette Tarzant, de félt tőle és most még jobban félt, ahogy látta a nagy Tarmangani hatalmának újabb bizonyítékát.

Tarzan egyideig figyelmesen hallgatta a kis Nkima össze-vissza fecsegését, amelyből értesült arról, hogy idegen Tarmanganik és igen sok Gomangani harcos hatolt be a dzsungel urának birodalmába.

A nagy majmok nyugtalanul imbolyogtak a fákon és szerettek volna lejönni, de féltek Numától. A hatalmas hímek azonban túl súlyosak voltak ahhoz, hogy a magasban járhattak volna a vékonyabb ágakon, ahol a kisebb majmok biztonságosan mozognak és így nem mozdulhattak a helyükről, amíg Numa el nem távozott.

— Menjetek innen! — kiáltotta To-Yat a király. — Menjetek innen és hagyjátok békén a Manganikat.

— Megyünk — felelte a majomember — de sem Tarzantól, sem az Aranyszőrű Oroszlántól nem kell félnetek. Mi barátaitok vagyunk. Meghagytam Jad-bal-jának, hogy sohasem bántson benneteket. Így hát lejöhettek.

— Itt maradunk a fán, amíg Numa el nem ment — felelte To-Yat, — mert hátha elfelejtette...

— Te félsz — mondta Tarzan megvetően. — Zu-Tho vagy Ga-Yat biztosan nem félne.

— Zu-Tho semmitől sem fél — dicsekedett az említett hatalmas him.

Ga-Yat szó nélkül leereszkedett arról a fárról, amelyen menedéket keresett és ha nem is valami látható lelkesedéssel, de legalább alig észrevehető habozással közeledett Tarzan és Jad-bal-ja, az Aranyszőrű Oroszlán felé. Társai figyelve néztek utána és minden pillanatban azt várták, hogy a sárgaszemű szörny, amely Tarzan lábánál heverve ugyancsak figyelte a szőrös him minden lépését, nekiugrik és darabokra szaggatja. Maga a dzsungel ura is figyelve nézte a hatalmas Numát, mert senki sem tudta jobban nálánál, hogy egy oroszlán — bármennyire megszokta is, hogy engedelmeskedjék gazdájának — mindig csak oroszlán marad. Amióta csak együtt voltak, amióta csak Jad-bal-ja kis foltos szőröcsomóból hatalmas állattá növekedett, sohasem volt oka kételkedni a hűségében, bár voltak idők, amikor elég nehéz és veszedelmes feladatnak bizonyult a ragadozó állat vad ösztöneinek kordában tartása.

Ga-Yat közelebb lépett, mialatt a kis Nkima ura vállán elfoglalt biztos helyéről fecsegve szidalmazta. Az oroszlán lustán hunyorgott, majd végül elfordította a tekintetét. Ha volt veszély, az elmúlt — az oroszlán éles, merő pillantása az, ami a bajt jelenteni szokta.

Tarzan előre lépett és kezét barátságosan a majom vállára tette.

— Ez itt Ga-Yat — mondta Jad-bal-ja felé fordulva. — Tarzan barátja, tehát ne bántsd őt.

Nem emberi nyelven beszélt. Sőt, a beszédnek ez a módja talán egyáltalában nem is nevezhető nyelvnek — az oroszlán, a nagy majom, meg a kis Nkima azonban pontosan megértette.

— Mondd meg a Manganinak, hogy Tarzan a kis Nkimának is barátja — visította a kis majom. — Tehát nem szabad bántaniok Nkimát.

— Ugy van, amint Nkima mondja — erősítette meg a majomember.

— Tarzan barátai Ga-Yatnak is barátai — válaszolta a nagy majom.

— Jól van — mondta Tarzan — és most én elmegyek. Mondd meg To-Yatnak és a többieknek, amit veled közöltem és mond meg nekik azt is, hogy idegen emberek járnak ebben az országban, amely Tarzané. Vigyázzanak rájuk, de ne mutatkozzanak előttük, mert ezek talán gonosz emberek, akik mennydörgő botokkal járnak, amelyek füst, tűz és nagy dörrenés kíséretében halált zúdítanak rájuk. Tarzan most elmegy és utánanéz, hogy mit is akarnak ezek az emberek az ő országában.

*

Zora Drinov, az opari expedíció elindulása óta elkerülte Jafart. Fejfájására való hivatkozással alig hagyta el sátrát — és a hindu sem zavarta magányosságában. Így mult el az első nap. A második nap reggelén Jafar magához hívatta az őrségként ott hagyott és eleség szerzésre rendelt aszkarik vezetőjét.

— Ma megfelelő nap van a vadászatra — mondta Ragunath Jafar. — A jelek jót mutatnak. Menj tehát az erdőbe, vidd magaddal az embereidet és ne is gyertek vissza addig, míg a nap egészen alacsonyan nem áll nyugaton. Ha ezt megteszitek, szép ajándékot kapsz és azonkívül annyi húst, amennyit csak meg tudtok enni a zsákmányból. Megértetted?

— Igen, bvána — válaszolta a néger.

— Vidd magaddal a fehér nő szolgáját is. Itt nincs szükség rá. Az én szolgám majd itt marad és főz számunkra.

— De hátha nem akar jönni — jegyezte meg a néger.

— Ti sokan vagytok és ő csak egyedül van. De a fehér nőnek nem kell tudni, hogy magatokkal vittétek.

— És mik az ajándékok? — érdeklődött a vezető.

— Egy kendő és töltények — válaszolta Jafar.

— És a görbe kard, amit menetelés közben viselni szoktál.

— Nem — mondta Jafar.

— Ma nincs jó nap vadászatra — jelentette ki a néger és elfordult.

— Két kendő és ötven töltény — ajánlotta Jafar.

— És a görbe kard...

Hosszas alkudozás után az üzlet végre létrejött. A vezető összegyűjtötte az aszkarikat, meghagyta nekik, hogy készülődjenek fel a vadászatra, miután a bvána így rendelkezett — az ajándékokról azonban nem tett említést. Mikor elkészültek, egyik emberével elhívatta a fehér nő szolgáját.

— Te is eljössz velünk a vadászatra — mondta a fiúnak.

— Ki rendelkezett így? — kérdezte Wamala.

— A barna bvana — felelte Kahiya, a vezető.

Wamala nevetett.

— Én csak úrnőmtől fogadok el parancsot, a barna bvanától azonban nem.

Kahiya rávetette magát és durva tenyerével betapasztotta a száját, miközben két oldalról egy-egy embere megragadta Wamalát.

— Kahiya majd parancsol neked — mondta. A vadászlándzsák nekiszégeződtek a fiú reszkető testének. — Eljössz velünk a vadászatra?

— Megyek — felelte Wamala. — Az előbb csak tréfáltam.

Mialatt Zveri Opar felé vezette az expedíciót, Wayne Colt már nagyon szerette volna elérni az összeesküvők táborát és ezért egyre nagyobb sietségre ösztönözte embereit. Az összeesküvés vezetői különböző pontokon érkeztek Afrikába, nehogy feltűnést keltsenek. Ennek a tervnek megfelelően Colt a nyugati partvidéken érkezett meg és egy rövid távolságon vonaton tette meg az utat, egészen addig, amíg a vasútvonal vezetett, onnan azonban hosszú és fáradságos gyaloglás következett, úgy hogy most — célja közelében — már nagyon szerette volna, ha kalandjának ez a része véget ér. Meg aztán kíváncsi is volt a kockázatos vállalkozás többi résztvevőire, miután közülük egyedül csak Peter Zverit ismerte.

A fiatal amerikai tisztában volt azzal az óriási kockázattal, amelyet magára vállalt, amikor csatlakozott ehhez az expedícióhoz, amely Európa békéjét veszélyeztette és végső célja északkeleti Afrika egy hatalmas területének kézrekerítése volt a különböző harcias bensülött törzsek körében folytatott propaganda segítségével — tekintetbe véve különösen azt a

tényt, hogy vállalkozásuk túlnyomó részének brit területen kell lezajlani. Már pedig a brit hatalommal nem látszott ajánlatosnak pacakázni. Fiatal és lelkes ember létére azonban nem sokat törődött ezekkel a meggondolásokkal, amelyek ahelyett, hogy letörték volna, csak még inkább tette sarkalták.

Amint kitartóan haladt a célja felé, csak félfüllel hallgatta a dzsungel lassanként mind megszokottabbá váló neszeit. De még ha figyelt volna is rájuk, nagyon kétséges, hogy gyakorlatlan füle felfedezte volna-e egy kis majomnak állandóan nyomában felhangzó locsogását — bár amúgy sem sokat törődött volna vele, mert arról meg éppen sejtelve sem volt, hogy ez a kis majom egy bronzbőrű erdei Apolló vállán utazva halad nyomában nesztelenül a fák koronája között.

Tarzan valószínűnek tartotta, hogy ez a fehér ember — akinek nyomára véletlenül bukkant rá — az idegenek tábora felé igyekszik, amelynek hollétét a dzsungel ura maga is szeretne volna megállapítani. Így aztán az őserdők ragadozóinak módjára, kitartóan és türelmesen követte Wayne Coltot. Közben pedig a vállán kuporgó Nkima folytonosan szidta, amiért nem pusztította el azonnal a tarmanganit kísérőjével egyetemben, mert a kis Nkima nagyon vérszomjas lélek volt, főleg, ha a vérontást más valaki intézte.

És mialatt Colt türelmetlenül ösztökélte embereit a sietségre, Tarzan pedig Nkima fecsegése közben követte — Ragunath Jafar belépett Zora Drinov sátrába. Mikor alakja megjelent a küszöbön, árnyékot vetett arra a könyvre, amelyet a lány olvasott. Zora felpillantott fektében.

— Jöttem megnézni, javult-e a főfájásod — mondta.

— Köszönöm, nem — válaszolta a lány hűrösen. — De ha nem zavarnak, akkor talán rövidesen megszűnik.

Jafar a célzással mitsem törődve, belépett és leült egy tábori székre.

— Egyedül érzem magam — mondotta — amióta a többiek elmentek. Te nem?

— Nem — felelte Zora. — Én nagyon jól érzem magam, ha egyedül vagyok és pihenhetek.

— Fejfájásod nagyon hirtelen jött — jegyezte meg Jafar. — Rövid idővel ezelőtt még egészen egészségesnek és jókedvűnek látszottál.

A lány nem felelt. Azon töprengett, hogy hol lehet Wamala, a szolgálja és miért feledkezett meg arról az utasításról, hogy senkit se bocsásson be hozzá. Rangunath Jafar talán gonolatos olvasó volt — a hinduk gyakran állítólag természetfölötti képességekkel rendelkeznek, bármilyen kevésbé hiszünk is ilyesmiben — mindenestre következő szavai ezt látszottak igazolni.

— Wamala elment vadászatra az aszkarikkal — jegyezte meg.

— Én nem adtam rá engedélyt — mondta Zora.

— Én voltam bátor megengedni — felelte Jafar.

— Nem volt jogod hozzá — fakadt ki a lány haragosan, felülve a heverő szélén. — Nagyon sok szabadságot veszel magadnak, Jafar elvtárs.

— Várj egy pillanatig, drágám — mondta békítően a hindu. — Ne veszekedjünk. Mint tudod szeretlek és a szerelem irtózik a társaság-

tól. Lehet, hogy túlléptem a jogaimat, de ez csak azért történt, hogy alkalmam legyen zavartalanul beszélni veled. De meg különben is, te is tudod, hogy a szerelemben és háborúban minden eszköz meg van engedve.

— Akkor ezt háborúnak tekinthetjük — mondta a lány — miután egész biztosan nem szerelem sem részedről, sem részemről. Annak, amit te érzel, Jafar elvtárs, egész más a neve, amit pedig én érzek, annak a neve egyszerűen: utálat. Nem tudnálak elviselni, ha egyedüli férfi lennél is a földön és ha Zveri visszatér, biztosíthatlak, nem marad el a felelősségrevonás.

— Mielőtt még Zveri visszatérne, meg foglak tanítani rá, hogy szeress! — kiáltotta a hindu szenvedélyesen. Felkelt a helyéről és közelebb ment hozzá. A lány felugrott és gyorsan körülnézett, hogy valami védőfegyvert találjon. Töltényöve és revolvere azon a széken lógott, amelyen Jafar ült, puskája pedig a sátor túlsó oldalán állott.

— Fegyvertelen vagy — mondta a hindu. — Ezt megfigyeltem már akkor, amikor beléptem a sátorba. És hasztalanul is kiáltoznál segítségért, mert csak mi ketten vagyunk itt a táborban, meg a szolgám, ő pedig jól tudja, hogy ha kedves az élete, akkor be nem léphet ide, amíg nem hívom.

— Vadállat! — fakadt ki a lány.

— Miért nem vagy okosabb, Zora? — kérdezte Jafar. — Sokkal jobb volna neked is, nekem is és főleg számodra megkönnyítené a helyzetet. Zverinek nem kell tudnia a dologról és ha majd ismét visszatérünk a civilizációba s azt éreznéd, hogy nem akarsz velem maradni, talán el is foglak bocsátani. De biztos vagyok

benne, hogy annyira meg fogsz szeretni, hogy azután is boldogan élhetünk együtt.

— Eredj ki innen! — parancsolta a lány. Sem félelem, sem hisztéria nem volt a hangjában, amely nyugodtan, egyenletesen és fegyelmezetten csengett. Az olyan ember, akit nem vakított el teljesen a szenvedély, kihallhatta volna belőle a szilárd elhatározást, hogy halálíg védelmezni akarja magát — Ragunath Jafar azonban csak a vágyva-vágyott nőt látta és gyorsan előre lépve, megragadta.

Zora Drinov fiatal, karesú és erős volt — de természetesen nem volt egyenlő ellenfél az izmos hindu számára. Hiába próbálta kiszakítani magát a markából és kiszaladni a sátorból. A férfi kemény szorítással visszafogta. Ekkor dühösen szembefordult vele és többször az arcába vágott — a férfi azonban csak még acélosabb erővel szorította magához és lassan húzta vissza a heverő felé.

III. Fejezet

A KISÉRTET

Wayne Colt vezetője, aki kis távolságban a menetoszlop előtt haladt, hirtelen megállott és széles vigyorgással nézett hátra.

— A tábor, bvana! — kiáltotta diadalmasan.

— Hála Istennek! — kiáltotta Colt is megkönnyebbült sóhaj kíséretében.

— Egészen üres — mondta a vezető.

— Csakugyan úgy látszik — felelte Colt. — Nos, nézzünk kissé körül. — Aztán emberei kíséretében megindult a sátrak között. Holtra fáradt teherhordozói ledobálták a csomagokat, az aszkarik elnyujtóztak a sátrak árnyékában,

mialatt Colt — Tony kíséretében — szemügyre vette a tábort.

A fiatal amerikai figyelmét rögtön felkeltette a sátrak egyikének heves ingadozása.

— Valaki, vagy valami van odabenn — mondta Tonynak és sietős léptekkel megindult a bejárat felé.

A látványra, amely odabenn fogadta, élesen felkiáltott. Egy férfi, meg egy nő viaskodott a földön. A férfi áldozata torkát szorongatta, míg a lány magával tehetetlenül, öklével verte támadója arcát.

Jafart annyira elfoglalta a lány ellen intézett sikertelen támadás, hogy nem is vette észre Colt jelenlétét mindaddig, amíg egy súlyos kéz nem nehezedett a vállára, amely erélyesen félrerántotta.

Eszelős dühvel felugrott és az amerikai felé sujtott. De olyan ökölcsapást kapott, hogy azonnal hátra tántorodott. Ismét támadott, de újabb ökölcsapást kapott az arcába. Ezúttal lezuhant a földre és ahogy nagy kínnal feltápaszkodott, Colt megragadta, megfordította önmaga körül, aztán egy jól irányzott rúgás kíséretében kilökte a sátor bejáratán.

— Ha vissza próbálna jönni, Tony, lödd le! — kiáltotta a filippino felé fordulva, majd a lányhoz lépett és felsegítette a földről. Odatámogatta a heverőhöz, majd egy kancsóból merített vízzel megnedvesítette homlokát, torkát és fájó csuklóit.

Ragunath Jafar a sátor előtt meglátta a teherhordókat és a fák árnyékában heverő aszkarikat. Aztán látta Antonio Morit, elszánt kifejezéssel az arcán és revolverrel a kezében — dühös káromkodással megfordult és elindult a saját sátra felé. Arca szederjes volt a düh-

től és gyilkos gondolatok kavarogtak az agyában...

Zora Drinov felnyitotta a szemét és a föléje hajló Wayne Colt érdeklődő arcába pillantott.

A tábor fölé nyúló fák koronájának levelei közül Tarzan, a majomember, kényelmesen végignézte az egész jelenetet. Egyetlen suttogó szava elhallgattatta a fecsegő Nkimát. Tarzan észrevette a sátor ingadozását, ami Colt figyelmét is felkeltette, aztán látta, hogy a hindu széles ívben kirepül onnan és azt is látta, hogy a filippino fenyegető magatartása miatt Jafar nem mer visszatérni. Mindezek a dolgok azonban csak kevésbé érdekelték a majomembert. Ennek a népségnek a veszekedése és torzsalakodása még csak a kíváncsiságát sem keltette fel. Egyedül azt szeretne volna megtudni, hogy mi célból vannak itt — és két terve volt arra nézve, hogy ezirányban bizonyosságot szerezzen. Az egyik az volt, hogy állandóan figyelje őket, míg végre cselekedeteikből kideríti azt, amit tudni szeretne. A másik az volt, hogy megállapítja: melyik az expedíció vezére, akkor aztán bemegy a táborba és megkérdezi tőle, amit tudni akar. Ami a sátorban lezajlott, arról nem volt tudomása, de nem is érdekelte különösebben.

Zora Drinov, miután kinyitotta a szemét, néhány másodpercig figyelmesen nézte a föléje hajló férfit.

— Ön bizonyára az amerikai — mondotta végül.

— Wayne Colt vagyok — válaszolta a férfi.
— És abból, hogy ön fölismert, azt következtetem, hogy ez csakugyan Zveri elvtárs tábora.

A lány bólintott.

— Éppen idejében érkezett, Colt elvtárs — mondta.

— Hála Istennek — felelte a férfi.

— Isten nincs — figyelmeztette a lány.

Colt elpirult.

— A szokás rabjai vagyunk — mentegetőzött.

Zora Drinov mosolygott. Colt — mióta lefekette a heverőre — nyugodt tekintettel vizsgálta a leányt. Sejtelve sem volt róla, hogy fehér nőt fog találni Zveri táborában, de ha gondolt volna is ilyesmire, akkor sem olyannak képzelte volna, mint amilyen ez a lány volt. Inkább valami eldurvult és középkorú női agítatórt tartott volna képesnek arra, hogy ezt a férficsoportot elkísérje Afrika szívébe — ez a lány azonban gyönyörű hullámos hajával, kicsiny, finom lábaival éppen az ellentéte volt annak, amit elképzelt. Olyan csinos és gondozott volt, amilyen a körülmények között lehetett, a tetejébe pedig fiatal és szép is...

— Zveri elvtárs nincs a táborban? — érdeklődött.

— Elment egy rövid kirándulásra.

— És nincs itt más valaki, aki bemutatna bennünket egymásnak? — kérdezte a férfi mosolyogva.

— Oh, bocsásson meg — mondta a lány. — Az én nevem Zora Drinov.

— Nem reméltem ilyen kellemes meglepetést — vallotta be Colt. — Azt hittem, csak magamhoz hasonló érdektelen férfiakat fogok itt találni. És ki volt az a fickó, akit megzavartam?

— Ragunath Jafar. Egy hindu.

— Ő is közénk tartozik? — kérdezte Colt.

— Igen — felelte a lány — de már nem sokáig... Csak addig, amíg Peter Zveri visszatér.

— Ugy érti?...

— Ugy értem, hogy Peter meg fogja ölni.

Colt vállat vont.

— Nem is érdemel egyebet — mondta. — Talán nekem magamnak is végeznem kellett volna vele.

— Nem — mondta a lány — bízza ezt Peterre.

— Hát minden védelem nélkül maradt itt a táborban? — érdeklődött Colt.

— Nem. Peter itt hagyta a szolgámat és tíz aszkarit, de Jafar valamilyen ürüggyel valamennyiüket eltávolította a táborból.

— Ezentúl már biztonságban lesz — mondta a férfi. — Erre nekem lesz gondom, amíg Zveri elvtárs visszatér. Most én is felütöm itt a sátorfámat és ideküldök majd két aszkarit, akik őrt fognak állni a sátra előtt.

— Nagyon köszönöm — mondta a lány — de azt hiszem, miután ön megérkezett, erre már nem lesz szükség.

— Mégis megteszem — mondta a férfi — sokkal megnyugtatóbb érzés lesz így számomra.

Miután az amerikai elhagyta a sátrat, Zora Drinov félig lehúnyt szemmel vetette magát végig a heverőn. Mennyire más volt ez az ember, mint amilyennek képzelte! Visszaemlékezve arcára és különös szemeire, alig tudta elhinni, hogy ez a férfi árulója lehetett hazájának. De aztán eszébe jutott, hogy hányan lettek már árulókká az elv kedvéért. A saját népét illetőleg másként állt a dolog. Azok mindig is valamelyik zsarnok lába előtt nyögtek. Amit tettek, azt a maguk és hazájuk érdekében állónak vélték. De ha az oroszoknál meg is értette az ilyen lelki fordulatot, más országok polgárait lenézte érte. Mert lehet kihasználni az idegen zsoldosok és árulók segítségét — de becsülni nem tudjuk őket.

Miután Colt elhagyta Zora sátrát és embe-

rei felé közeledett, hogy utasításokat adjon a táborverésre, Ragunath Jafar a sátra belsejéből figyelte. Rosszindulatú ránc gyűrődött a hindu szája körül és a szemében gyűlölet szikrázott...

Tarzan a fa tetejéről figyelve, látta, amint a fiatal amerikai kiadja a parancsot emberei-nek. Az ifjú idegen egyénisége meglehetősen tetszett Tarzannak. Tetszett neki, már amennyire tetszhetett neki egy idegen — mert a majomember idegeibe ösztönösen beleitatódott a vadállat gyanakvása minden idegennel, főleg azonban a fehérbőrű idegennel szemben. De mialatt őt nézte, látókörén belül semmi sem került el figyelmét. Így azután azt is látta, hogy Ragunath Jafar puskával a vállán kisurr-an a sátrából. Ezt csak Tarzan és a kis Nkima vette észre, de egyedül csak Tarzan volt tisztában a gonosz szándékkal.

Ragunath Jafar eltávolodott a tábortól és behatolt a dzsungelbe. Tarzan, a majomember a fák ágain lépkedve, nesztelenül követte. Jafar félkörben ment a tábor körül, majd egy helyen, ahol a növényzet eltakarta alakját, megállott.

Colt figyelte a csomagok elhelyezését és a sátorverést. Emberei serényen tevékenykedtek a vezető által elrendelt különböző munkákon. Fáradtak voltak és keveset beszéltek. Csendben dolgoztak és az egész csoportra valami különös nyugalom ereszkedett.

A csendet hirtelen és váratlanul egy rémült ordítás és egy puska lövés verte fel, amely oly gyors egymásutánban követte egymást, hogy szinte nem lehetett tudni, melyik történt előbb. Egy golyó süvített el Colt feje mellett és a mögötte álló egyik embere füle cimpáját súrolta. A tábor békés munkáját hirtelen vad

zavar váltotta fel. Néhány percig azt sem tudták eldönteni, milyen irányból hallatszott a lövés és az ordítás, ekkor azonban Colt egy kis füstfelhőt látott a dzsungel felől, közvetlenül a tábor szélén.

— Amott van! — mondta és már meg is indult arrafelé.

Az aszkarik vezetője megállította.

— Ne menj, bvana — mondta. — Hátha elenség. Inkább löjünk mi is arrafelé.

— Nem — mondta Colt — előbb nézzük meg alaposan. Vezesd az embereidet jobbkéz felől és én majd a többiekkel balról kerülök arra. Lassan közeledjünk egymás felé a dzsungelen keresztül, amíg találkozunk.

— Igenis, bvana — mondta a vezető, majd előszólítva embereit, kiadta a szükséges utasításokat.

Ahogy a két csoport behatolt a dzsungelbe, nem hallatszott sem menekülés zaja, sem más jel, ami ember jelenlétét árulta volna el és noha néhány perccel később találkoztak, semmiféle nyomra nem bukkantak. Colt utasítására most félkörben felfejlődve indultak vissza a tábor felé.

Colt volt az, aki megtalálta Ragunath Jafar holttestét közvetlenül a tábor szélén. Élettelen jobbkéze görcsösen szorongatta a puskát. Szívéből egy vastag nyílvesző tolla állott ki.

A holttest körül összecsődült négerek kérdő tekintetet vetettek egymásra, majd körülnéztek a dzsungelbe és felnéztek a fákra. Egyikük közelebbről megvizsgálta a nyilat.

— Ilyen nyilat még sohasem láttam — mondotta. — Ezt nem emberkéz faragta.

A négereket egyszeriben megkapta a babonás félelem.

— A lövés a bvanának szólt — mondta az

egyikük — ennélfogva az a démon, aki ezt a nyilat kilötte, a bvana barátja. Tehát nem kell félnünk.

Ez a magyarázat megnyugtatta a négereket, de nem elégítette ki Wayne Coltot. Mialatt a táborba visszatért, törte a fejé a magyarázaton, még jóval azután is, hogy kiadta az utasítást a hindu eltemetésére.

Zora Drinov a sátra bejáratánál állt. Amikor megpillantotta, elébe ment.

— Mi volt az? — kérdezte. — Mi történt?

— Zveri elvtárs nem fogja megölni Ragunath Jafart — mondta a férfi.

— Miért? — kérdezte Zora.

— Mert Ragunath Jafar már halott.

— Ki löhette ki a nyilat? — kérdezte a lány, miután a férfi elmondotta neki a hindu halálának körülményeit.

— Sejtelmem sincs róla — vallotta be a férfi. — Tökéletes rejtély ez, de annyit jelent, hogy a tábor ellenőrzés alatt áll, tehát vigyáznunk kell és nem szabad magányosan bemerészkednünk a dzsungelbe. Az embereim azt hiszik, hogy a nyilazó meg akart védeni engem az orgyilkos golyójától. És bár csakugyan lehetséges, hogy Jafar meg akart ölni engem, azt hiszem, ha én mentem volna be egyedül a dzsungelbe, akkor most én feküdnék holtan a helyében. Nem zaklatták önöket a benszülöttek, amióta itt letáboroztak és nem voltak velük kellemetlen tapasztalataik?

— Amióta itt táborot ütöttünk, benszülöttek még színét sem láttuk. Sőt, gyakran megjegyzést is tettünk arra, hogy ez a vidék látszólag teljesen elhagyatott és lakatlan, annak ellenére, hogy szinte hemzsegnek itt az állatok.

— Ez éppen megmagyarázhatja azt a tényt, hogy lakatlan — vélte Colt — illetőleg, hogy

látszólag lakatlan. Lehetséges, hogy valami különösen vad törzs lakhelyére hatoltunk be, amely ilymódon akarja tudomásunkra juttatni, hogy jelenlétünk nem kívánatos.

— Azt mondja, hogy az emberei egyike megsebesült? — érdeklődött Zora.

— Nincs komolyabb baj. Csak a fülét súrolta a golyó.

— Közel állt önhöz?

— Pontosan a hátam mögött — válaszolta Colt.

— Magam is azt hiszem, semmi kétség az iránt, hogy Jafar meg akarta gyilkolni önt — mondta Zora.

— Lehet — felelte Colt — de ez nem sikerült neki. Még az étvágyamat sem sikerült megölnie. Ha tehát valamennyire helyre tudom zökkenteni szolgám lelkiállapotát, rövidesen hozzáláthatunk a vacsorához...

Tarzan és Nkima kis távolságról figyelték Ragunath Jafar temetését és valamivel később látták, hogy Kahiya és az aszkarik, akiket Jafar eltávolított a táborból, visszatérnek Zora szolgája, Wamala kíséretében.

— Hol vannak azok a tarmanganik és gomanganik, akikről azt mondtad, hogy itt táboroznak? — kérdezte Tarzan Nkimától.

— Vették a mennydörgő botjaikat és elmentek — válaszolta a kis Manu. — Nkimára vadásznak.

Tarzan, a majomember mosolygott — ami nála ugyancsak ritkán fordult elő.

— Mi pedig rájuk fogunk vadászni, Nkima és majd meglátjuk, mi a szándékuk — mondta.

— De nemsokára sötét lesz a dzsungelben — érvelt Nkima — és akkor Sabor és Shetea és Numa és Histah elindulnak útjukra és ők is mind vadásznak a kis Nkimára...

A sötétség már leszállt, amikor Colt inasa jelentette, hogy a vacsora elkészült és közben Tarzan — megváltoztatva tervét — visszatért a tábor fölé nyúló fák közé. Az volt a meggyőződése, hogy valami nincsen rendjén e körül az expedíció körül, amelynek táborát most felfedezte. A tábor kiterjedéséről látta, hogy az sok ember számára készült. Meg akart tehát bizonyosodni róla, hogy hova mentek és milyen célból. Az lévén a feltevése, hogy bármi legyen is az expedíció célja, a táborban mindenestre e körül fog forogni a beszélgetés, tehát alkalmas helyet keresett, ahonnan végig hallgathassa a két fehér ember társalgását. Így történt azután, hogy amikor Zora Drinov és Wayne Colt leült vacsorázni az asztalhoz, Tarzan, a majomember pontosan a fejük fölött, egy hatalmas fa lombzatába elrejtőzve kurgott.

— Ön ma nagy megpróbáltatáson esett keresztül — mondta Colt — de ez meg sem látszik. Pedig azt hiszem, ugyancsak megviselhette ez az élmény.

— Én már annyi mindenen estem keresztül az életben, Colt elvtárs, hogy úgyszólván nincsenek is már idegeim — válaszolta a lány.

— Valószínűleg átélte az orosz forradalmat is.

— Akkor még kislány voltam — mondotta Zora — de azért még egészen világosan emlékszem rá.

Colt figyelmesen nézte.

— Külseje után ítélve — mondta — úgy tűnik nekem, hogy ön nem született proletárnak.

— Apám munkás volt. Száműzetésben halt meg a cári uralom alatt. Így gyűlöltem meg az egész monarchiát és a kapitalizmust. Amikor ezután alkalmam nyílt Zveri elvtárshoz

csatlakozni, új lehetőséget láttam arra, hogy bosszúmat kitöltsem, ugyanakkor pedig osztályom érdekeit előmozdítsam az egész világon.

— Amikor én utóljára láttam Zverit az Egyesült Államokban — mondta Colt, akkor ő nyilván nem foglalkozott azokkal a tervekkel, amelyeknek megvalósításán most fáradozik, mert még csak nem is említette előttem az expedíciót. Mikor utasítást kaptam rá, hogy csatlakozzam hozzá, a részleteket nem közölték velem, úgy, hogy a vállalkozás céljáról tulajdonképpen mit sem tudok.

— A jó katona egyetlen kötelessége az engedelmesség — figyelmeztette a leány.

— Igen, tudom, — bólintott Colt — de a legegyszerűbb közkatona is sokkal jobban harcol, ha tisztában van a céllal.

— Az általános terv — mondta Zora — természetesen egyikünk előtt sem titok és nem követek el árulást, ha közlöm önnel is. Ez tulajdonképpen része egy szélesebbkörű tervnek, amely arra szolgál, hogy a kapitalista hatalmakat háborúba, illetőleg forradalmakba döntse és ne legyen módjuk egyesülni ellenünk. Megbízottaink már régen dolgoznak az indiai forradalom kirobbantásán, ami le kell, hogy kösse Nagybritannia figyelmét és haderejét. Mexikóban nem haladunk olyan jól, ahogy szeretnők, de azért még nem adtuk föl a reményt, a Fülöp-szigeteken pedig igen jók a kilátásaink. Kínában ismeri a viszonyokat. Kína teljesen tehetetlen, de reméljük, hogy segítségünkkel végül is majd elegendő fenyegetést fog jelenteni Japánnal szemben. Olaszország veszedelmes ellenfél és annak, hogy itt vagyunk, a főcélja az, hogy Franciaországgal háborúba zavarjuk, ami nem is lesz olyan nehéz.

— De hogyan lehet ezt itt Afrikában előidézni? — érdeklődött Colt.

— Zveri elvtárs úgy véli, hogy ez egyszerű lesz, — mondta a lány. — Ismeretes az a gyanakvás és féltékenység, amely a franciákat és olaszokat elválasztja egymástól. Ez az ellentét a legelső adandó alkalommal háborúban robbanhat ki, már pedig az Olaszország és Franciaország közötti háború egész Európára átterjedhet.

— De hogyan akarja Zveri itt, Afrika vadonában háborúba keverni Olaszországot Franciaországgal? — firtatta az amerikai.

— Rómában ezidőszerint francia és olasz kommunisták egy különítménye dolgozik most ebben az ügyben. Ezek a szegény ördögök csak a terv egy részét ismerik és sajnos, szükséges lesz feláldozni őket ennek az egész világra kiterjedő tervnek az érdekében. Ezeknél az embereknél különböző okmányok vannak, amelyekből megállapítható az a terv, hogy francia csapatok akarnak betörni az olasz Szomáli földre. Zveri titkos római ügynökei alkalmas időben be fogják súgni a tervet a fasiszta kormánynak, ugyanakkor pedig a mi néger csapataink — a francia gyarmati csapatok egyenruhájában és az expedíció fehér tagjainak vezetésével, akik viszont francia tiszteknek lesznek öltözve — betörnek az olasz Szomáli földre. Ezzel egyidejűleg Egyiptomban, Abessziniában és Észak-Afrika benszülött törzsei körében dolgozó ügynökeink is munkához látnak. Máris biztos értesüléseink vannak, hogy amikor Franciaország és Olaszország figyelmét leköti a háború, Anglia pedig el lesz foglalva az indiai zavargásokkal, Észak-Afrika benszülöttjei szent háborúra fognak indulni, hogy ledobják az idegen igát és az egész területen fel-

állítsák az önkormányzatú szovjet államokat.

— Merész és nagyvonalú vállalkozás — kiáltotta Colt — de ehhez rengeteg pénzre és emberre lesz szükség.

— Ez Zveri elvtárs kedvenc terve — mondotta a lány. — Természetesen magam sem tudom a részleteket, a szervezetet és az anyagi forrásokat illetően. De azt tudom, hogy megkapta ugyan a kellő támogatást a vállalkozás kezdetéhez, egyebekben azonban itt kell megszereznie a szükséges aranyat ahhoz, hogy tovább folytathassa tevékenységét a végső siker érdekében.

— Akkor pedig, úgy hiszem, kudarcot fog vallani — mondta Colt — mert itt a vadonban aztán aligha tud majd hozzájutni elegendő pénzhez, hogy ezt az elképesztő tervet végrehajthassa.

— Zveri elvtárs másként ítéli meg a helyzetet — mondta Zora. — És ez az expedíció, amelyre most elindult éppen azt a célt szolgálja, hogy a keresett kincshez hozzájuthasson.

— S ha nem titok — érdeklődött Colt — vajjon hol akar Zveri elvtárs ekkora halom aranyra lelni?

— Opar híres kincses kamráiban — válaszolta a leány. — Bizonyára ön is hallott már róluk.

— Igen — felelte Colt — de mindig csak legendának tartottam. Az egész világ népmondáiban előfordulnak ilyen mesebeli kincseskamrák.

— Opar azonban nem legenda — válaszolta Zora.

Tarzan a legcsekélyebb jellel sem árulta el, hogy milyen hatással volt rá ez a most halott leleplezés. Mozdulatlanul figyelt csöndben, megszokva, hogy ne veszítse el önuralmát.

Colt egy ideig szótlanul ült, eltöprengve az imént hallott terv fantasztikus lehetőségein. Olybá tűnt fel az egész, mintha valami őrült álmom lenne és egy pillanatig sem hitt abban, hogy az ilyesmi keresztülvihető. Tisztában volt azzal is, hogy az expedíció tagjai tulajdonképpen kutyaszorítóba kerültek, mert ha Anglia, Franciaország és Olaszország tudomást szerez a tevékenységükről, egyikük sem menekülhet. Anélkül, hogy ez tudatos lett volna benne, gondolatai ösztönszerűleg a leány biztonságára körül forogtak. Borzalmasnak tűnt számára, hogy egy ilyen fiatal és szép leány ilyen veszedelmes kalandba bonyolódhassék.

— A vállalkozás bizonyára súlyos veszélyekkel jár — jegyezte meg végül — és főleg férfiaknak való munka. Nem tudom tehát megérteni, hogyan teheték ki önt azoknak a veszedelmeknek és nélkülözéseknek, amelyek a hasonló vállalkozásokkal mulhatatlanul együtt járnak.

— A nő élete semmivel sem ér többet a férfi életénél — mondta a lány — és egész egyszerűen szükség volt rám. Sok olyan fontos és bizalmas munka van itt, amit Zveri elvtárs csak olyan valakire bízhat, akiben tökéletesen megbízik. Már pedig bennem megbízik, ezenfelül pedig gyakorlott gyorsíró és gépíró vagyok. Ez egymagában is bőségesen indokolja jelenlétemet. De van még egy fontosabb ok és ez az, hogy én magam is itt akarok lenni Zveri elvtárs mellett.

A leány szavaiból Colt szerelmet olvasott ki, amerikai gondolkodásmódja számára azonban ez egy okkal több volt arra, hogy nem szabad lett volna megengedni, hogy a leány is eljöjjön az expedícióval és részt vállaljon annak veszélyeiből és kockázataiból.

Tarzan, a majomember nesztelenül megmozdult a fejük fölött. Először is a vállához nyúlt és leemelte hátáról a kis Nkimát. Nkima tiltakozni szeretett volna, de egy halk, suttogó szó elnémította. A majomember különböző módokon szokott elbánni ellenségeivel — ezeket a módszereket még akkor sajátította el, amikor még nem jött rá, hogy ő tulajdonképpen nem majom. Mielőtt az első fehér embert megpillantotta volna, már tudta terrorizálni a goman-ganikat, az őserdőben és a dzsungelben lakó négereket és azt is megtanulta, hogy az ellenség legyőzésére az első lépés az, ha sikerül megrémíteni. Most pedig tudta, hogy ezek az emberek nemcsak az ő birodalmába törtek be, tehát nemcsak személyes ellenfelei, hanem veszélyeztetik a számára drága Anglia és az egész civilizált világ békéjét is. Igaz, hogy a civilizációt általában lenézte, de viszont még jobban gyűlölte azokat, akik mások jogaiba avatkoztak, vagy akik fel akarták forgatni a dzsungel, vagy a város hagyományos rendjét.

Mialatt Tarzan elhagyta rejtekhelyét, az alatta ülő két embernek épp oly kevésbé volt fogalma rejtelmes távozásáról, mint arról, hogy az előbb még ott volt. Colt hasztalan próbálta megmagyarázni magának ennek a szerelemnek a rejtélyét. Ismerte Zverit és érthetetlennek tűnt számára, hogy olyan nő, mint Zora Drinov, vonzódhassék a Zverihez hasonló férfihez. Természetesen semmi köze sem volt a dologhoz, de azért mégis zavarta a tudat és valami csalódásfélét érzett a lány irányában, már pedig Colt nem szeretett csalódnai azokban az emberekben, akikhez egyébként vonzódott.

— Ön Amerikából ismeri Zveri elvtársat, ugye? — kérdezte Zora.

— Igen — felelte Colt.

— Mi a véleménye róla? — érdeklődött a lány.

— Energikus embernek tartom — felelte Colt. — Azt hiszem, olyan ember, aki mindenáron véghez viszi, amibe egyszer belekezdett. Erre a küldetésre nálánál alkalmasabbat nem is választhattak volna.

Ha a lány abban reménykedett, hogy sikerül Coltot beugratnia valami meggondolatlan megjegyzésre Zverit illetően, akkor csalódott. De ha így állt a dolog, volt annyi esze, hogy nem folytatta tovább a témát. Nyilván rájött, hogy olyan emberrel van dolga, akitől csak annyit lehet megtudni, amennyit az közölni akar, sőt ellenkezőleg, éppen ő az, aki kiszedi az emberekből a számára szükséges információkat egyénisége segítségével, amely valósággal kikényszerítette az őszinteséget. Volt valami a beszédjében és a magatartásában, ami azt ígérte, hogy nem él vissza a beléje helyezett bizalommal. Tulajdonképpen tetszett neki ez a fiatal amerikai és minél erősebben figyelte, annál kevésbé tudta elhinni, hogy családjá, barátai és hazája árulójává aljasodott. Igaz, hogy sok embert látott már, akik mindent feláldoztak meggyőződésükért és talán Colt is közejük tartozott. Legalább is Zora így remélte.

Beszélgetésük most különböző tárgyak körül forgott — beszéltek életükről és afrikai élményeikről, majd végül a nap eseményeire terelődött a szó. S mialatt beszélgettek, Tarzan, a majomember visszatért a fejük fölé nyúló fára. Ezúttal azonban nem egyedül jött.

— Vajjon megtudjuk-e valaha, hogy ki ölte meg Jafart? — tünődött a leány.

— Valóban rejtély ez, amit csak még titokzatosabbá tesz az a tény, hogy egyetlen aszkari sem ismer olyanfajta nyilat, amilyennel meg-

ölték. Aminek persze, az is lehet a magyarázata, hogy egyikük sem erről a vidékről származik.

— A dolog meglehetősen idegeire ment az embereknek — mondta Zora — és magam is remélem, hogy hasonló titokzatos eset nem fog előfordulni még egyszer. Rájöttem ugyanis, nem sok kell hozzá, hogy megrémítse ezeket a bensülötteket, akik bátran viselkednek ugyan olyan veszélyekkel szemben, amelyeket ismernek, de épp oly könnyen demoralizálja őket minden, ami a természetfölötti határán jár.

— Magam is azt hiszem, kicsit megkönynyebbültek, amikor eltemették a hindut — mondotta Colt — bár vannak, akik attól félnek, hogy lelke kísértetként vissza fog járni.

— Nos, ennek nem sok valószínűsége van — nevetett a lány.

Alig hangzottak el a szavai, amikor a fejük fölött megzizzentek a fa levelei és az asztalra, amely mellett ültek, egy nehéz test zuhant le, amelynek súlya alatt a gyöngé tákolmány azonnal összeroskadtt.

Mindketten felugrottak Colt előrántotta revolverét, a lány pedig egy kiáltással hátra ugrott. Colt érezte, hogy minden hajaszála az égnek mered és a hideg végigfut a hátán — mert Ragunath Jafar holtteste feküdt ott előttük, kifordult szemével belemeredve az éjszakába.

IV. Fejezet

AZ OROSZLÁN KETRECÉBEN

Mialatt Zveri és csapata lassan haladt előre a dzsungel kanyargó ösvényein, Tarzan úgyszólván légvonalban vágott át a dzsungelen

célja felé, amely ugyanaz volt, mint Zverié. Igy aztán mielőtt még Zveri elérte volna azt a csaknem függőleges sziklafalat, amely az utolsó és legnagyobb természetes gátat alkotja Opar tilos völgye felé — Tarzan és Nkima már eltűntek a sziklafalon túl és áthaladtak azon az elhagyatott völgyön, amelynek túlsó oldalán az ősi Opar hatalmas falai, lapos háztetői és kiugró tornyai emelkedtek a láthatáron. Az afrikai nap éles fényében vörös és arany színben csillogtak a kupolák és minaretek a város fölött és a majomembert ismét elfogta az az érzés, amit hasonló alkalommal, esztendőkkel ezelőtt érzett, amikor először látta meg ezt a gyönyörű és titokzatos panorámát.

Ilyen nagy távolságról még nem látszottak a romok. Képzeletében megint gyönyörűnek látta a várost, amelynek uccáin és templomaiban nyüzsög a nép és megint eltöprengett a város keletkezésének rejtélyén, amelyet valamikor, a régmúlt őskorban, valami gazdag és hatalmas nép építhetett és amely azóta is ennek az eltűnt civilizációnak időálló emléke maradt. Valószínű volt, hogy Opar már akkor létezett, amikor a hatalmas Atlantis kontinensén virágzott a civilizáció, amely azután eltűnt az Óceán hullámai között és csupán ez a halott és pusztuló utolsó kolónia maradt meg belőle.

Hogy kisszámú lakossága egyenes leszármazottja lehetett az egykor hatalmas építőknek, az valószínűnek látszott, tekintetbe véve azokat az ősi, vallási ceremóniákat, amelyeket még mindig ápoltak, továbbá azt a tényt, hogy egyébként semmiféle hipotézis útján nem lehetett volna megmagyarázni, hogyan került volna ez a fehérbőrű faj Afrikának ez elhagyatott és hozzáférhetetlen részére.

Valami különös öröklési törvény — amely

Oparban láthatólag még inkább érvényesült, mint a világ bármely más részén — arra mutatott, hogy itt az emberiség többi részeitől egészen elütő fejlődés ment végbe. Mert furcsa tény az, hogy az opari férfiak egyáltalán nem hasonlítanak a fajtájukhoz tartozó nőkhez. A férfiak ugyanis alacsony, tömzsi termeteűk, szőrösek és alkatra és külsőre csaknem majomtermetűek, míg a nők karcsúak, síma bőrűek és legtöbb esetben szépek. Volt ezeknek a férfiaknak fizikai és szellemi jellegzetességei között több olyan vonás, ami Tarzanban azt a gondolatot ébresztette, hogy a telepések valamikor a multban akár önként, akár a szükség-től hajtva, valamiképpen elkeveredtek a környéken tanyázó nagy majmokkal és valami furcsa természetes kiválasztódás következtében azután a férfiak túlnyomó többsége majomszerűvé vált, míg a nők normálisak és szépek maradtak...

Ilyesféléken töprengett a majomember, miattl átvágott a kopár opari völgyön, amely valósággal izzott a napfényben. Szemben vele és jobbkéz felé emelkedett az a kis sziklás dombhát, amelynek csucsán az opari kincseskamrák külső bejárata volt. Ez azonban e pillanatban nem érdekeltte, mert egyetlen célja az volt, hogy figyelmeztesse La-t az idegenek közeledésére, hogy a királynőnek legyen még ideje felkészülni a védekezésre.

Régen volt, amikor Tarzan utóljára látogatóban járt Oparban. De akkor, az utolsó alkalommal — amikor La-t újra trónra ültette és biztosította uralmát, miután legyőzte Cadj, a főpap haderőit és maga a főpap kimult Jadb-al-ja körmei és fogai között — először támadt az a meggyőződése, hogy elnyerte Opar népének szeretetét. Mert addig csak azt tudta, hogy

La titokban vonzódik hozzá, de vad és groteszk alattvalóik gyűlölik és félnek tőle. Most azonban úgy közeledett Opar felé, mint egy baráti város felé — bujkálás nélkül és abban a biztos tudatban, hogy barátságos fogadtatásban lesz része.

Nkima azonban nem volt ilyen biztos a dologban. A félelmetes romok rémületbe ejtették. Vicsorgott és vitatkozott, de hiába — végül is a félelem erősebbnek bizonyult, mint a szeretet és a hűség. Így tehát, mikor a fejük fölött magasra emelkedő külső falhoz értek, leugrott ura válláról és eliszkolt. Kicsiny szívében a különös és ismeretlen helyektől való félelem oly nagy volt, hogy azzal még a Tarzanba vetett bizalom sem versenyezhetett.

Nkima éles tekintete felfedezte azt a sziklás hegyhátat, amelyen az imént átvergődtek és most ennek a tetejére kapaszkodott fel, hogy itt, ezen az aránylagos biztonságos menedék helyen várja be, amíg ura visszatér Oparból.

Mialatt Tarzan közeledett ahhoz a keskeny repedéshez, amely az egyetlen bejárat Opar tömör külső falain keresztül, most is ugyanúgy, mint amikor először járt a városban, érezte, hogy láthatatlan szemek követik és minden pillanatban azt várta, hogy az örök ismerősnek kijáró üdvözléssel fogják fogadni.

Tarzan habozás nélkül lépett be a keskeny sikátorba és megindult lefelé azon a kőlépcsősoron, amely kanyarogva vezetett a vastag külső falon keresztül. A keskeny udvar, amelyen túl a belső fal emelkedett, néma és kihalt volt — és ez a csönd ránehezedett akkor is, amikor átvágott a másik keskeny sikátoron, amely egy szélesebb útvonalba torkolt és amelynek túlsó végén a nagy opari templom máladozó romjai állottak.

Csendben és magányosan lépett be a bejáraton, amelyet kétoldalt oszlopsor koszorúzott, amelyeknek oromzatáról groteszk madarak bámultak le rá, mint ahogy bámultak számtalan századon keresztül, amióta csak elfelejtett kezek kifaragták őket a monolith tömör szikláiból. Tarzan némán lépkedett a templomon keresztül a belső térség felé, ahol — mint tudta — a város tevékenysége szokott lezajlani. Más ember talán jelezte volna jövetelét, valami viszontüdvözlést váró kiáltással — Tarzan, a majomember azonban sok tekintetben kevésbé volt ember, mint inkább ösztönös vad. Némán járt, mint a vadállatok, nem pocskolva egyetlen fölösleges hangot sem. Hiszen nem titokban közeledett Opar felé s tudta, hogy érkezését már felfedezték. Hogy miért nem jön senki üdvözlésére, nem tudta, legfeljebb arra magyarázta, hogy bizonyára megvitték a hírt La-nak és most várják az utasítást.

Tarzan áthaladt a főfolyosón és ismét szemügyre vette az aranytáblácskákat ősidőktől fogva megfejthetetlen hieroglifáikkal. Aztán átment a hét arany oszlop csarnokán, majd végiglépkedett a szomszédos terem arany padlóján, de még mindig csak csönd és üresség vette körül. De azért érezte, hogy a terem karzatán, amerre jár, árnyyszerű alakok suhannak. Aztán végül megérkezett ahhoz a tömör ajtóhoz, amely mögött — mint tudta — a Lángoló Isten e templomának papjait, vagy papnőit fogja találni. Félelem nélkül nyitotta ki az ajtót és átlépett a küszöbön s ugyanabban a pillanatban egy görcsös bunkó zúdult le a fejére és az ütéstől eszméletlenül terült el a földön.

Abban a szempillantásban egy csapat szőrös és bütykös férfi vette körül. Kusza szakálluk mélyen lelógott szőrös mellükre, ahogy rö-

vid, görbe lábszáraikon feléje kacsáztak. Halk, hörgő torokhangokat hallattak, miközben erős kötelékekkel összekötözték áldozatuk csuklóját, majd fölemelték és végigvitték különböző folyosókon, romladozó, gyönyörű termeken, egészen egy hatalmas boltozatos teremig, amelynek egyik végében egy fiatal nő ült egy tömör arany trónon, amely néhány lábnyira a padló fölé emelkedve állott.

A trónon ülő nő mellett egy másik bütykös torz alak állott. Karját és lábszárait arany karperecek, nyakát pedig nyakláncok díszítették. Kettőjük lába alatt, a teremben férfiak és nők verődtek csoportokba — Opar lángoló Istenének papjai és papnői.

Azok az emberek, akik Tarzant foglyul ejtették, a trónszék lábáig cipelték áldozatukat, majd odalökték a testet a padlóra. Csaknem ugyanebben a pillanatban nyerte vissza öntudatát a majomember és szemét kinyitva, körül nézett.

— Ó az? — kérdezte a trónon ülő nő.

Tarzan őreinek egyike észrevette, hogy visszanyerte öntudatát, most egy másik társa segítségével durván talpra ráncigálta.

— Ó az, Oah — kiáltotta a férfi, aki a trón mellett állott.

Gyilkos gyűlölet torzította el a nő arcát.

— Isten kegyes volt főpapnőjéhez — mondta. — Ugy imádkoztam ezért a napért, mint ahogy imádkoztam a többiért — és ahogy a többi eljött, úgy ezt a napot is megértem.

Tarzan a nőről a mellette álló férfire pillantott.

— Mit jelentsen ez, Dooth? — kérdezte. — Hol van La? Hol van a főpapnőtök?

A leány dühösen felpattant a trónszékről.

— Tudd meg, külvilágból jött ember, hogy

én vagyok a főpapnő. Én, Oah vagyok, a Lángoló Isten főpapnője.

Tarzan pillantásra sem méltatta.

— Hol van La? — kérdezte ismét Dooth-tól.

Oah borzasztó dühbe jött.

— Meghalt! — kiáltotta egészen az emelvény szélére lépve, mintha Tarzanra akarna ugrani, miközben teleékszeresztett ujjai között megcsillant az áldozó kés a napfényben, amely bőségesen omlott egy tágas nyíláson keresztül ott, ahol a trónterem ősi boltozatának egy része beomlott. — Meghalt! — ismételte — Meghalt éppúgy, ahogy te meg fogsz halni, amikor legközelebb egy férfi vérért fogjuk felajánlani a Lángoló Istennek. La gyöngének bizonyult. Szeretted téged és ilymódon elárulta az Istent, aki téged áldozatul jelölt ki. Oah azonban erős — erős a gyűlöletben, amelyet azóta táplál szívében, amióta Tarzan és La megfosztották őt Opar trónjától. Vigyétek el! — kiáltott oda az öröknek. — És ne is lássam addig, amíg az áldozatok udvarán az oltárra nem lesz kötözve!

Az örök elvágta a Tarzan bokáit összefűző kötelékeket úgy, hogy most lépkedhetett. De bár kezei hátra voltak kötözve, nyilvánvalóan még így is félték tőle, mert még külön kötelékeket vetettek nyakába és karjára és azoknál fogva vonszolták, mint egy foglyul ejtett oroszánt. Az opari barlangok jólismert földalatti sötétjébe vezették be, fáklyákkal világítva az utat és végül bevitték abba a börtönbe, amely ezentúl lakóhelyéül volt szánva. Jó időbe telt, míg annyira nekibátorodtak, hogy elvágják a csuklóit összefogó kötelékeket, de ezt is csak azután, hogy megint szorosra kötözték a bokáit, nehogy kimenekülhessen a cellájából, aztán az ajtót elreteszelték, mielőtt még a lábán

feloldhatta volna a kötelékeket és üldözhetné volna őket. Opar gonosz papjai még emlékeztek Tarzan hatalmára és félték tőle.

Tarzan már azelőtt is megjárta Opar börtöneit — akkor is sikerült elmenekülnie. Most is tehát haladéktalanul keresni kezdte a menekülés módját, mert tudta, hogy Oah minden valószínűség szerint nem sokáig fog várni a régen vágyott pillanatra, arra a pillanatra, amikor a villogó áldozókést szívébe döfheti. Gyorsan leoldva tehát bokájáról a köteléket, óvatosan körültapogatta cellája falát mindaddig, amíg teljesen körbe nem járta, majd ugyanilyen módon megvizsgálta a padlózatot is. Megállapította, hogy egy körülbelül tíz láb hosszú és nyolc láb széles négyszögletes szobában van és ha lábujjhegyre áll, éppen el tudja érni a mennyezetet. A szoba egyetlen nyílása az az ajtó volt, amelyen keresztül behozták. Ezen az ajtón egy vasráccsal elzárt nyílás volt — ezen keresztül kapta a cella a levegőt, de világosság nem jött rajta, miután az ajtó egy sötét folyosóra nyílt. Tarzan megvizsgálta az ajtó reteszét és az ajtószárnyakat is, ezek azonban várakozásának megfelelően túlságosan tömörek voltak ahhoz, semhogy erőszakkal ki lehetett volna őket mozdítani a helyeikből. Aztán észrevette, hogy a folyosón egy pap helyezkedett el őrségeként és így mindenféle menekülési kísérlet már eleve kilátástalannak tűnt.

A papok három nap és három éjszaka szabályos időközökben váltották egymást. A negyedik nap reggelén azonban felfedezte, hogy a folyosó üres és így gondolatait megint a menekülés lehetősége kezdte foglalkoztatni.

A véletlen úgy hozta magával, hogy amikor Tarzant elfogták, vadászkését eltakarta az

ágyékkötényül szolgáló leopárdbőr farka, Opar tudatlan, csirkeagyú papjai pedig, amikor egyéb fegyvereit elszedték tőle, izgalmukban erről megfeledkeztek. Tarzan kétszeresen is hálás volt a jószerencsének, mert érzelmi okokból is ragaszkodott rég elhunyt atyjának vadászkeszéhez, amely uralomra segítette őt a dzsungelben, amikor inkább véletlenségből, mint szántszándékkal Bolgani, a gorilla szívébe döfte. Most azonban gyakorlati hasznát is vehette, mert nemcsak védőfegyverül szolgált, hanem eszközül is a menekülésre.

Tarzan, a majomember esztendőkkal azelőtt egyszer már megszökött Opar börtöneiből és azóta még emlékezett a tömör falak szerkezetére. Különböző nagyságú, csodálatos ügyességgel összeillesztett és kézzel faragott gránittömbök sorakoztak egymáson habarcsolás nélkül — a fal, amin annakidején keresztülhatolt, tizenöt láb vastag volt. Meg aztán a szerencse is kezére játszott akkor, amikor olyan cellába helyezték, amelynek — noha erről Opar jelenlegi lakói nem tudtak — egy titkos bejárata volt s ezt egyetlen sor gránittömb takarta, amelyet a majomembernek különösebb erőfeszítés nélkül sikerült szétbontania.

Természetesen most is ilyesfélét keresett a cellában, — kutatását azonban ezúttal nem koronázta siker. Egyetlen követ sem tudott elmozdítani a helyéből. Figyelmét tehát az ajtóra fordította.

Figyelmesen vizsgálta azt a szűk nyílást, amelyen keresztül a levegő beáramlott. Ez körülbelül vállmagasságban feküdt, mintegy tíz négyzethüvelyk kiterjedésű volt, négy sűrűn egymásmellett sorakozó függőleges vasrúddal elzárva. Acélos ujjaival megfogta a középső vasrudat. Balkezével megkapaszkodott a kö-

zepső rúdban, majd térdeit nekitámasztva az ajtónak, elkezdte a rudat befelé hajlítani. A vas meghajlott a hatalmas marokban és nem-sokára kiszakadt az ajtóból. Néhány perccel később a másodikat is hasonlóképpen kimozdította helyéből és most már az így támadt nyiláson keresztülfért a karja, hogy tapogatózva megkereshesse kezével az ajtót biztosító reteszt vagy zárat.

Bármennyire kinyújtotta is karját, éppen csak hogy érinteni tudta a három hüvelyk át-mérőjű faretesz tetejét. Visszahúзва tehát kar-ját a nyilásból, kihúzta hüvelyéből a vadász-kését és megint kinyúlva, a penge hegyét bele-fúrta a fareteszbe. Először megpróbálta ilyen-módon felemelni a reteszt, de csak annyit ért el vele, hogy pengéje kiszakította a fát. A leg-közelebbi kísérletnél megpróbálta vízszintes irányban mozgatni a reteszt és ez sikerült is. Tarzan türelmesen, hüvelykről hüvelyknyire toltá egyre hátrább és hátrább a fareteszt, sietség és idegesség nélkül, ámbár nem tud-hatta, hogy melyik pillanatban bukkan fel va-lamelyik vad opari pap.

Fáradozását végül is siker koronázta és az ajtó szárnyai megnyitak. Tarzan gyorsan ki-lépett és ismét bereteszelté maga mögött az aj-tót, majd — miután nem tudta pontosan merre vezet a szabadulás útja — nekivágott annak a folyosónak, amelyen keresztül őrei levezették cellájába. A távolban úgy látta, hogy ritkul a homály és most nesztelen léptekkel arrafelé igyekezett. Amint ment egyre világosodott, úgy, hogy már tisztán látta a körülbelül tíz láb széles folyosót, amelyen szabálytalan közökben ajtók sorakoztak — valamennyi bezárva és el-reteszelve.

Körülbelül száz méternyire attól a cellától,

amelyben ő volt elzárva, áthaladt egy kereszt-folyosón és itt egy percre remegő orrcimpákkal, kimeresztett szemmel és hallgatózva megállott. Semilyen irányban nem látott világot, de apró neszek ütötték meg a fülét, jelezve, hogy a folyosó ajtajai mögött mégis folyik valamelyes élet. Orrát különböző szagok vegyüléke csapta meg — érezte a tömjén édes illatát, emberi testek szagát és a ragadozó állatok éles bűzét. Aztán tovább folytatta útját előre a folyosón, az egyre rohamosabban növekvő világosság felé.

Alig haladt kis távolságra, amikor éles halálával felfedezte közeledő lépések neszt. Oktalanság lett volna ott, ahol állott megkockáztatni a felfedeztetést, lassan visszahúzódott tehát a keresztfolyosóra, hogy ott várja be a veszély elmúltát. A veszély azonban közelebb volt, mint ahogy képzelte, mert a következő pillanatban vagy egy tucat opari pap fordult be éppen a szemközti folyosóról. Azonnal megpillantották és megtorpantak.

— Ez a majomember! — kiáltotta egyikük.
— Elmenekült!

Görcsös bunkóikkal és veszedelmes késekkel feléje tartottak. Lassan jöttek, ami világosan mutatta, mennyire félnek erejétől — de azért egyre közelebb nyomultak. Tarzan takarodót fujt, mert pusztá késével felfegyverkezve még ő sem szállhatott szembe ezzel a nehéz bunkókat forgató vad csapattal. Visszavonulás közben egy terv formálódott ki gyorsan az agyában és amikor elérte a keresztfolyosót, gyorsan odahúzódott vissza. Tudta, hogy ez jó rejtkehely lesz, mert csak lassan fognak jönni, félve attól, hogy leselkedik rájuk — sarkonfordult tehát és rohanva végigfutott a folyosón. Több ajtó mellett haladt el, végül is meg-

állapodott az utolsónál, amelyet elől nagy faretessz zárt el. Gyorsan felemelte a reteszt, kinyitotta az ajtót és belépett — pontosan abban a pillanatban, amikor a papok vezére a folyosó torkolatánál felbukkant.

Abban a pillanatban, amikor Tarzan belépett a sötét, nyirkos helyiségbe, tudta, hogy szörnyű tévedésnek esett áldozatul. Orrát élesen csapta meg Numa, az oroszlán átható szaga. A veremszerű helyiség csöndjét vad ordítás verte föl és a sötét háttérből megpillantotta a támadó oroszlán sárgás-zölden villogó fenyegető szempárját.

V. fejezet.

OPAR FALAI ELŐTT

Peter Zveri az erdő szélén ütötte fel táborát, az Opar terméketlen völgyét övező sziklafalnak a lábánál. Itt hátrahagyta néhány aszkari felügyelete alatt a teherhordókat, majd a Kitembo vezette harcosokkal együtt nekiindult a meredek magaslat megmászásának.

Egyikük sem járt még soha ezen az úton — még maga Kitembo sem, noha ő tudta Opar pontos fekvését valakitől, aki látta. Így azután amikor a távolban fekvő város először tűnt fel a szemük előtt, a négerek primitív agyát valami furcsa félelem és kételkedés lepte meg.

A csapat némán lépkedett a poros sikságon keresztül Opar felé. Nemcsak az expedíció feketebőrű tagjai küszködtek kétségekkel, mert hiszen a távoli puszták lakói, az arabok is az anyatejjel szívták magukba a dsinnektől és a kísértetektől való félelmet és ők is hallottak a mesebeli Nimmre városáról, amelynek közelébe embernek nem ajánlatos kerülni...

Annak a hatalmas sziklatömbnek a tetejéről, amely Opar kincseskamráinak külső bejáratát őrzi, egy kis majom nézte figyelmesen az expedíció átvonulását a völgyön. A kis majom nagy zavarban volt, mert szíve mélyén tudta, hogy figyelmeztetnie kellene urát arra, hogy ez a sok gomangani és tarmangani közeledik mennydörgő botokkal felfegyverkezve — a romoktól azonban félt és nem mert nekiindulni úgy, hogy csak morogva és vicsorogva ugrált a szikla tetején. Peter Zveri emberei ott haladtak el mellette és ügyet sem vetettek rá. S ahogy haladtak, más szemek is figyelték őket azokról a fákról, amelyek a romok között sorakoznak.

Kitembo nem látta merre vannak Opar kincseskamrái. Abban egyezett meg Zverivel, hogy elvezeti a városhoz őt, de épúgy, mint Zveri, bizott benne, hogy majd könnyű lesz felfedezni magukat a kincseskamrákat, ha ugyan nem sikerül annak titkát kicsikarni a város valamelyik lakójától. Maguk lettek volna legjobban meglepve, ha rájönnek, hogy egyetlen élő opari sem tudott a kincseskamrák helyéről, sőt még a puszta létezéséről sem s hogy valamennyi élő ember közül csak Tarzan és néhány waziri harcosa tudta annak helyét, meg azt, hogy miképpen lehet hozzáférközni.

— Ez a város elhagyatott romhalmaznak látszik, — mondta Zveri fehér társai egyikéhez fordulva.

— Elég baljós külsejű hely — válaszolt a társa — és máris úgy látom, rossz hatást tett az emberekre.

Most már a romokban heverő külső fal közelében jártak... amely fenyegetően nézett le rájuk s itt megállapodtak egy időre, míg néhányan nekiláttak, hogy valami bejáratot nyi-

lást találjanak. Abu Batn bukkant rá elsőnek a keskeny hasadékra, a felfelé vezető kőlépcsőfokokkal.

— Itt az átjárás, elvtárs! — kiáltotta Zveri felé.

— Vigyél néhány embert magaddal és menj felderítő útra — rendelkezett Zveri.

Abu Batn előszólította féltucat fekete katonáját, akik látható rosszkedvvel követték.

A sejk burnuszát összefogva maga körül belépett a nyilásba és ugyanabban a pillanatban a romba dőlt város felől egy éles visítás halatszott — egy hosszúra nyúlt, sipolásszerű visítás, amely mély nyögésekbe halkult. A beduinok megálltak. A négerek szinte kővé meredtek a rémülettől.

— Csak tovább! — ordított Zveri. — Egy sikoltástól még nem fogtok meghalni.

— Allah! — kiáltott fel az egyik arab. — A sikoltástól nem, de a dsinnektől igen!

— Akkor hát takarodjatok onnan! — kiáltotta Zveri haragosan. — Gyáva kutyák, ha ti féltetek, majd én magam megyek!

Az arabok vita nélkül félreálltak. Ekkor a kis majom rémült visítással megjelent a fal tetején a város felőli oldalon. Hirtelen zajos felbukkanása minden tekintetet feléje fordított. Látták, amint rémülten néz hátra, majd hangos kiáltással leugrik a földre. Ennél több nem is kellett. A babonás négerek amúgyis megrázkódott idegei nem bírták tovább a feszültséget — csaknem ugyanabban a szempillanatban valamennyien megfordultak és menekültek a kísérteties város közeléből, sarkukban Abu Batn és pusztai harcosai rémült csapatával.

Peter Zveri és három fehér társa — miután

így egyszeriben magukra maradtak — kérdő pillantásokat vetettek egymásra.

— Gyáva kutyák! — kiáltotta Zveri haragosan. — Eredj, Mike és próbáld meg összeszedni őket. Mi pedig behatolunk, ha már itt vagyunk.

Mike Dorsky — boldogan, hogy olyan megbízást kapott, ami távoltartotta Opartól — azonnal elindult és nyomába eredt a menekülő katonáknak, míg Zveri megindult a nyilás felé Miguel Romero és Paul Ivits társaságában.

A három férfi áthaladt a külső falon és bejutott az udvarra, amelynek tulsó oldalán meglátták a magasba emelkedő belső falat. Romero fedezte fel elsőnek a magába a városba vezető nyilást és társait maga után szólítva bátran belépett a szűk sikátorba. Ekkor újra felverte az a szörnyű sivítás a régi templom nehéz csöndjét.

A három férfi megtorpant. Zveri letörölte a verejtéket a homlokáról.

— Azt hiszem, tovább már nem mehetünk egyedül — mondta. — Jobb lesz visszamenni és összeszedni az embereket. Nincs értelme az elhamarkodottságnak.

Miguel Romero megvetően elmosolyodott, Ivits azonban biztosította Zverit, hogy ajánlata teljes helyeslésével találkozik.

A két ember gyorsan visszavonult az udvaron keresztül anélkül, hogy látták volna, vajjon a mexikói követi-e őket vagy sem. Kisvártatva megint künn állottak a városon kívül.

— Hol van Miguel? — kérdezte Ivits.

Zveri körülnézett.

— Romero! — kiáltotta hangosan. De felelet nem érkezett.

— Azt hiszem, vége van — mondta Ivits megborzongva.

— Nem nagy kár érte — morogta Zveri.

A fiatal mexikói azonban, miután látta, hogy társai elmenekültek, folytatta útját a belső falon át vezető nyíláson keresztül, mert elhatározta, hogy ha már annyi utat megtett, legalább egy pillantást vet az ősi Opar városára, hogy láthassa és szemügyre vegye mesés gazdagságát, amelyről már hetek óta álmodozott.

Szeme előtt kibontakozott a hatalmas romok nagyszerű panorámája, amely előtt a fiatal és benyomásokra érzékeny latin-amerikai lenyűgözve állott, aztán hirtelen ismét felharsant a baljós ordítás a hatalmas épület belsejéből. Romero azonban ha megijedt is, ennek semmiféle tanujelét nem adta. Talán kissé szorosabban megmarkolta a puskáját, talán kicsit meglazította a revolverét a táskájában, de nem vult vissza.

Hirtelen a templomban támadt mozgás kötötte le figyelmét. Valahonnan egy alak bukkan fel — egy tömzsi és bütykös férfi, aki rövid, görbe lábakon közeledett, aztán egy másik és még egy másik jött, míg végre vagy száz ilyen vad teremtmény közeledett lassan feléje. Látta görcsös bunkóikat és késeiket és azonnal tisztában volt azzal, hogy ez a veszedelem sokkal valószínűbb, mint az imént az a túlvilági sikoltás.

Vállát megrándítva visszahátrált az átjáró közbe.

— Egymagamban nem harcolhatok egy hadsereg ellen — dünnyögte. Lassan áthaladt a külső udvaron, majd behúzódott az első nagy falba és nemsokára ismét a várost körülvevő sikságra jutott ki. A távolban látta a menekülő expedíció által felvert port és vigyorogva nyomukba eredt, szaporán lépkedve és fujva a füstöt a cigarettájából. A balkéz felőli sziklás

domb tetején egy kis majmot látott, ahogy arra elhaladt — egy kis majmot, amely még mindig remegett a félelemtől, de amelynek ijedt sikoltozása már csak mély, szánalmas nyögésekbe fult. Valóban megpróbáltatásos nap volt ez a kis Nkima számára.

Az expedíció oly sürgősen vonult vissza, hogy Zveri, Dorsky és Ivits társaságában, már csak akkor érte utol a tömeget, amikor legnagyobb részük már lefelé ereszkedett a határsziklákról és ezt a visszavonulást sem fenyegetéssel, sem ígéretekkel nem lehetett fenntartani, míg a hevenyészett tábort el nem érték.

Zveri Dorskyval és Ivitscel egyetemben Abu Batnt is haladéktalanul tanácskozássra hívta. Zveri első kudarca annál súlyosabban esett latba, mert nagyon is számított arra a kimeríthetetlen aranykészletre, amelyet Opar kincseskamráiban remélt találni. Mindenekelőtt leszidta Abu Batnt, Kitembót, őseiket és hiveiket, gyávaságuk miatt — de csak annyit ért el vele, hogy e két vezető felbosszankodott és megharagudott.

— A fehér emberek ellen jöttünk harcolni veled, nem pedig démonok és kísértetek ellen — mondta Kitembo. — Én nem félek. Én bemennék a városba, de embereim nem hajlandók elkísérni, már pedig egyedül nem harcolhatok.

— Én sem — mondta Abu Batn és még sötétebb felhő ereszkedett arcára.

— Tudom — gúnyolódott Zveri, — ti mind a ketten bátor emberek vagytok, csak éppen jobban tudtok szaladni, mint küzdeni. Nézzetek ránk. Mi nem félünk. Mi bementünk és hajunk szála sem görbült.

— És hol van Romero elvtárs? — érdeklődött Abu Batn.

— Nos, lehet, hogy őt elvesztettük — ismerte be Zveri. — De hát mit gondoltok? Hogy lehet ütközetet nyerni emberáldozat nélkül?

— Szó sem volt ütközetről — felelte Kitembo. — És az az egy ember, aki bemerészkedett ebbe az elátkozott városba, nem is tért vissza.

Dorsky hirtelen felpillantott.

— Már itt is van! — kiáltotta és valamenynyi szem az Opar felé vezető útra fordult, amelyen Miguel Romero közeledett vidáman a tábor felé.

— Üdv, bátor elvtársak! — kiáltotta feléjük. — Örülök, hogy életben talállak benneteket. Már attól tartottam, hogy valamennyien szívszélhűdést fogtok kapni.

Hirtelen némaság fogadta gúnyolódását és mialatt egészen közel jött, sőt leült közöttük, egyetlen hang sem hallatszott.

— Miért maradtál hátra? — kérdezte végül Zveri.

— Meg akartam nézni, hogy mi van a belső falon túl — válaszolta a mexikói.

— És mit láttál? — kérdezte Abu Batn.

— Nagyszerű, rombadőlt épületeket — felelte Romero. — És egy halott, ősi várost.

— És még mit? — firtatta Kitembo.

— Láttam egy csapat idegen harcost, alacsony, tömzsi embereket, akik rövid lábakon mozognak, hosszú karjuk van és szőrös testük. Egy épületből jöttek ki, amely valószínűleg valamely templom lehetett. Hozzám képest túl sokan voltak. Egyedül nem szállhattam szembe velük, tehát visszajöttem.

— Fegyverük is volt? — kérdezte Zveri.

— Bunkók és kések — felelt Romero.

— Látjátok — kiáltotta Zveri — mindössze

egy csoport bunkóval felfegyverkezett vadember volt! Egyetlen ember elvesztése nélkül elfoglalhattuk volna a várost.

— Milyenek voltak ezek az emberek? — érdeklődött Kitembo. — Ird le őket. — És amikor Romero részletesen elmondta tapasztalatait, Kitembo megrázta a fejét. — Úgy van, ahogy gondoltam. Ezek nem emberek, hanem démonok.

— Akár emberek, akár démonok, visszamegyünk és elfoglaljuk a várost — fakadt ki Zveri haragosan. — Szükségünk van Opar aranyára.

— Te elmehetsz, fehér ember — válaszolta Kitembo, — de egyedül fogsz menni. Ismerem embereimet és tudom, hogy nem lesznek hajlandók követni téged. Vezess bennünket fehér emberek, vagy barna emberek, vagy fekete emberek ellen és veled tartunk. De nem megyünk veled démonok és kísértetek ellen.

— És te, Abu Batn? — kérdezte Zveri.

— Beszéltem embereimmal, miután visszavertünk a város alól és azt mondják, hogy nem hajlandók odamenni. Dsinnek ellen nem harcolnak. Hallották a dsinn figyelmeztető hangját és most félnek.

Zveri pattogott és fenyegetőzött, majd ígértetett — de eredmény nélkül. Sem az arab sejk, sem az afrikai főnök nem volt hajlandó kötélnék állni.

— Azért még mindig van megoldás — jegyezte meg Romero.

— És pedig? — érdeklődött Zveri.

— Ha a gringó megérkezik a filippino kíséretében, akkor hatan leszünk, akik nem vagyunk sem arabok, sem afrikaiak. Mi hatan pedig be tudjuk venni Opart.

Paul Ivits elfintorította az arcát. Zveri pedig köhécselni kezdett.

— Ha megölnek bennünket — mondta ez utóbbi — akkor az egész tervünk meggyusult. Nem lesz, aki kivigyé.

Romero vállat vont.

— Ez pusztán egy ötlet volt részemről — mondta, — de természetesen, ha félsz...

— Nem félek — pattant fel Zveri, — de bolond sem vagyok.

Alig palástolt gúnyos mosoly villant fel Romero ajkán.

— Megyek enni valamit — mondta, azzal felkelt és faképnél hagyta őket.

*

Wayne Colt a táborba való megérkezését követő napon hosszú levelet írt titkos írással és azt szolgálai egyikével a tengerpartra küldte. Zora Drinov sátrából látta, amikor a fiú átveszi a levelet. Azt is látta, hogy elrejtí villás botjában és nekiindul a hosszú útnak. Nem sokkal később a sátra mellett egy nagy fa árnyékában találkozott Colttal.

— Ön ma valami üzenetet küldött Colt elvtárs — mondta a leány.

A férfi gyorsan rápillantott.

— Igen — felelte.

— Talán tudnia kellene, hogy az expedíció kebeléből csak Zveri elvtársnak van megengedve üzenetet küldeni — figyelmeztette a lány.

— Nem tudtam — felelt a férfi. — Mindössze arról volt szó, hogy amikor a partra szálltam, bizonyos összegeknek kellett volna ott várniok engem, de ezeket nem találtam. Így

hát elküldtem az egyik szolgát, hogy hozza el a pénzt.

— Oh — mondta a leány mindössze, aztán beszélgetésük más tárgyra fordult.

A férfi a délután folyamán fogta a puskáját és kiment a táborból cserkészni és Zora is vele tartott, majd este együtt vacsoráztak, de ezúttal a lány volt a vendéglátó gazda. Így teltek a napok mindaddig, amíg egyszer csak egy izgatott bennszülött verte fel a tábort azzal a hírrel, hogy az expedíció visszatérőben van. Nem volt szükség szavakra ahhoz, hogy a hátramaradottak azonnal lássák: nem győzelem koszorúzza a visszatérő kis hadsereg zászlaját. A kudarc szinte szemmeláthatóan tükröződött a vezetők arcán. Zveri üdvözölte Zorát és Coltot, az utóbbit bemutatta a társainak, majd amikor Tony is átesett a bemutatás ceremóniáján, a visszatérő harcosok leheveredtek, hogy kipihenjék magukat.

Este azután, amikor a vacsoránál összegyűltek, mindenütt azokról a kalandokról volt szó, amelyeken átestek, mióta az expedíció elhagyta a tábort. Colt és Zora érdeklődve hallgatta a félelmetes Oparról szóló történeteket — de nem kevésbé titokzatos volt az a történet, amelyet ők adtak elő Ragunath Jafar haláláról, eltemetéséről és kísérteties feltámadásáról.

— Az emberek egyike sem akart azután hozzányúlni a holttesthez — mesélte Zora. — Colt elvtárs és Tony voltak kénytelenek eltemetni.

— Remélem, ezúttal alaposabb munkát végeztek — jegyezte meg Miguel.

— Mindenesetre nem tért többé vissza — mosolygott Colt.

— De ki áshatta ki sírjából? — kérdezte Zveri.

— Annyira bizonyos, hogy nem a szolgák vol-

tak. — mondta Zora. — Azok már úgyis alaposan meg voltak rémülve a halál rejtélyes körülményei miatt.

— Nyilván ugyanaz a titokzatos lény volt, aki megölte — vélte Colt — és bárki, vagy bármi legyen is, szinte természetfölötti erővel kellett rendelkeznie, hogy felcipelhesse a súlyos holttestet a fára és aztán közénk dobja.

— A leghátborzongatóbb az egész dologban az volt — mondotta Zora —, hogy tökéletes csöndben zajlott le. Esküdni mernék rá, hogy még egy levél sem rezdült egészen addig, amíg a test egyszerre csak lezuhant közénk az asztalra.

— Az biztos — felelte Colt. — De micsoda ember lehetett?

Amikor később a társaság szétszéledt a különböző sátrakba, Zveri egy kézmozdulattal visszatartotta Zorát.

— Beszélni szeretnék veled egy percig Zora — mondta és a lány visszaült a székre, amelyről éppen fölemelkedett. — Mi a véleményed erről az amerikaiáról? Most jó alkalmad volt rá, hogy kiismerhesd.

— Azt hiszem, közénk való. Nagyon kellemes ember — felelte a lány.

— Nem mondott vagy nem csinált olyasmit, ami gyanakvást kelthetett benned? — érdeklődött tovább Zveri.

— Nem — felelte Zora — egyáltalán nem.

— Ti ketten most napokon keresztül egyedül voltatok — folytatta Zveri. — Kellő tisztelettel viseltetett irányodban?

— Mindenesetre sokkal több tisztelettel, mint barátod, Ragunath Jafar.

— Ne említsd előttem ezt a kutyát — mondotta Zveri. — Bárcsak itt lehettem volna, hogy én tekerjem ki a nyakát!

— Amit egyébként be is ígértem neki arra az időre, ha visszaérkezel. De valaki úgylát-szik, megelőzött.

Most néhány percig hallgattak. Nyilvánvaló volt, hogy Zveri igyekszik szavakba foglalni azokat a gondolatokat, amelyek foglalkoztat-ták. Végre megszólalt:

— Colt nagyon magabiztos fiatalembernek látszik. Vigyázz, hogy belé ne szeress, Zora!

— És miért ne? — kérdezte a lány. — Agya-mat, erőmet és tehetségemet, sőt a szívem nagy részét is az ügynök adtam. De van a szívem-nek egy kis csücske, amely az enyém és amely-lyel azt tehetem, amit akarok.

— Azt akarod mondani, hogy máris szerel-mes vagy belé? — kérdezte Zveri.

— Nem. Ilyesmiről szó sincs. Sőt, ez a gon-dolat még fel sem támadt az agyamban. Csak szeretném, ha megértenéd, Peter, hogy ebben a tekintetben még neked sincs beleszólásod.

— Hallgass rám, Zora. Nagyon jól tudod, hogy szeretlek, sőt, mi több, magaménak kí-vánlak. Már pedig én el szoktam érni azt, ami után törekszem.

— Ne légy unalmas, Péter. Most nincs idő a szerelemhez hasonló ostobaságokra. Ha vég-zünk ezzel a vállalkozással, akkor majd, talán hajlandó leszek gondolkozni a dologról.

— Azt akarom, hogy most gondolkozz a do-logról, Zora — unszolta a férfi. — Vannak bizonyos részletek ezzel az expedícióval kap-csolatban, amelyekről nem szóltam neked. Sen-kinek sem árultam el, de neked elmondom, mert szeretlek és a feleségem leszel. Sokkal többről van itt szó számunkra, mint pusztá álmról. Ennyi fejtörés, kockázat és nélkülözés után, ha egyszer kezembe kaparintom a hatalmat, nem leszek hajlandó senkinek feláldozni.

— Még az ügynek sem? — kérdezte a lány.

— Nem, még az ügynek sem, illetőleg a hatalmat és gazdagságot is majd közvetve az ügy érdekében akarom mégis használni.

— Hát mi a terved? Nem értelek — mondta a lány.

— Az a szándékom, hogy Afrika császárává teszem magam — jelentette ki a férfi — és az a tervem, hogy belőled császárnőt csinálók.

— Peter! — kiáltotta a lány. — Megőrültél?

— Igen, megőrültem a hatalomért, a gazdagságért és érted!

— Lehetetlenség, Peter. Tudod milyen messzire nyúlnak a csápjai annak a hatalomnak, amelyet szolgálunk. Ha kijátszani próbálsz, ha árulóvá válsz, ezek a csápok elérnek és romlásba döntenek.

— He elérem céloimat, hatalmam ugyanolyan nagy lesz, mint az övék és akkor fittyet hányhatok nekik.

— De mi lesz a többiekkel, akik itt vannak velünk, akik hűségesen szolgálják azt az ügyet, amelynek képviselőjéül téged tekintenek? Azok darabokra fognak tépni téged, Peter.

— Nem ismered őket, Zora. Valamennyien egyformák. Minden nő és férfi egyforma. Ha felajánlom neki a nagyhercegséget és mind-egyiknek adok egy palotát meg egy háremet, akkor azért az árért hajlandók akár a saját anyjuk torkát is elvágni.

A lány fölemelkedett helyéről.

— Meg vagyok döbbenve, Peter. Azt hittem, hogy legalább te becsületesen kitartasz az ügy mellett.

A férfi is gyorsan felkelt a helyéről és megragadta karját.

— Hallgass meg, Zora — suttogta a fülébe.

— Szeretlek és mert szeretlek, az életemet lettettem a kezébe. De tudd meg, ha elárulsz, bármennyire szeretlek is, végzek veled. Ezt ne felejtse el.

— Szükségtelen volt ezt mondanod, Peter. Ezzel amúgy is tisztában vagyok.

— És nem fogsz elárulni? — kérdezte a férfi.

— Én sohasem árulok el egy barátot, Peter — felelte a lány.

Másnap reggel Zveri kidolgozta a második opari expedíció részleteit, amelyek főleg Romero elgondolásain alapultak. Elhatározták, hogy ezúttal önkénteseket fognak toborozni és miután az európaiak, a két amerikai és a filippino máris kijelentették, hogy hajlandók résztvenni a kalandban, csak néhány négert és arabot kellett még megnyerni. E cél érdekében Zveri az egész társaságot megbeszélésre hívta össze. Itt kifejtette, hogy mit szándékozik tenni, hangsúlyozta azt a tényt, hogy Romero elvtárs már látta a város lakóit, akik alacsonyrendű és csupán botokkal fölfegyverzett vademberek. Böbeszédűen fejtegette, hogy milyen könnyen elbánhatnak velük puskáik segítségével.

Az egész társaság hajlandó volt elkísérni őket Opar falai alá, de csak tíz olyan harcos akadt, aki beleegyezett abba, hogy behatol a fehér emberekkel együtt a városba és ezek is valamennyien azok az aszkarik közül kerültek ki, akik hátramaradtak volt a tábor őrzésére, meg azok közül, akik Coltot a tengerparttól idáig kísérték. De egyik sem azok közül, akik már átélték az opari rémületes pillanatokat. Azok, akik hallották a romok között felsüvítő rettenetes sikolyt, hallani sem akartak róla,

hogy még egyszer betegyék a lábukat ebbe a városba.

Napokon keresztül folytak a gondos előkészületek az új expedícióra, majd végül egy kora reggelen Zveri és csapata ismét megindult Opar felé.

Zora Drinov ugyancsak szeretett volna velük tartani, de miután Zveri különböző és szakafrikai ügynökeiktől jelentéseket várt, neki helyén kellett maradnia. Abu Batn és harcosai ugyancsak hátramaradtak a tábor őrzésére és csak ők, meg néhány fekete nem kísérte el az expedíciót.

Az első vállalkozás kudarca és az Opar kapuinál szenvedett balsiker óta Abu Batn és Zveri között feszült volt a viszony. A sejk és harcosai, akiket bántott a gyávaság vádja, zárkózottabbak voltak, mint valaha és noha nem jelentkeztek önként az opari vállalkozásra, mégis rossznéven vették, hogy tábori őrségként hátra kellett maradniok. Így aztán, mikor a többiek elvonultak, az arabok mind többet és többet vonultak félre összesűgva. Pillantásra sem méltatták távozó bajtársaikat. Abu Batn tekintete azonban — ahogy elmerülten és hallgatagon ült sátra előtt — állandóan Zora Drinov karcsú alakját kísérte.

VI. Fejezet

AZ ÁRULÁS

A kis Nkima szíve ellentétes érzelmek között hánykódott, amikor a sziklás dombtetőről figyelte Miguel Romero távozását Opar városából. Láta, hogy ezt a mennydörgő bottal felfegyverkezett vitéz tarmanganit kiűzik a ro-

mok közül, meg volt győződve róla, hogy valami rettenetes történhetett urával az omladozó kövek között. Hűséges szíve arra ösztökölte, hogy menjen és nézzen utána a dolognak. Nkima azonban csak egy nagyon kis majom volt — egy kis manu, aki rettenetesen félt. És noha kétszer is nekiiramodott Opar felé, egy bizonyos ponton mindig elhagyta a bátorsága, végül is szánalmas nyöszörgéssel átvágott a síkságon az erdő felé, amelynek veszedelmeit legalább ismerte...

*

A sötét szoba ajtaja, amelybe Tarzan belépett megnyílt és mialatt Tarzan még a kilincsen tartotta a kezét, az oroszlán vésztjóslo ordítása figyelmeztette őt a helyzet veszedelmére. Numa, az oroszlán gyors és fürge — de Tarzan, a majomember agya és izmai még gyorsabban működtek. Abban a pillanatban, amikor az oroszlán feléje ugrott, a majomember agyában feltőlult az egész helyzet képe. Láta, amint a tagbaszakadt opari papok üldöző csapata közeledik a folyosón. Láta a befelé nyíló nehéz ajtót. Láta a támadó oroszlánt és e különböző tényezőket hirtelenében összerakva, egy szempillantás alatt előnyére fordította a veszedelmes helyzetet. Befelé húzva az ajtót, mögéje lépett, mialatt az oroszlán támadott, aminek az lett az eredménye, hogy a vadállat — amelyet vagy saját ugrásának lendülete vitt tovább, vagy megérezte a menekülés lehetőségét — kiugrott a folyosóra, éppen szembe a közeledő papokkal és ugyanabban a pillanatban Tarzan bezárta mögötte az ajtót.

Hogy mi történt odakünn, az ajtón kívül, azt nem láthatta. De a morgás és sikoltozások,

amelyek gyorsan távolodtak, könnyen elképzelhetővé tették a fejleményeket. Megelégedett mosoly játszadozott ajkai körül. Majd egy perccel később szörnyű és rémült ordítás jelezte a menekülő opariak egyikének borzalmas végét.

Tarzan tisztában volt azzal, hogy nem lesz tanácsos rejtekhelyén maradnia. Azért elhatározta, hogy azonnal elhagyja a cellát és megpróbálja megtalálni a kivezető utat az Opar alatt elhúzódó barlangok zeg-zugos tömkelegén keresztül. Amikor azonban ismét ki akarta nyitni a tömör ajtót, rájött, hogy az bizony nem mozdul. Ugyanakkor rájött arra is, hogy mi történt és hogy ismét foglyul esett Opar börtönében.

A retesz ugyanis, amely ezt az ajtót elzárta, nem tolóretesz volt, hanem aféle csapózár. Amikor belépett volt, fölemelte ezt a retest, amely most az ajtó bezárásával ismét helyére zuhant.

A külső folyosó nem volt annyira sötét, mint az, amelyre előző cellája nyílt. És noha ahhoz nem volt elegendő világosság, hogy új börtöne belsejét tisztán láthassa, annyit mégis kivehetett, hogy az ajtó szellőztető nyílása, amely több kis kerek lyukból állott, nem teszi lehetővé, hogy kinyúlhasson és felemelhesse a retest.

Mialatt Tarzan egy pillanatra eltöprengve állott, hogy számot vessen helyzetével, hirtelen valami lopakodó mozgás neszét hallotta a cella túlsó része felől. Abban a szempillantásban sarkon fordult és kihúzta vadászkését tokjából. Egy pillanatig sem volt kétsége afelől, honnan eredhet e hang, mert tudta, hogy ebben a cellában csak egyetlen fajtájú élőlény lehet: egy másik oroszlán. Sejtelme sem volt róla,

hogy az miért nem támadt rá, de aziránt nem lehetett kétsége, hogy ez a támadás közvetlen küszöbön áll. Valószínű, hogy az állat máris ugráshoz készülődik. Erőltette a szemét, hogy áthatoljon a sötétségen, mert könnyebben szembe tud szállni az oroszlánal, ha látja, amint támad. A multban többször is előfordult, hogy oroszlán támadta meg, de ezelőtt mindig módjában volt kitérni a hatalmas karmok elől. Most máskép állt a helyzet és Tarzan először életében úgy érezte, hogy a halál elkerülhetetlen. Tisztában volt vele, hogy ütött az utolsó óra.

Nem félt. Csak annyit tudott, hogy nem akar meghalni és azt is tudta, hogy drágán fogja adni életét. Csöndben várakozott. Megint hallotta azt a gyöngye véstjósuló neszt. A cella romlott levegőjében áthatóan kúszott a ragadozó éles illata. Kívülről, a folyosó felől valahonnan messziről hallotta az oroszlán morgását — majd hirtelen emberi hang törte meg a csendet.

— Ki az? — kérdezte egy nő hangja, amely a majomember börtönéül szolgáló cella túlsó vége felől hallatszott.

— Hol vagy? — adta vissza a kérdést Tarzan.

— Itt vagyok a cella végén — felelte a nő.

— Hol az oroszlán?

— Kiment, amikor kinyitottad az ajtót — felelte a nő.

— Igen, tudom — mondta Tarzan. — De hol a másik?

— Másik nincs. Csak egy oroszlán volt itt és az kiment. Oh! — kiáltott fel hirtelen a nő.

— Most megismerlek! Megismerem a hangedat! Te Tarzan vagy, a majomember!

— La! — kiáltotta a majomember, gyorsan

átvágva a cellán. — Hogy lehet az, hogy itt voltál az oroszlánal bezárva és mégis életben vagy?

— Én a szomszédos cellában vagyok, amelyet a tiedtől csak egy vasrudakból készült rács zár el — válaszolta La. Tarzan ugyanakkor hallotta, hogy a rács megcsikordult. — Ez a rácsajtó nincs bezárva — mondta a nő. — Nem is szükséges bezárni, mert csak arra a célra nyílik, ahol az oroszlán volt.

A sötétségben tapogatózva közeledtek egymáshoz, míg végre kezük érintkezett.

La szorosán hozzásímult a férfihez, remegett.

— Eddig félttem — mondta —, de most már nem fogok félni.

— Nem sokat tudok segíteni rajtad — mondotta Tarzan. — Hiszen magam is fogoly vagyok.

— Tudom — válaszolta La — de mindig biztonságban érzem magam, ha te mellettem vagy.

— Mondd el, mi történt — érdeklődött Tarzan. — Hogy lehet az, hogy Oah bitorolja a helyedet, te pedig fogoly vagy a saját palotád börtönében?

— Én megbocsátottam Oahnak előbbi árusítását, amikor összeesküvést szőtt Cadjal, hogy megfosszon a hatalomtól — magyarázta La — ő azonban nem tud élni cselszövény és álnokság nélkül. Hogy célját elérje, megnyerte Dooth szerelmét, aki főpap lett azután, hogy Jad-bal-ja megölte Cadjt. Mindenféle híreket terjesztettek rólam a városban és minthogy népem sohasem tudta megbocsátani nekem az irántad táplált barátságomat, végül is elég hívet toboroztak ügyük számára, hogy végre megfosszanak a tróntól és bebörtönözzenek. Mindezek az ármányos ötletek Oahtól származ-

nak, mert Dooth és a többi papok — mint te is tudod — ostoba fráterek. Oah ötlete volt az is, hogy idezárjon az oroszán mellé, csak azért, hogy szenvedésemet még szörnyűbbé tegye mindaddig, amíg eljön az az idő, amikor rá tudja venni a papokat, hogy feláldozzanak a Lángoló Istennek. Tudom, hogy ez nem megy könnyen, mert azok, akik az ételt hordják ide nekem, így mesélték.

— Hogy tudnak ételt hozni ide? — kérdezte Tarzan. — A külső cellán keresztül senkisémet jöhet be, ha az oroszán itt van.

— Van még egy bejárás az oroszánketrecbe, amely egy alacsony és keskeny folyosóra nyílik és ahova ételt tudnak bedobni felülről. Ezzel kicsalogatják az oroszánt a külső cellából. Ekkor leeresztenek egy vasrácsot a nyílás elé, amelyen keresztül az oroszán elhagyja a külső cellát és mialatt így kizárva tartják, behozzák nekem az ételt. De nem adtak neki soha eleget enni. Mindíg éhes és morog és mancsával megpróbálja áttörni az én cellámba vezető vasrácsot. Talán Oah azt remélte, hogy egyszer majd sikerül áttörnie...

— És hova vezet az a folyosó, ahol az oroszánt etetik? — kérdezte Tarzan.

— Nem tudom — felelte La — de azt hiszem, hogy az csak olyan vak sikátor, amelyet még régen építettek erre a célra.

— Szemügyre kell vennünk — mondta Tarzan. — Talán arrafelé lehetőség kínálkozik a menekülésre.

— Miért nem menekülhetünk azon az ajtón keresztül, amelyen bejöttél? — kérdezte La és miután a majomember kifejtette, hogy ez a folyosón tartózkodó oroszán miatt lehetetlen, a nő megmutatta a kis alagútszerű sikátor bejáratát.

— Meg kell próbálnunk erre kijutni, amilyen gyorsan csak lehetséges, ha ugyan egyáltalán lehetséges — mondta Tarzan — mert ha végül is elfogják az oroszlánt, kétségtelenül viszsza fogják hozni ide a ketrecébe.

— Már pedig el fogják fogni — mondta La. — Az nem is kétséges.

— Akkor hát jó lesz sietnem és átvizsgálnom ezt az alagutat, mert kellemetlen lenne, ha zsákuccának bizonyulna, úgyhogy kénytelenek lennénk visszatérni ide a cellába és közben visszahoznák ide az oroszlánt.

— Én majd hallgatózom a külső ajtónál, miatt te vizsgálódol — ajánlotta La. — De siess.

A La által mutatott helyen Tarzan egy súlyos vasrácsot talált, amely elzárta a szűk és alacsony alagútba vezető nyílást. Felemelve a rácsot, belépett és tapogatózva haladt előre, félig meggörnyedten, miután az alacsony mennyezet miatt nem tudott kiegyenesedni. Alig haladt kis távolságra, amikor felfedezte, hogy az alagút hirtelen éles derékszögben balra fordul és a kanyarulat mögött kis távolságra valami halvány világosságot vett észre. Még gyorsabban igyekezett előre és az alagút végére érkezett, egy függőleges csatorna alá, amelynek belsejét a beszűrődő napfény világította meg. Ez a csatorna ugyanabból a durván faragott kövekből volt építve, mint a város alapfalai, itt azonban a kövek nem illeszkedtek símán és pontosan egymáshoz, úgyhogy a csatorna belseje durva és egyenetlen volt.

Mialatt Tarzan vizsgálódva körülnézett, meghallotta La izgatott hangját.

— Siess, Tarzan! Hozzák vissza az oroszlánt!

A majomember visszasietett az alagút nyílásához.

— Gyorsan! — kiáltotta La felé. Majd fel-
emelte a rácsot, amely mögötte ismét helyére
esett volt vissza. — Ez a menekülés egyetlen
útja.

La ellenvetés nélkül bemászott a nyíláson az
alagútba. Tarzan ismét leeresztette a rácsot,
majd a szorosán mögötte lépkedő La kíséreté-
ben visszatért a csatornához vezető nyíláshoz.
Szó nélkül karjára kapta Lat és oly magasra
emelte, amennyire csak tudta. A nőnek nem
volt szüksége magyarázatra. Nem nagy nehéz-
ségébe került megkapaszkodnia és megvetnie a
lábát a csatorna egyenetlen kiszögeléseire és mi-
közben Tarzan nyomon követte, segítve és tá-
mogatva, lassan mind feljebb és feljebb sike-
rült kapaszkodniok.

A csatornaszerű üreg egyenesen egy torony-
szobába vezetett, ahonnan egész Opart be le-
hetett látni. És itt a roskatag falak között el-
rejtőzve megállapodtak, hogy a további mene-
külési tervet kieszélik.

Mindketten tudták, hogy a felfedeztetés
szempontjából a legnagyobb veszélyt azok a
majmok jelentették, amelyek ott tanyáztak
mindenfelé Opar romjai között és amelyekkel
a város lakói beszélni tudtak. Tarzan pedig
ugyancsak szerette volna már elhagyni Opart,
hogy meghiusíthassa a birodalmába behatolt
fehér emberek terveit. Előbb azonban végezni
akart La ellenségeivel és vissza akarta ültetni
őt Opar trónjára, vagy — ha ez lehetetlen-
nek bizonyulna — megszöktetni őt a veszélyek
elől.

Ahogy most a napvilágnál elnézte a nőt, me-
gint rádöbbsent csodálatos szépségére, amelyet
sem az idő, sem a megpróbáltatások, sem a ve-
szélyek nem tudtak elhomályosítani és azon-
töprengett, hogy mitévő legyen vele, hova vi-

hetné a Lángoló Istennek ezt a vad papnőjét, hol találhatna számára helyet a világban Opar falain kívül, hiszen idegen keretek közé nem tudna beilleszkedni. La hozzátartozott Oparhoz. Ez a vad királynő arra született, hogy félvad alattvalói fölött uralkodjék. La éppoly kevésbé illett volna bele egy civilizált szalónba, mint akár egy nősténytigris.

Percekig szótlanul ült. A főpapnő gyönyörű szeme az erdei félisten arcán nyugodott.

— Tarzan! — szólalt meg végre.

A férfi felpillantott.

— Mi az, La? — kérdezte.

— Még mindig szeretlek, Tarzan — mondta La halkán.

A majomember arcán a zavarodottság kifejezése jelent meg.

— Ne beszéljünk erről.

— De én szeretek erről beszélni — folytatta a nő halkán. — Fájdalmas ugyan, de ez édes fájdalom... Az egyetlen édes érzés, amellyel életemben találkoztam.

Tarzan kinyújtotta bronzsínű kezét és megfogta La keskeny, remegő ujjait.

— A szívem mindig a tied volt, La, csak éppen nem voltam szerelmes — mondta. — Ha érzéseim nem terjednek ezen túl, arról sem te, sem én nem tehetünk.

La nevetett.

— Én bizonyára nem tehetek róla, Tarzan, — mondta —, de tisztában vagyok vele, hogy nem mi rendeztük így a dolgokat. A szerelem az Istenek adománya. Néha jutalmul kapjuk, néha büntetésül. Én például büntetésként kaptam talán, de így is jó. Azóta melengetem a szívem mélyén, amióta először találkoztam veled és enélkül a szerelem nélkül, bármilyen re-

ménytelen is, nem volna értelme az életnek számomra.

Tarzan nem válaszolt és most mindketten hallgattak. Várták, hogy leszálljon az éjszaka és akkor észrevétlenül leereszkedhessenek a városba. Tarzan fürge agyát különböző tervek foglalkoztatták, melyek segítségével majd visszaültetheti La-t a trónjára és a beszélgetés most ezekre a tervekre fordult.

— Mielőtt a Lángoló Isten éjszakai nyugovóra tér — mondta La — a papok és papnők valamennyien a trónteremben gyülekeznek. Ma is ott lesznek a trón előtt, amelyen most Oah ül. És akkor majd megkísérelhetjük, hogy leereszkdjél innen.

— És mi lesz aztán? — kérdezte Tarzan.

— Ha meg tudjuk ölni Oaht a trónteremben — mondta La — és ugyanakkor Doothot is, akkor megfosztjuk őket vezetőiktől, már pedig vezetők nélkül teljesen tehetetlenek.

— Én nem tudok megölni egy nőt — felelte Tarzan.

— De én tudok — mondta La — és azalatt te végezhetsz Doothal. Őt csak hajlandó vagy megölni?

— Ha megtámad, megölöm — felelte Tarzan — de másképp nem. Tarzan, a majomember csak önvédelemből, vagy létfenntartásból öl, vagy ha nincs más mód megszabadulni az ellenségtől.

A toronyszoba padlóján két nyílás volt. Az egyik annak a csatornaüregnek a nyílása, amelyen keresztül felkapaszkodtak a börtönből, a másik pedig egy hasonló, de nagyobb csatornaüregre nyílt, amelynek fenekéig egy hosszú falétra vezetett a csatorna falába beleillesztve. Ezen az úton menekülhettek el a toronyból és ahogy Tarzan eltöprengve nézte a nyílást, hir-

telen egy kellemetlen gondolat hatolt bele a tudatába.

— Megfeledkeztünk róla — fordult La felé —, hogy az, aki a csatornán keresztül ledobja a húst az oroszlánnak, ezen a másik üregen kell, hogy feljöjjön. Itt tehát nem vagyunk olyan biztonságban, mint ahogy reméltük.

— Nem nagyon etetik az oroszlánt — mondotta La — nem mindennap.

— Mikor etették utóljára? — kérdezte Tarzan.

— Nem emlékszem — felelte La. — Az idő olyan lassan múlt a cella sötétjében, hogy nem tudtam számlálni a napokat.

— Pszt! — figyelmeztette Tarzan. — Valaki éppen fölfelé jön.

A majomember nesztelenül felkelt a helyéről és odament a nyílás szélére, ahol a létra végződésével szemben lekuporodott. La melléje lopakodott, úgyhogy a fölfelé kapaszkodó ember, ha kidugta fejét a nyílásból, háttal feljük állva ne vehesse észre őket. A férfi lassan jött mind feljebb s feljebb. Fokról-fokra közeledett a létra tetejéhez, de nem úgy kapaszkodott, mint ahogy Opar majomszerű papjai szoktak, amit Tarzan annak tulajdonított, hogy talán valami súlyos terhet cipel. Amikor azonban feje kibukkant a nyílásból, a majomember látta, hogy nagyon öreg ember és ezért mozgott olyan nehezen. A következő pillanatban ujjai összezárultak a gyanutlan opari torka körül. Egyetlen mozdulattal kiemelte az embert az üreg szájából.

— Csendben maradj! — szólt rá a majomember. — Ha szót fogadsz, nem lesz semmi bajod.

La kikapta a kést az áldozat övéből. Tarzan pedig a szoba padlójára fektette foglyát és

lassanként engedte el a torkát, maga felé fordítva az embert.

Az öreg pap arcán hitetlenkedés és meglepetés tükröződött, amikor La-t megpillantotta.

— Darus! — kiáltotta La.

— Hála legyen a Lángoló Istennek, aki megengedte, hogy megmeneküljél! — kiáltott az öreg pap.

La Tarzan felé fordult.

— Nem kell félnünk Darustól — mondta — ő nem fog elárulni bennünket. Nincs Opar papjai közt még egy, aki hűségesebb volna királynőjéhez.

— Ez igaz — mondta az öreg ember.

— Sokan vannak még, akik hűségesek maradtak La-hoz, a főpapnőhöz? — érdeklődött Tarzan.

— Igen, nagyon sokan — válaszolta Darus — de félnék. Oah egy nőstényördög. Dooth pedig bolond. Mióta ők ketten vannak uralmon, senkisé is boldog és senki sincs többé biztonságban Oparban.

— Hányan vannak, akikre számítani lehet? — kérdezte La.

— Oh, nagyon sokan — felelte Darus.

— Akkor hát ezeket gyűjtsd össze ma este a trónteremben, Darus és mikor majd a Lángoló Isten nyugvóra tér, legyetek készen rá, hogy lesujtsatok La, a főpapnő ellenségeire.

— Te is ott leszel? — kérdezte Darus.

— Ott leszek — felelt La. — Ez a te töröd, ez lesz a jel. Amikor látjátok, hogy La, Opar úrnője a tört Oah, a bitorló papnő keblébe dőfi, támadjátok meg azokat, akiket La ellenségeinek ismertek.

— Ugy lesz, ahogy parancsolod — erősítette meg szavait Darus — Most azonban le kell

dobnom a húst az oroszlánnak és vissza kell térnem.

Az öreg pap lasszan ereszkedett le a létrán, dünnyögve és mormogva magában, miután néhány csontot és húsdarabot dobott le a másik csatornán keresztül az oroszlán elé.

— Egész biztos vagy benne, hogy megbízhatunk ebben az emberben, La — kérdezte Tarzan.

— Feltétlenül — válaszolta a lány. — Darus szívesen meghalna értem és tudom, hogy gyűlöli Oaht és Doothot.

Lassan múltak a délutáni órák, a nap már leereszkedett a nyugati égbolton és most végül rá kellett szánniok magukat a legkockázatosabb vállalkozásra, arra, hogy lemennek a városba, amíg világos van, hogy ilyenformán eljuthassanak a trónteremhez. Bár a kockázatot csökkentette az a tény, hogy a város lakói ebben az időben a trónteremben szoktak gyülekezni arra az ősrégi ceremóniára, amellyel az éjszakai pihenőre térő Lángoló Istent, vagyis a lenyugvó napot búcsúztatják.

Nem is ütközött semmi akadályba amíg lejutottak a torony aljába, majd áthaladtak a nagy udvari térségen és beléptek a templomba. Itt La vezette Tarzant a kanyargós utakon keresztül egy kis ajtóig, amely a trónteremre nyílt, közvetlenül annak az emelvénynek a hátánál, amelyen a trónszék volt. Itt megállt és várakozott, hogy bent a trónteremben folyó szertartás ahhoz a pontjához érjen, amikor a szobában tartózkodók a főpapnő kivételével valamennyien arccal a földre vetik magukat.

Amikor ez a pillanat érkezett, La kinyitotta az ajtót és nesztelenül odaugrott az emelvényre, a trón mögé, amelyen ellenfele ült. Rögtön mögötte jött Tarzan — és mindjárt

az első pillanatban mindketten látták, hogy elvannak árulva, mert az emelvényen nyüzsögtek a papok, készen arra, hogy megragadják őket.

Az egyik már el is kapta La karját, mielőtt azonban elhurcolhatta volna, Tarzan ráugrott, megkapta a nyakát és hirtelen olyan erővel csavarta hátra a fejét, hogy nyakszirtjének elpattanása csaknem az egész teremben hallatszott. Aztán magasra emelte feje fölé a testet és a rátámadó papok közé hajította. Mialatt azok visszatorpantak, megragadta La-t és bevonszolta abba a folyosóba, amelyen keresztül a trónteremhez jutottak.

Semmi értelmé sem volt helytállni és küzdeni, mert tudta, hogy egy ideig fel is tudja tartóztatni őket, végül is majd legyúrik, már pedig ha La-t kézrekerítik, darabokra fogják szaggatni.

Mögöttük a folyosón már hallatszott a papok üvöltése és Oah vérszomjas sikongása.

— Igyekezzünk a legrövidebb úton a külső falak felé, La — vezényelte Tarzan és a lány, mintha a lába szárnyakat kapott volna, futott előre a romváros labirintusain keresztül, míg végre kijutottak a hét aranyoszlop termébe és innen kezdve már Tarzan is ismerte az utat.

Minthogy nem volt többé szüksége a vezetésre és látta, hogy a papok lassanként utólériük őket, karjába kapta a lányt és nekiiramodott a templom visszhangzó terméin keresztül a belső fal irányába. Ezen, meg a következő udvaron keresztül átjutottak a külső falon is, de a papok — akiket a sikoltozó Oah ösztökélt — még mindig nyomukban voltak. Átmenekültek az elhagyatott völgyön is és most már a papok mindjobban elmaradoztak, mert rövid, görbe lábaikkal nem bírták a versenyt a hatal-

mas iramban száguldó Tarzannal, még úgy sem, hogy a majomembernek La-t kellett cipelnie.

A trópusok hirtelen leszálló sötétsége elta-
karta őket üldözőik szeme elől és rövidesen
csakugyan el is ült az üldözők zaja. Tarzan
tudta, hogy nem is folytatják tovább az ember-
vadászatot, mert az opariak félnek a külvilág-
ban, amint a sötétség beállott.

Tarzan ekkor megállapodott és leengedte
La-t a földre. Közben azonban a leány puha
karjai átöleték nyakát. Szorosan hozzásímult,
fejét mellére fektette és könnyekben tört ki.

— Ne sírj, La — vigasztalta — egyszer majd
megint visszatérünk Oparba és akkor majd me-
gint te fogsz ülni a trónon.

— Nem ezért sírok — felelte a lány.

— Hát miért sírsz?

— Örömben sírok, mert most talán majd
nagyon sokáig melletted lehetek...

Tarzan szánakozva szorította magához egy
pillanatra, majd tovább indultak a határszik-
lák felé.

Az éjszakát a sziklák tövében elterülő erdő
egyik hatalmas fájának koronáján töltötték,
miután Tarzan valami durva fekhelyet ácsolt
La számára két ág között, míg maga egy láb-
nyival feljebb a fatörzs egyik ághajlatába fész-
kelődött be.

Tarzan hajnalban ébredt. Az eget felhők bo-
rították és megérezte a közeledő vihart. Már
órák óta nem evett és tudta, hogy La sem
evett az előző nap reggele óta. Az első feladat
tehát valami ennivaló szerzése volt és ezt meg
kellett találnia, egyben pedig vissza kellett tér-
nie La-hoz, mielőtt a vihar kitör. Minthogy hús
után vágyódott, tudta, hogy előbb majd tüzet
kell raknia és megsütni La számára a húst,

amelyet jómaga nyersen szeretett. Felpillantott La helyére és látta, hogy a lány még alszik. Tudva, hogy alaposan ki lehet merülve az előző napi élményektől, engedte aludni, majd átlendülve a szomszédos fára, megindult ennivalót keresni.

Amint a szélirány ellenében haladt a lombok között, minden finoman fejlett érzékszervének megfeszítésével figyelt. Éppúgy, mint az oroszlán. Tarzan is különösen szerette a Pakko, a zebra húsát, de szükség esetén kielégítette Bara az antilop, vagy Horta, a vadkan is — úgy látszott azonban, hogy az erdőnek ezen a részén egyetlen ilyen csorda tagja sem legelészik. Finom szimatjával csak a nagy ragadozó macskák szagát érezte, meg Manu, a majom emberéhez hasonló szagát. Az idő azonban nem számít a vadászó ragadozónak. Nem számított tehát Tarzannak sem, aki ha egyszer cserkészésre indult, vissza nem tért addig, amíg zsákmányát meg nem találta...

Amikor La felébredt, először nem ismerte ki magát új környezetében. Amikor azonban lassan rájött, hogy hol van, boldog és megelégedett mosoly játszadozott szép ajkai körül úgy, hogy tökéletes fogsora megcsillant a napfényben. Majd felsóhajtott és halkán kimondta a szeretett férfi nevét.

— Tarzan! — szólította.

Senkisémet felelt. Ismét kimondta a nevet, ezúttal hangosabban, de megint csak nem jött válasz. Kissé aggódva felkönyökölt és kihajolt fekhelye szélén. Alatta az ágy üres volt.

Igen helyesen, rögtön arra gondolt, hogy a férfi valószínűleg vadászni ment, de azért távolléte mégis aggasztotta és minél tovább várakozott, annál jobban kezdett aggódni. Tudta, hogy a férfi nem szerelmes belé és így való-

színűleg terhére van. Azt is tudta, hogy Tarzan sokban hasonlít az erdő ragadozóihoz és ugyanaz a szabadságvágy ég benne, mint azokban. Talán nem tudott ellentállni többé a kísértésnek és mialatt ő aludt, a férfi elhagyta.

La, Opar úrnője egész természetesnek találta ezt a magatartást, hiszen népe, amelynek körében nevelkedett ugyancsak könyörtelenül önző és kegyetlen volt. Épen ezért nem is tett magában szemrehányást Tarzannak.

Lassan leereszkedett a földre és megpróbált valamit kitervelni a jövőre nézve. Annyira erőt vett rajta e pillanatban a magányosság, az elhagyatottság érzése, hogy nem látott más megoldást, mint visszatérni Oparba. Megindult tehát szülővárosa felé. De alig haladt valamelyest, rájött arra, hogy ez a terv veszedelmes és kivihetetlen és csak a biztos halálba sodorja, mialatt Oah és Dooth tovább bitorolják majd az uralmat Opar fölött. Keserűen gondolt Darusra, aki elárulta őket és arra gondolt, hogy ezután az árulás után mit várhat a többiektől, akik esetleg barátságos érzésekkel viseltetnek irányában. Rájött arra, hogy teljesen reménytelen lenne megkísérelni hogy idegen segítség nélkül visszafoglalja Opar trónját.

Megállt az úton, kis távolságra attól a fától, ahol az éjszakát töltötte. És itt most úgyszólván minden támpont nélkül megpróbálta eldönteni, hogy milyen irányba forduljon, merre induljon a jövőben, mert hisz akárhová megy is, ez új út lesz, ismeretlen népek és tapasztalatok közé, akik annyira idegenek lesznek számára, mintha hirtelen egy másik bolygóról csöppent volna ide.

Az jutott eszébe, hogy ebben a furcsa, idegen világban talán lesznek még emberek, akik olyan nagylelkűek és lovagiasak, mint Tarzan.

Ebben legalább reménykedni lehetett. Oparban nem is reménykedhetett. Így tehát hátat fordított Oparnak. A feje fölött fekete felhők gomolyogtak és közeledtek, amint a vihar királya összegyűjtötte csapatait — mögötte pedig egy villogószemű aranysárga vadállat kúszott a bozótton keresztül az út mentén, amerre lépkedett...

VII. Fejezet

EREDMÉNYTELEN KUTATÁS

Tarzan, a majomember messzire haladt cserkésző útján, míg végre megszimatolta Horta, a vadkan jóleső illatát. Megállapodott, mélyen beszívta a levegőt tüdejébe, úgyhogy hatalmas, bronzsínű melle teljesen kitágult. Szinte máris érezte a győzelem ízét. Friss vörös vér csörgedezett az ereiben és minden idegszála megfeszült a pillanat izgalmában. A vadászó ragadozó izgalma volt ez, amelyet abban a pillanatban érez, amikor megszimatolta zsákmányát. Aztán gyorsan és nesztelenül megindult a préda irányában.

Kisvártatva rá is bukkant. Fiatal, erős és fürgé állat volt. Gonosz agyari csillogtak, ahogy lehántotta egy fiatal fa kérgét. A majomember közvetlen fölötte helyezkedett el, eltakarva a nagy fa lombja által.

Fönn, az égbolton, a kavargó felhőket éles villámlás hasította át. Mennydörgés dübörgött, teljes erővel kitört a vihar — és ugyanebben a pillanatban Tarzan levetette magát a gyanutlan vadkan hátára, kezében rég elhúnyt apja vadászkeszét villogtatva.

Az emberi test súlya a földre döntötte a vad-

kant és mielőtt még feltápáskodhatott volna, az éles penge átmetszette a torkát. A vér zuhogva patakzott a sebből, a vadkan megpróbált lábra állni és felnyársalni támadóját, de a majomember acélizmú szorításában meg sem tudott moccanni. És egy perccel később, egy utolsó rángás kíséretében Horta kiadta páráját.

Tarzan felugorva rátette lábát zsákmánya hullájára, majd az ég felé fordítva arcát, elharsogta a nagy majmok győzelmi kiáltását.

A borzalmas ordítás megcsapta a távolban menetelő emberek fülét is. A csapatban haladó négerek megálltak és kitágult szemmel bámultak körül.

— Mi az ördög volt ez? — kérdezte Zveri.

— Mintha párduc hangja lett volna — vélekedett Colt.

— Ez nem párduc volt — mondta Kitemba. — Hanem a nagy hím majom hangja, amelyet akkor hallatt, amikor elejtette a zsákmányát, vagy...

— Vagy mi? — firtatta Zveri.

Kitembo borzongva fordult abba az irányba, ahonnan a hang jött.

— Menjünk innen — mondta.

A villám megint végigcikázott az égen, a mennydörgés robajlott és az eső zuhatagként ömlött rájuk. A csapat lassan menetelt tovább az opari határsziclák irányában.

*

La, Opar úrnője átázva és dideregve kuporgott egy nagy fa alatt, amely csak részben védte csaknem teljesen meztelen testét a dühöngő vihartól és néhány lépésnyire tőle a sűrű

bozótban egy aranysárga ragadozó egy pillanatra sem vette le róla merev tekintetét.

A dühöngésében félelmetes vihar elvonult. Nyomában a kitaposott út zavaros tócsává változott. La azonban mégis sietve útnak indult, hogy a mozgással kissé átmelegítse didergő testét.

Tudta, hogy az utak vezetnek valahová és szíve mélyén azt remélte, hogy ez az út majd Tarzan hazájába vezeti. Ha ott élhet és néha napján láthatja a férfit, azzal már meg lesz elégedve. Már maga az a tudat, hogy a közelében lehet, jobb, mint semmi. Természetesen fogalma sem volt a világ nagyságáról. Még csak az őt körülvevő erdőség kiterjedése is elképesztette volna. Képzeletében a világ valami kis kör volt, amelyben olyasfajta rombadőlt városok vannak, mint amilyen Opar és ezekben a városokban olyan emberek élnek, mint Opar papjai, fehér emberek, mint Tarzan, fekete emberek, mint amelyeneket néha látott és a Gyémántok Palotájának Völgyében uralkodott.

Ilyen gondolatok közben ért el egy tisztásra, ahol a nap sugarai akadálytalanul érhatték testét. A tisztás közepén egy kis földhányás emelkedett. La errefelé igyekezett, hogy itt süttesse magát egy kicsit a nap meleg sugaraival, amíg tökéletesen megszárad és átmelegszik a teste.

Abban a pillanatban, amikor leült, a tisztás szélén valami mozgó alakot pillantott meg és a következő másodpercben egy hatalmas leopárd bukkant föl előtte. A vadállat a nő látára egy szempillantásra megtorpant. Nyilvánvalóan ugyanúgy meg volt lepve, mint La. Aztán látva, hogy váratlan prédája teljesen védtelen, lehasalt és lassan kúszva közeledett feléje.

La felkelt és kihúzta övéből a kést, amelyet

Darustól vett el. Tudta, hogy menekülési kísérlet hiábavaló lenne. A hatalmas állat néhány ugrással utólérné és még ha előbb el is tudna jutni valamelyik fához, ez sem jelentene védelmet a leopárddal szemben. Igaz, azt is tudta, hogy a küzdelem is hiábavaló, de La, Opar úrnője nem ismerte a küzdelem nélküli megadást.

A keblét borító aranylemezek, amelyeket az ősi Opar valamelyik régi aranyművese készített, talán a szokottnál kissé hevesebben mozogtak, amint keble kitágult és szíve erősebben vert. De a leopárd már közeledett és a lány tudta, hogy pillanat múlva már támadni is fog. Csakugyan, a vadállat teste fölemelkedett, háta ívbe görbült, szája félelmetes vicsorgásba húzódott, de ugyanekkor a háta mögött egy arany-sárga csík villant meg és La elképedve látta, hogy egy hatalmas oroszlán ugrik rá támadójára.

A legutolsó pillanatban — de már későn — a leopárd menekülni próbált. Az oroszlán azonban elkapta a tarkóját és borzalmas állkapcsával meg egyik mancsával úgy hátrafeszítette a fejét, hogy a hátgerince kettéroppant. Akkor — szinte megvetően — ellökte magától a hullát és a lány felé fordult.

La rögtön rájött, hogy mi történt. Az oroszlán nyomon követte őt és látta, hogy egy másik állat akarja elrabolni prédáját, tehát harcra kelt a zsákmányért. Így egy pillanatra megmenekült, de csak azért, hogy rögtön egy másik, még félelmetesebb vadállat martaléka legyen.

Az oroszlán mozdulatlanul állt és nézte őt. La nem értette, miért nem támad. Nem tudhatta, hogy az állat kis agyában a nő illata felkeltette annak a napnak az emlékét, amikor Tarzan ott feküdt megkötözve Opar áldozati

oltárán és Jad-bal-ja, az aranyszőrű oroszlán állott őrt mellette. Akkor egy nő jött oda hozzájuk — ugyanez a nő — és Tarzan, az ura, azt parancsolta Jad-bal-janak, hogy ne bántsa ezt a nőt, aki azután egész közel jött és elvágta az ura kötelékeit...

Jad-bal-janak mindez eszébe jutott és arra is visszaemlékezett, hogy nem szabad bántania ezt a nőt. Már pedig, ha neki nem szabad bántania, akkor senki másnak sem szabad. Ezért ölte meg Sheetat, a leopárdot.

La azonban minderről semmit sem tudott, annál kevésbé, mert nem ismerte fel Jad-bal-jat. Csak azon tűnődött, hogy meddig tart még ez a dolog — s amikor az oroszlán közelebb jött, igyekezett megerősíteni szívét, mert még mindig a védekezésre gondolt. De volt valami az oroszlán viselkedésében, amit képtelen volt megérteni. Az oroszlán nem támadott, csak lassú léptekkel közeledett feléje, majd amikor néhány lépésnyire ért, félig elfordult, leheveredett a földre és lustán ásított.

A lány szemében egy örökkévalóságnak tűnt az a pár perc, amíg ott állt és figyelte. De úgy látszott, hogy az állat nem törődött többé vele. Nem az volt-e az oka, hogy talán még nem éhes és miután biztos a prédában, egyelőre várakozik, amíg megjön az étvágya? Ez a gondolat oly borzalmas volt, hogy még La acél-idegei is elernyedtek tőle.

Tudta, hogy lehetetlen elmenekülnie, jobbnak vélte tehát a rögtöni halált, mint ezt a szörnyű várakozást. Elhatározta, hogy hamarosan véget vet a dolognak és egyszer és mindenkorra tisztázni fogja, vajjon az oroszlán csakugyan jövődóbeli prédájának tekinti-e, vagy futni hagyja. Minden önuralmát összeszedve és törének hegyét szívének szegezve, merészen első-

tált az oroszlán mellett. Ha rátámad, akkor történek hegyével azonnal átfúrja szívét.

Jad-bal-ja nem mozdult, csak félig lehúnyt szemmel, lusta tekintettel figyelte, ahogyan a nő áthalad a tisztáson és eltűnik a dzsungelbe vezető út kanyarulatánál.

La egész nap kóborolt azzal a szilárd elhatározással, hogy rátaláljon valami Oparhoz hasonló rombadőlt városra. Elképesztette az erdő nagy kiterjedése és sokszorosan érezte elhagyatottságát. De azért biztos volt benne, hogy nemsokára eléri Tarzan országát. Talált gyümölcsöket és gyökereket, amelyekkel csillapíthatta éhségét és miután az út egy völgybe vezetett, amelyen keresztül egy patak csörgedezett, a szomjúság sem kínozta. De az éjszaka is leereszkedett és még mindig nem bukkant rá sem emberre, sem városra. Megint felmászott egy fára, hogy ott aludjék, ezúttal azonban nem volt mellette Tarzan, a majomember, hogy fekvőhelyet készítson számára, örködjék biztonsága fölött.

*

Miután Tarzan megölte a vadkant, lekanyarította sonkáit és elindult visszafelé ahhoz a fához, amelyen La-t hagyta. A vihar miatt a szokottnál csak lassabban haladhatott, ennek ellenére azonban még mielőtt célját elérte volna, rájött, hogy vadászat közben sokkal messzebbre vetődött, mint ahogy hitte.

Mikor végre odaért a fához és kiderült, hogy La nincsen ott, kissé meghökkent. Először azonban csak arra gondolt, hogy a nő talán a vihar után lekúszott a fáról, hogy megszáritkozzék és ezért többször egymásután elkiáltotta a nevét. Miután azonban választ még mindig

nem kapott, komolyan aggódni kezdett a lány biztonsága miatt és maga is a földre ereszkedve, elkezdte kutatni a nyomát. A véletlen folytán a fa tövében még tisztán láthatók voltak La nyomai, amelyeket az eső nem mosott el teljesen. Ezekből azt olvasta ki, hogy Opar felé vezetnek, úgyhogy — bár elveszítette a nyomokat, amikor addig az útig értek, amelyen most víz folyt — biztosra vette, hogy ismeri a nő útirányát és ezért megindult egyenesen a határsziklák felé.

Könnyen meg tudta magyarázni magának, hogy La miért szánta el magát az Oparba való visszatérésre és most lelkiismeretfurdalásokat érzett, amiért oly sokáig magára hagyta anélkül, hogy előbb szándékáról felvilágosította volna. Igen helyesen, úgy gondolta, hogy a leány elhagyottnak érezte magát és ezért az egyetlen hely felé fordult, ahol barátokat remélhetett találni: Oparba. Tarzan azonban kételkedett abban, hogy Oparban csakugyan barátok várják majd és magában úgy döntött, hogy La számára oktalanság visszatérni addig, amíg megfelelő számú harcos élén nem vonulhat be hazájába, hogy ott végezzen ellenségeivel.

Tarzan eredeti terve az volt, hogy mindenké előtt meghiusítja annak a társaságnak a terveit, amely birodalmába behatolt, aztán La-val együtt a hűséges wazirik országába megy, ahol elegendő számú megbízható harcost toboroz, akik majd biztosítják La Oparba való visszatérését. Minthogy természettől fogva nem volt közlékeny, ezt a szándékát nem fejtette ki La előtt és ez volt az, amit most alaposan megbánt, mert biztos volt benne, hogy ha ez megtörténik, akkor La nem kockáztatta volna meg, hogy egyedül próbáljon visszatérni Oparba.

Egyelőre azonban még nem aggódott komolyan, mert biztosra vette, hogy utóléri a lányt. mielőtt az még eljuthatna a városig. Minden pillanatban azt várta, hogy nyomára bukkan és így érte el azt a sziklás dombgyűrűt, amely az opari síkságot övezi. Most azonban már kételkedni kezdett vállalkozása sikerében, mert lehetetlennek látszott, hogy La ilyen rövid idő alatt máris megtette volna ezt a nagy távolságot. Felkapaszkodott az egyik sziklára és elért arra a hegytetőre ahonnan tisztán lehetett látni a távoli Opart. Itt, a lapos tetőn csak kevés eső esett és még tisztán látszottak az úton azok a lábnyomok, amelyek akkor keletkeztek, amikor ő meg La az elmúlt éjszaka folyamán elhagyták Opart — de sehol semmi nyoma annak, hogy a leány azóta visszatért volna. És ahogy körülnézett a völgyben, sehol sem látzott közeledő emberi lény.

Mi történt tehát a leánnyal? Hová mehetett. A domb lábánál elterülő hatalmas erdőségen keresztül számtalan ösvény vezetett. Ott lent, valahol nyilván meg van a nyoma a frissen fölázott talajban — ezt a nyomot azonban talán egy örökkévalóságon keresztül sem lehetne megtalálni.

Mikor megfordult, hogy nagy bánatosan ismét leereszkedjék a dombhátról, figyelmét valami mozgás kötötte le, odalenn az erdőszélen. Lehasalva egy alacsony bokor mögé, minden figyelmét arrafelé összpontosította és csakhamar tisztán látta, hogy egy csapat ember bukkant ki az erdőségből és halad a szikla töve irányába.

Tarzan mit sem tudott Zveri első opari expedíciójának sorsáról és kimeneteléről, amely az alatt zajlott le, amíg ő a földalatti börtönben fogoly volt. Nem tudta tehát, mi történt az

Opar felé menetelő csapattal és hogy az miért tűnt el hirtelen a szemei elől — most azonban megint rájuk bukkant és így nem törődött az-
zal, hogy mi történt velük időközben.

Tarzan szerette volna, ha ott van a keze-
ügyében ijja és nyila, amit az opariak elvet-
tek tőle és amit menekülése óta még nem volt
módjában pótolni. Ezek hijján is módjában
állott azonban bosszantani a területére betörő-
ket. Biztos rejtekhelyéről figyelte, amíg köze-
lednek a sziklához és elkezdenek fölfelé ka-
paszkodni.

Tarzan kiválasztott egy hatalmas terméskö-
vet, amilyen jó egynéhány volt a lapos domb-
tetőn és amikor a csapat vezetői már körülbelül
félúton jártak a lejtőn, a többiek pedig utánuk
kapaszkodtak — a majomember a meredek szé-
léről lelökte a fejükre a nagy terméskövet. A
kő, amint legördült, csaknem lesodorta Zverit,
majd egy kis domborulatra ütközve, átugrott
Colt feje fölé és magával sodorta Kitembo
két harcosát, akiket a meredek aljában agyon-
lapított.

A fölfelé kapaszkodás abban a pillanatban
megtorpant. Azok a négerek, akik az első expedi-
ción is elkísérték volt, most sietve visszavo-
nultak és egyszerre nagy fejetlenség támadt az
egész csapatban, amelynek idegei amúgy is ab-
ban a mértékben váltak érzékennyé, amint
Oparhoz közeledtek.

— Allítsátok meg a gyáva kutyákat! — kiál-
totta Zveri a csapat végén haladó Dorsky és
Ivits felé — Ki hajlandó átmenni a sziklate-
tőn és elvégezni a felderítést?

— Én megyek — jelentkezett Romero.

— Én is vele megyek — ajánlkozott Colt.

— Ki megy még? — kérdezte Zveri. De
senki más nem jelentkezett s a mexikói meg az

amerikai máris elkezdtek kapaszkodni fölfelé.

— Fedezzétek az utunkat egy kis puskatűzzel — kiáltotta vissza Colt Zverinek. — Ez majd távoltage őket a szakadék szélétől.

Zveri kiadta a parancsot a menetet kísérő aszkariknak és amikor a puszkák ropogni kezdtek, a hátrálók bátorsága is megjött, úgyhogy Dorskynak és Ivitsnek sikerült összeszedni az embereket és a menet megint megindulhatott fölfelé.

Tarzan tisztában volt vele, hogy egymagában nem tartóztathatja fel őket, tehát gyorsan visszavonult a szakadék széléről a felé a sziklás rész felé, ahonnan egy meredek út vezetett lefelé a szikla tövéhez. Itt elrejtőzhetett, vagy ha a helyzet úgy kívánta, elmenekülhetett. Látta, amint Romero és Colt feljutnak a hegycsúcsra és az utóbbiban rögtön felismerte azt a férfit, akit a táborban látott. Már előzőleg is tetszett neki a fiatal amerikai, most pedig kénytelen volt elismerni, hogy bátor legény lehet a talpán társával együtt, hogy így neki mernek vágni az ismeretlen veszedelmeknek.

Romero és Colt gyorsan körülpillantott. De ellenség sehol sem mutatkozott. Lekialtottak tehát a mögöttük jövő csapatnak, hogy bátran közeledhetnek.

Tarzan rejtekhelyéről tisztán látta, amint az expedíció átjut a sziklaháton és folytatja menetelését Opar felé. Meg volt győződve róla, hogy a kincseskamrát sohasem tudják megtalálni. S miután La sincsen a városban, további sorsuk nem érdekelte. A kopár és barátságatlan opari síkságon, vagy akár magában a városban is aligha valósíthatják meg azokat a terveket, amelyeket Zora Drinov és Colt beszélgetésének kihallgatása alapján ismert. Tudta, hogy végül is kénytelenek lesznek visz-

szatérni a táborhoz, neki pedig ezalatt bőségesen marad ideje felkutatni La-t.

Igy aztán, mialatt Zveri ismét Opar irányába vezette az expedíciót, Tarzan, a majomember lekúszott a határvédő szikláról és eltűnt a sűrűségben. Amint beért az erdőbe, a folyó partján remek táborhelyet talált. Miután előzőleg már megfigyelte, hogy az expedíciót nem kísérték teherhordók, azt következtette, hogy valahol nyilván ideiglenes tábort ütöttek itt a város közelében — az jutott eszébe, hogy talán ebben az ideiglenes táborban találhatja meg La-t, mint foglyot.

Csakugyan rá is bukkant a táborra ugyanazon a helyen, ahol egy előző alkalommal az ő waziri harcosai is táboroztak volt. A régi tüskés sövényt az újonnan jöttek már kijavították és annak mentén a belső oldalon durva sátrakat emeltek, míg a középben a fehér emberek sátrai állottak. A fák árnyékában teherhordók szundikáltak. Egyetlen aszkari állt őrt, míg a többiek kedvükre henyéltek. A puskáik ott feküdtek mellettük. La, Opar úrnője azonban nem volt a táborban.

A szél irányába fordult, remélve, hogy megszimatolhatja a szagot, ha fogolyként ott őrzik valahol — de csak a füstszagot, még a négerek erős szagát érezte. Mindenesetre elhatározta, hogy bevárja, amíg besötétedik és akkor majd alaposabban kikutatja a helyzetet. Elhatározásához az is hozzájárult, hogy látta a fegyvereket, amelyeknek jómaga sajnálatosan híjján volt. Valamennyi harcos puskával volt fölfegyverkezve, néhányan azonban, ősi szokáshoz ragaszkodva, még íjjat és nyilat is vittek magukkal és többüknek lándzsája volt.

Miután Tarzan csaknem két napja alig evett egyebet, mint néhány nyers falatot Horta hú-

sából, most szörnyen éhes volt. Amikor fölfedezte, hogy La eltűnt, a vadkan sonkáit elrejtette azon a fán, amelyen az éjszakát töltötték és ahonnan mostani sikertelen kutató útjára indult. Tehát miközben a besötétedésre várakozott, újra nekilátott a vadászatnak és ezúttal Bara, az antilop esett áldozatul. Alaposan belakmározott a húsból, majd felkuperodott egy közeli fára és elaludt.

Abu Batn haragja Zveri ellen abban az ősi ellenszenvben gyökerezett, amelyet minden európaival és más vallásúakkal szemben érzett. És ezt a haragot még csak fokozták azok a szidalmak, amelyekkel az orosz az arabokat illette.

— Nazarénus kutya! — szitkozódott a sejk. — Gyáváknak nevezett bennünket, beduinokat és hátrahagyott a tábor, meg a nő őrzésére, mintha csak aggastyánok vagy zöldfülű tacsók lennénk.

— Ő csak Allah eszköze — jegyezte meg az egyik arab — abban a nagy vállalkozásban, amelynek során Afrika meg fog szabadulni valamennyi nazarénustól.

— Allah! — kiáltotta Abu Batn. — Mi biztosítékunk van rá, hogy ezek az emberek csakugyan beváltják majd ígéretüket? Jobb szeretnék szabadon élni a sivatagban, mint itt együtt táborozni ezekkel a nazarénus disznókkal.

— Nem is vezet ez jóra — dünnyögte egy másik.

— Megnéztem ezt a nőt, aki velük van — mondta a sejk — és jónak találtam. Ismerek egy várost, ahol sok aranyat adnának érte.

— A nazarénusok vezérének ládájában is sok arany meg ezüst van — jegyezte meg az em-

berek egyike. — Én egy gallától hallottam, akinek a szolgálja mondta.

— A tábor kifosztása megérné a fáradságot — mondta egy tagbaszakadt harcos.

— De ha megteesszük, akkor a nagy ügy füstbe megy — válaszolta az, aki először vágott a sejk szavába.

— Ez az ügy csak a nazarénusok ügye és ők is csak haszonlesésből csinálják — mondotta Abu Batn. — Nem folyton azt ígérgeti-e ez a disznó, hogy lesz pénzünk, meg hatalmunk, ha majd végeztünk az angolokkal? Az embe-
reket csupán a haszonlesés vezeti. Biztosítsuk tehát előre a hasznunkat és aztán hagyjuk itt az egészséget...

Wamala a vacsorát készítette úrnője számára.

— A multkor a barna bvanát hagyták itt őriződül — mondta — és ő nem volt jó ember. Abu Batn sejk sem tetszik jobban nekem. Ő sem jó ember. Bárcsak Colt bvana itt lenne!

— Magam is azt szeretném — mondta Zora. — Ugy nézem, hogy az arabok dühösek valamiért és rosszkedvűek, amióta az expedíció visszajött Oparból.

— Egész álló nap a főnökük sátrában ülnek és trafikálnak — mondta Wamala — és Abu Batn gyakran nézegetett feléd.

— Képzeld, Wamala — válaszolta a lány. — Ő egy ujjal sem merne hozzám nyúlni.

— A barna bvanáról sem hitte volna senki, hogy ilyesmire vetemedik, igaz? — emlékeztette Wamala.

— Hallgass, Wamala, mert még megijesztesz — mondta Zora. Majd hirtelen felkiáltott: — Nézd, Wamala! Ki lehet ez?

A fekete fiú abba az irányba fordult, amerre úrnője nézett. A tábor szélén egy emberi alak

állt — egy gyönyörű nő, aki figyelmesen pillantott feléjük. A nő csaknem mezítelen volt, mindössze két aranylemez borította keblét és egy keskeny, arannyal és ékkövekkel díszített ágyékkötő volt rajta, az ágyékkötőt ugyancsak arannyal és ékkövekkel borított puha bőrcsíkok tartották. Lábát szandál fedte, amely — éppúgy, mint lábszára is egészen térdig — sárral volt borítva. A lenyugvó nap fényében aranyosan csillogó hullámos haja körülvette tojásdad arcát és keskeny szemöldöke alól bátor, sűrű szempár világított.

Az arabok közül is meglátták néhányan és most közeledtek feléje. Zoráról és Wamaláról most arrafelé fordította a pillantását. Ekkor az európai lány gyorsan fölkelt a helyéről és odasietett, hogy az arabokat megelőzze. Mosolyogva és kinyújtott kézzel közeledett az idegen felé. La ugyancsak egy lépést tett feléje, mintha a mosolyból megértette volna az ismeretlen nő barátságos szándékát.

— Ki vagy te? — kérdezte Zora. — És mit keresel egyedül a dzsungelben?

La megrázta a fejét és olyan nyelven válaszolt, amit Zora nem értett.

Zora Drinov képzett nyelvész volt, de hiába próbálkozott meg mindenféle nyelven, beleértve még néhány bantu tájszólást is, nem talált módot rá, hogy megértethesse magát az idegennel, akit szépsége még rejtélyesebbé tett az orosz leány számára.

Az arabok anyanyelvükön próbáltak vele beszélni. Wamala pedig saját szülőföldje nyelven — de hasztalan. Ekkor Zora átkarolta és bevezette a sátrába, ahol az opari La jelbeszéd útján kifejezte azt a kívánságát, hogy fürödni szeretne. Wamala elkészítette a kádat Zora sátrában és mire a vacsora ideje érkezett, az

idegen nő tisztán és felfrissülten jelent meg.

Mikor Zora Drinov helyet foglalt furcsa vendégével szemközt, az az érzése támadt, hogy soha életében még ilyen gyönyörű nőt nem látott és csodálkozott rajta, hogy valaki, aki itt nyilvánvalóan számára teljesen idegen környezetbe került, mégis mennyire meg tudta őrizni fensőbbeséges magatartását, amely inkább valami királynőre, mint holmi bajbajutott idegenre vallott.

Zora jelek és tagmozdulatok útján próbált beszélgetni vendégével. Igyekezete oly kómikus volt, hogy végül még a királyi La is elnevette magát. Azután La próbálkozott meg ugyanazzal és jelbeszédéből Zora annyit vett ki, hogy vendégét dorongokkal és késekkel fenyegették és elkergették otthonról, azután hosszú utat tett meg, majd egy oroszán, vagy egy leopárd támadta meg és most nagyon fáradt.

Mikor a vacsora befejeződött, Wamala fekhelyet készített La számára Zora sátrában, mert volt valami az arabok magatartásában, ami az európai lány szívében aggodalmakat ébresztett vendége biztosága tekintetében.

— Wamala, te ma éjszaka itt fogsz aludni a sátor bejáratában — mondta. — Itt van még egy revolver!

Abu Batn sejk aznap késő éjszakáig tanácskozott sátrában törzse vezetőivel.

— Ezért az új nőért — mondta — olyan árat fogunk kapni, amelyet nőért még soha sem fizettek.

Tarzan felébredt és a lombokon keresztül fölfelé nézve megpillantotta a csillagokat. Az éjszaka első fele elmúlt. Felkelt és kinyújtóz-

zkodott, majd evett valamit Bara húsából aztán nesztelenül eltűnt az éjszaka árnyai között.

A határhegyek tövében aludt a tábor. Egyetlen aszkari állt őrséget és időnként galyat vetett a tűzre, hogy tavoltartsa a vadállatokat. A tábor szélén álló fáról egy szempár figyelte és amikor hátat fordított, egy árnyék suhant el a fák között. Ez az árnyék végigkúszott a teherhordók sátrai közt, majd odaért az európaiak sátraihoz és sorban mindegyikbe bekémlelet. Tarzan volt az, aki La-t kereste, de miután nem találta, bosszúsan más tevékenység után nézett.

Félkörben megkerülte a tábort hasoncsúszva, nehogy az aszkari őrszem fölfedezze. Egészen a többi aszkarik sátrához lopakodott, ahol is kiváiasztott magának egy ijjat és néhány nyilat meg egy jókora lándzsát. De ezzel még nem végezte el a dolgát.

Hosszú ideig kuporgott várakozva — míg végre a tűz mellett álló aszkari elfordult. Mikor az őrszem újabb száraz galyat vetett a tűzre és megindult társai sátra irányába, hogy felköltse azt az embert, aki átveszi tőle az őrséget — elérkezett a pillanat, amire Tarzan várt. Az aszkarinak ugyanis Tarzan búvóhelye mellett kellett elhaladnia. Csakugyan egészen közel jött és el is haladt mellette. Ugyanebben a pillanatban Tarzan talpraugrott és rávetette magát a gyanutlan négerre. Erős karjával hátulról átfogta és vállára kapta. Mint előre sejtette — a férfi rémült ordításba tört ki, amelytől társai is felriadtak. De hiába rugkapálódzott, a majomember magával cipelte, messze a tábortüztől, átugrott vele a tüskés sövényen és eltűnt a feketén ásító dzsungelben.

Olyan hirtelen jött az egész támadás és annyira váratlanul érte az aszkarit, hogy még a

puskáját is elejtette, miközben ellenfele könnyedén a vállára kapta.

Visszhangzott az erdő a rémült ordítástól és ez felriasztotta társait, akik csak annyit láttak, hogy valami vagy valaki átugrik a sövényen és eltűnik a sötétségben. A félelemtől megbénultan álltak és hallgatták társuk egyre halkuló kiáltásait, amelyeknek hirtelen vége szakadt.

— Simba, az oroszlán! — mondta az egyik néger.

— Ez nem Simba volt — jelentette ki a másik. — Ez két lábon járt, mint az ember. Én láttam.

A sötét dzsungel felől most hirtelen egy félelmetes elnyujtott ordítás hallatszott.

— Ez nem ember és nem oroszlán hangja — mondta a négerek vezetője.

— Ez a démon — suttogta egy másik s aztán összebujtak a tűz körül, száraz rőzsét dobálva a lángokra, amelyek magasra csaptak.

Tarzan megállt a dzsungel sötétjében és letette a lándzsát meg az ijjat, amelyek miatt csak félkezét használhatta. Most, hogy a másik keze is felszabadult, kissé jobban megszorította áldozata torkát úgy, hogy az abba hagyta az ordítást. De csak egy pillanatig fojtogatta Tarzan az emberét, aztán elengedte a torkát. A néger azonban ekkor már nem ordított többé, mert félt, hogy az acélos ujjak ismét fojtogatni kezdik. Tarzan gyorsan talpraállította foglyát, elvette tőle kését, majd miután felkapta a földről dárdáját és ijját, maga előtt kezdte hajtani foglyát a dzsungel belseje felé.

Ekkor hallatta a nagy majmok győzelmi kiáltását, mert tudta, hogy ez nemcsak áldo-

zatát, hanem a táborban tartózkodókat is halálra fogja rémíteni.

Eszeágában sem volt bántani ezt a nyomorult embert. Hiszen neki nem a négekkel volt baja, akik csak eszközei voltak a fehér embereknek. Jól tudta, hogy célját vérontás nélkül is elérheti. Tisztában volt vele, hogy a fehérek semmit sem tudnak elérni néger szövetségeseik segítségével, ha tehát ez utóbbiakat kellőképpen meg tudja félemlíteni, akkor ezzel egyúttal a fehérek tervét is meg-hiusíthatja.

Vagy egy órán keresztül hajtotta maga előtt foglyát tökéletes némaságban, amiről tudta, hogy a végletekig feszíti a szerencsétlen néger idegeit. Majd megállította, leszedte róla a ruhát, még az ágyékkötőt is és az utóbbival megkötözte foglya kezét-lábát. Majd elszedte tőle töltényövét és minden más holmiját, aztán magárahagyta, jól tudva, hogy a néger rövidesen megszabadulhat a kötelékeitől és azt fogja hinni, hogy valami szörnyű sorstól menekült meg...

Tarzan, miután erre az éjszakára elvégezte a munkáját, visszatért ahhoz a fához, amelynek egyik üregében elrejtette Bara hátsó combjait — újra evésnek látott, majd aludni tért. És aludt is másnap reggelig, amikor ismét La kutatására indult, keresve nyomait a völgyben, a határdombokon túl, mert a nyomok arra látszottak vezetni. Holott a valóságban La éppen az ellenkező irányban haladt.

ABU BATN ÁRULÁSA

Az éjszaka már leszállott, amikor egy ijedt kis majom menedéket keresett magának egy fa tetején. Már napok óta vándorolt a dzsungelben, törve kis agyát a problémán, amely foglalkoztatta. Valahányszor távollevő urára gondolt, a kis Nkima szeméből csak úgy potyogtak a könnyek és valahol a tudata háttérében ott bujkált az az elhatározás, hogy segítséget kell hoznia Tarzan számára. A nagy, fekete gomangani harcosok, akik mindig hűséges szolgálói voltak Tarzannak, sok sötétségnyire laknak — mégis nagyjából a wazirik országa felé igyekezett, amennyire csak az irányt be tudta tartani. Az idő nem számított a kis Nkima problémái sorába. Amikor Tarzant Oparba behatolni látta, ura még élt. Azóta nem jött ki a városból és azt sem látta, hogy megölték volna — az ő eszejárása szerint tehát Tarzannak még életben kellett lennie és valahol a városban kellett tartózkodnia. Minthogy azonban a város tele volt Tarzan ellenségeivel — Tarzan kétségtelenül veszélyben forog. Olyasféle változást, amit nem látott, elképzelni sem tudott, nem nagy jelentősége volt tehát szemében annak, hogy ma, vagy holnap hozza-e el a waziri harcosokat. Azok majd idejében behatolnak Oparba és megölik Tarzan ellenségeit s akkor a kis Nkima megint viszontláthatja urát és nem kell többé félnie sem Sheetától, sem Sabortól, sem Histahtól...

Amikor La, Opar urnője felébredt Zora Drinov sátrában, körülnézett, szemügyre vette az őt környező ismeretlen tárgyakat, majd pillantása megakadt alvó vendéglátó gazdája arcán.

Kétségtelen — gondolta magában — hogy ezek Tarzan emberei, mert hiszen, kedvesen és udvariasan fogadták őt. Nem bántották, sőt enni-
valót és hajlékot is adtak. Aztán hirtelen egy új gondolat villant fel agyában. Szemöldöke összeráncolódott és pupillái összeszűkültek, szemében pedig hirtelen kegyetlen fény villant fel. Talán éppen ez a nő volt Tarzan felesége! La megmarkolta Darus kését, amely mellette feküdt. Aztán ugyanolyan gyorsan, mint ahogy jött, el is mult ez a fellobbanás, amelyről tudta, hogy nem is tér többé vissza, mert sohasem lesz képes bántani azt, akit Tarzan szeret. És mire Zora felnyitotta szemeit, La már egy mollyal üdvözölte.

Ha az európai leány felkeltette La csodálatát — ő maga is ugyanolyan csodálatot ébresztett amabban. Hiányos, de ékkövekkel gazdagon feldiszipített öltözete valami ősrégi korra látszott utalni és bőrének ragyogó fehérsége épp oly kevésbé illett az afrikai dzsungelhez, mint öltözéke a huszadik századhoz. Olyan rejtély volt ez, amelyet Zora Drinov eddigi tapasztalatai alapján nem tudott megfejteni. Nagyon szeretett volna szót váltani vele, de meg kellett elégednie azzal, hogy visszamosolyogjon arra a gyönyörű teremtésre, aki állandóan figyelő tekintettel kísérté az ő minden mozdulatát.

Miután a két leány megfürdött és felöltözött, Wamala felszolgált a reggelit. S mi-
alatt ott ültek a sátoron kívül egy fa árnyékában, Zora észrevette, hogy az arabok sátrai körül nagy sürgés-forgás uralkodik, de egyelőre nem sokat törődött a dologgal, mert ezelőtt is megtörtént, hogy sátraikat minduntalan átál-
lították a tábor egyik részéről a másikra.

A reggeli befejeztével Zora leakasztotta a

puskáját és gondosan kitisztogatta, majd megolajozta, mert vadászatra készült. Szeretett volna friss húst enni, már pedig az arabok nem voltak hajlandók vadászni. La látható érdeklődéssel figyelte, majd később látta, hogy Wamala és két fekete teherhordó társaságában elindult. Meg sem próbálta elkísérni, mert — bár várta — Zora részéről semmi ilyenirányú jeladást nem kapott.

Ibn Dammuk egy sejk fia volt, ugyanabból a törzsből, mint Abu Batn és az expedíció során ő volt az utóbbi jobbkeze. Burnuszának szélét felhuzva arcára úgy, hogy csak a szeme látszott ki belőle, állandóan figyelte sátrából a két lányt. Látta, amikor Zora Drinov eltávozott a táborból a fegyverhordó és két teherhordó társaságában és tudta, hogy vadászatra indulnak.

A leány távozása után egyideig csendben üldögélt két társa között. Majd felkelt és lassan megindult a táboron keresztül abban az irányban, ahol La, Opar úrnője gondolatokba mélyedve üldögélt egy tábori széken Zora sátra előtt. Amikor a három férfi közeledett, La szemügyre vette őket azzal az ösztönös gyanakvással, amelyet idegenek mindig keltettek benne. Amikor már egész közel értek és arcvonásaikat tisztán ki tudta venni, gyanakvása csak megerősödött. Tagbaszakadt, rosszképű emberek voltak — egyáltalában nem hasonlítottak Tarzanra — és La ösztönszerűen kételkedett jószándékukban.

Megálltak előtte és Ibn Dammuk, a sejk fia beszélni kezdett hozzá. Hangja lágy és behízelgő volt, de ez nem vezette félre La-t.

Göggösen pillantott rá. Nem értette a szavait és nem is akarta megérteni, mert a férfi tekintetéből kiolvasta a szándékát, ami undorral

töltötte el. Megrázta fejét annak jeléül, hogy nem érti a beszédet, majd elfordult, jelezve, hogy a társalgás részéről befejeződött. Ibn Dammuk azonban közelebb lépett hozzá és kezét bizalmasan a mezítelen vállára tette.

La haragtól szikrázó szemmel talpra szökent és keze máris a tör markolata felé nyúlt. Ibn Dammuk hátrahökölt, egyik embere azonban előreugrott és meg akarta ragadni a leányt.

A szerencsétlen! A lány, mint egy tigris vetette rá magát és mielőtt barátai közbeléphetek volna, Darusnak, a Lángoló Isten papjának kése kétszer is markolatig furódott a szívébe. Egyetlen jajkiáltással holtan rogyott a földre.

Opar főpapnője szikrázó tekintettel és a véres kést magasra emelve állott áldozata holtteste fölött, míg Abu Batn és a többi arabok — akiket felriasztott a ledöfött ember halálordítása — lélekszakadva rohantak a kis csoport felé.

— Vissza! — kiáltotta La. — Ne merjétek szentségtelen kezekkel illetni a Lángoló Isten főpapnőjének személyét!

Nem értették a szavait, de megértették lán-goló tekintetét és a vértől csöpögő tört. Izgatottan össze-vissza kiáltozva köréje csődültek — de biztos távolságban maradva tőle.

— Mit jelentsen ez, Ibn Dammuk? — érdek-lődött Abn Batn.

— Dogman csak hozzányúlt és a lány máris úgy vetette rá magát, mint egy nöstényoroszlán.

— Lehet, hogy nöstényoroszlán — mondta Abu Batn, — de vigyázzatok, hogy bántódása ne essék.

— Allahra! — kiáltotta Ibn Dammuk. — Valamiképpen csak meg kell szelidítenünk!

— A szelidítést átengedjük annak, aki majd a sok-sok aranyat fogja fizetni érte — válaszolta a sejk. — A mi dolgunk csak az, hogy ketrebe zárjuk a vadat. Vegyétek hát körül, gyermekeim és vegyétek el tőle a kést. Jól kötözzétek hátra a kezeit és mire a másik visszatér, már minden legyen készen arra, hogy felszedjük a táborunkat és elvonuljunk.

Vagy egy tucat izmos férfi ugrott egyszerre La-ra.

— Vigyázzatok, hogy ne essék baja! Vigyázzatok! — ordította Abu Batn miközben La mint valóságos nőtényoroszlán védte magát. Jobbra-balra csapkodott a törével és jó néhány sebet ejtett, mielőtt legyűrték volna, sőt az egyik arab átszúrt szívvel holtan össze is esett a küzdelem hevében — de végül mégiscsak kicsavarták a kést a markából és összekötözték a kezeit.

Abu Batn, miután két harcosát a leány őrzésére rendelte ki, utána nézett annak a néhány néger szolgának, aki még a táborban maradt. Ezeket kényszerítette rá, hogy összecsomagolják a tábor felszerelését és készleteit. Mialatt ez a munka Ibn Dammuk felügyelete alatt serényen folyt, a sejk kifosztotta az európaiak sátrait, különös figyelemmel Zora Drinov és Zveri sátrára, ahol azt remélte, hogy megtalálja majd azt az aranyat, amelyet az expedíció vezetője állítólag rejtegetett — nem is csalódott teljesen, miután Zora sátrában valóban talált egy dobozt, amelyben meglehetősen nagyösszegű pénz volt, bár távrolról sem annyi, amennyit remélt. Ez Zveri előrelátásának volt köszönhető, aki pénze nagyrésztét elásta sátrának padlója alatt.

Zorának kitűnően sikerült a vadászat, mert alig egy órával azután, hogy elhagyta a tábor, máris antilop-nyájra bukkant és két gyors lövéssel két állatot le is terített. Megvárta míg a négerek lenyúzzák és feldarabolják a vadat, majd lassan, ráérősen megindult vissza a tábor felé. Gondolatait bizonyos mértékben az arabok nyugtalanító magatartása foglalkoztatta, arra a fogadtatásra azonban, amelybe részesítették, nem volt elkészülve.

Ő haladt elől és közvetlenül mögötte lépkedett Wamala, aki a két puskáját vitte s mögöttük jöttek a négerek, roskadozva súlyos terhük alatt. Amint be akart lépni a tisztásra, az út két oldaláról, a bozótból arabok vetették rá magukat. Ketten megragadták Wamalát, kicsavarták kezéből a puskákat, a többiek pedig Zorát fogták le. A lány igyekezett kiszabadítani magát és kihúzni revolverét, a támadás azonban oly meglepetésszerűen érte, hogy mielőtt még komolyan védekezhetett volna, máris legyűrték és kezeit hátamögött összekötözték.

— Mit jelentsen ez? — kérdezte. — Hol van Abu Batn, a sejk?

Az emberek a szemébe nevettek.

— Majd mindjárt meglátod őt — mondta az egyikük. — Most még egy másik vendéget kell szórakoztatnia, tehát egyelőre téged nem fogadhat.

Amire valamennyien újabb nevetésben törtek ki.

Amikor a lány kiért a tisztásra, ahonnan akadálytalanul végigtekinthette a tábor, meghökentette a szeme elé táruló látvány. Minden sátrat felszedtek. Az arabok puskáikra hajolva készen álltak az indulásra. Mindegyiknél egy kis csomag volt, míg az a néhány néger szolga, aki a táborban hátramaradt, sorban állt

a súlyosabb csomagok mellett. A tábor egyéb felszerelését, amelyet Abu Batn teherhordók híján nem tudott magávalvinni, a tisztás közepén nagy halomba gyűjtötték össze és néhány ember éppen azzal foglalatoskodott, hogy fáklyák segítségével felgyujtsa.

Amikor átvezették a tisztáson a várakozó arabok felé, látta, hogy egykori vendége két harcos között áll ugyanúgy megkötözve, mint jómaga. A lány mellett rosszindulatú arckifejezéssel Abu Batn állott.

— Miért tetted ezt, Abu Batn? — kérdezte Zora.

— Allah haragos volt, amiért eláruljuk országunkat a nazarénusoknak — felelte a sejk. — Megkaptuk a jelet és most visszatérünk saját hazánkba.

— Mit akartok csinálni ezzel a nővel és velem? — kérdezte tovább Zora.

— Egy darabig magunkkal viszünk — felelte Abu Batn. — Ismerek egy kedves embert, aki nagyon gazdag és aki majd mind a kettőtöknek barátságos otthont fog nyújtani.

— Ugy érted, hogy el akarsz adni bennünket valamelyik fekete szultánnak? — kérdezte a lány.

A sejk vállat vont.

— Én nem fogalmaznám így — mondta. — Mondjuk inkább úgy, hogy ajándékba foglak adni benneteket egyik nagy és kitűnő barátomnak, egyben pedig téged, meg ezt a másik leányt megmentelek a biztos haláltól, ami elérne mindkettőtöket a dzsungelban, ha magatokra hagynánk benneteket.

— Képmutató és áruló vagy, Abu Batn! — kiáltotta Zora megvetéstől remegő hangon.

— A nazarénusok szeretnek szitkozódni — mondta a sejk gúnyos vigyorgással. — Talán

ha az a disznó Zveri nem szidalmazott volna, akkor ez sem történt volna meg.

— Szóval ez a bosszú azért, mert szemedre vetette gyávaságodat Opar előtt? — kérdezte Zora.

— Elég! — pattogott Abu Batn. — Rajta, gyermekeim, induljunk!

Miután a lángok belekaptak a felhalmozott készletbe és felszerelésbe, a szökevény arabok menete megindult nyugati irányba.

A két lány a menetoszlop élén haladt és így a mögöttük lépkedő arabok, meg a teherhordók lába teljesen eltörölte nyomaikat az út porában. Megpróbáltatásukat legalább az enyhítette volna, ha beszélni tudnak egymással, vagy a többiekkel. La azonban semmiféle nyelven nem értett, Zorának pedig semmi kedve nem volt az arabokkal társalogni, viszont Wamala meg a négerek annyira távol, a menetoszlop végén haladtak, hogy még ha akart volna, sem lett volna módjában szót váltani velük.

Hogy az idő jobban teljék, Zora azt okoskodta ki, hogy meg fogja tanítani sorstársnőjét valami európai nyelvre és minthogy az eredeti társaságban az expedíció tagjai között az angol nyelv volt túlsúlyban, ezt választotta tehát kísérlete tárgyául.

Azzal kezdte, hogy önmagára mutatva így szólt: „Nő.“ Majd La-ra mutatott és megismételte a szót. Ezután sorban rámutatott néhány arabra és mindannyiszor így szólt: „Férfi.“ La nyilvánvalóan rögtön felfogta szándékát és azonnal szívvel-lélekkel ráadta a fejét a tanulásra, újra meg újra elismételve a két szót és mindannyiszor Zorára, vagy valamelyik férfira mutatva.

A következő lépés az volt, hogy az európai

lány önmagára mutatott és azt mondta: „Zora“. La egy pillanatig értetlenül bámult, majd elmosolyodott és bólintott.

— Zora — mondta társnőjére mutatva, majd hirtelen megérintette saját keblét karcsú ujjával és így szólt: — La.

Ez volt a kezdet. La minden órában újabb szavakat tanult, elsősorban főneveket, amelyek az útjukba eső ismerős tárgyakat írták le számára. Feltűnő gyorsasággal tanult, élénk és éles agyról téve tanubizonyságot, nemkülönben jó emlékezőtehetségről is, mert ha egy szót tanult, azt többé nem felejtette el. Kiejtése nem mindig volt tökéletes, mert volt valami egészen különös idegen akcentusa, amelyhez hasonlót Zora Drinov még senkitől sem hallott, amely azonban annyira mulatságos volt, hogy Zora nem fáradt bele tanítványa beszédének hallgatásába.

A menetelés folyamán Zorában egyre jobban megerősödött az a meggyőződés, hogy őrök nem forralnak gonosz szándékot ellenük. Nyilvánvaló volt hogy a sejknek az a feltevése, hogy minél jobb állapotban kapja majd kezéhez őket a jövődöbeli vevő, annál nagyobb lesz az az összeg, amelyet Abu Batn értük kapni fog.

Utjuk észak-nyugati irányba vezetett, az abessziniai Galla tartomány egy részén keresztül és azokból az elkapott szófoszlányokból, amelyeket Zora kihallgatott, megtudta, hogy Abu Batn és harcosai tisztában vannak vele, hogy útjuknak ez a része veszedelmesnek ígérkezik. Ami nem is csoda, mert az arabok emberemlékezet óta gyakran pusztították végig a galla területet, hogy rabszolgákat fogdossanak össze, sőt a csapat négerai között is volt

egy galla rabszolga, akit Abu Batn hurcolt el valamikor hazájából.

Az első nap elteltével a foglyoknak megengedték, hogy kezüket szabadon használhassák, de mindig arab örök vették körül őket, bár nem látszott valószínűnek, hogy egy fegyvertelen leány megkockáztatná a dzsungelba való menekülést, ahol csaknem biztosan a vadállatok, vagy az éhség martalékává válna. Pedig ha Abu Batn olvasni tudott volna gondolataikban, csodálkozva tudta volna meg, hogy mind a kettő el volt szánva arra, hogy inkább akármilyen sorsot vállal, mint azt a végzetet, amely most várakozott rájuk.

Mialatt a szökevények menete közeledett a galla terület határához, La nyelvtudománya is sokat haladt előre. Közben azonban mind a két leány észrevette, hogy La-t, Opar úrnőjét újabb veszedelem fenyegeti, Ibn Dammuk gyakran hosszú ideig lépkedett mellette és ahogy ránézett, tekintetéből sok mindent lehetett kiolvasni, amihez nem volt szükség magyarázatra. Ha azonban Abu Batn ott volt valahol a közelben, olyankor Ibn Dammuk rá sem nézett szép foglyára és éppen ez keltette Zorában a legnagyobb aggályokat, mert azt olvasta ki belőle, hogy a ravasz Ibn Dammuk csupán a kedvező alkalomra vár, hogy keresztül vigyen valami tervet, ami nyilván megfogamzott benne — s hogy ez a terv mi lehetett, afelől Zorának nem volt kétsége.

A galla tartomány határánál egy megáradt folyó tartóztatta fel őket. Észak felé magába Abessziniába nem mehettek, viszont dél felé sem mertek fordulni, mert ott meg az üldözők könnyen utólérhetnék őket. Így tehát várakozásra kényszerültek ott, ahol voltak.

És mialatt várakoztak, Ibn Dammuk cselekvésre szánta el magát.

IX. Fejezet

AZ OPARI SIRALOMHAZBAN

Peter Zveri megint ott állt Opar falai alatt s fekete katonáinak bátorságát megint megrendítette a rejtélyes város lakosainak baljós ordítása. Az a tíz harcos, aki az előző alkalommal nem vett részt az expedícióban és most önként vállalkozott rá, hogy behatol a városba, reszketve torpant meg, amikor a tilos romok felől először harsant fel élesen és hasítóan a vérfagyasztó kiáltás.

Ezúttal is Miguel Romero vezette az előcsapatot és közvetlenül mögötte Wayne Colt haladt. A terv szerint kettőjük után közvetlenül a négerek következtek volna és a többi fehér vezette volna a hátvédet, buzdítva és összegyűjtve a négereket vagy ha a szükség úgy kívánja, kivont revolverrel visszaterelni a szolgálatba. A négerek azonban nem voltak hajlandók betenni a lábukat a külső fal nyílásán, annyira demoralizálták őket a rejtélyes figyelmeztető kiáltások, amelyeket babonás agyuk azoknak a démonoknak tulajdonított, amelyek ellen nincs védekezés és amelyek feltétlenül halált hoznak arra, aki kívánságaiknak nem engedelmeskedik.

— Befelé, gyáva fickók! — kiáltotta Zveri revolverével fenyegetőzve, miközben be akarta terelni őket a sikátorba.

Az egyik harcos azonban maga is fenyegetően emelte föl a puskáját.

— Tedd el a fegyveredet, fehér ember —

mondta. — Mi hajlandók vagyunk emberek ellen harcolni, de nem harcolunk a halottak szellemei ellen.

— Hagyd őket, Peter — szólt közbe Dorsky. — Az egész banda egy pillanat alatt a nyakunkon lesz és valamennyiünket meggyilkolnak. Minden néger ugyanúgy gondolkodik, mint ezek itt.

Zveri leeresztette a revolverét és ehelyett most meggyőzéssel próbálkozott. Hatalmas jutalmat ígért nekik, ha elkísérik a fehéreket a városba. Az „önkéntesek“ azonban csökönyösök maradtak — és semmi sem tudta rávenni őket, hogy bemerészkedjenek Oparba.

Zveri látva, hogy mennyi kudarc fenyegeti és miután szilárdan hitt abban, hogy Opar kincsei révén mesés gazdagsághoz jut, ami majd lehetővé teszi a császárságra vonatkozó titkos tervek kivitelét, elhatározta, hogy a megmaradt „haderővel“ — amely mindössze Dorskyból, Ivitsből és a filipinno fiúból állott — követni fogja Romerót és Coltot.

— Gyertek — mondta — megpróbáljuk mi magunk, ha ezek a gyáva kutyák nem hajlandók segíteni!

Mire a négy ember áthatolt a külső falon, Romero és Colt a belső falon túl járva, már eltűnt a szem elől. A vésztjósító kiáltás ismét felvijjongott a rombadőlt város omladékai között.

— Szent Isten! — kiáltotta Ivits. — Mi lehet ez?

— Fogd be a szád — förmedt rá haragosan Zveri. — És ne törd rajta a fejedet, mert te is meggyávulsz, mint ezek az átkozott négerek.

Lassan haladtak át az udvaron a belső fal irányában és a lelkesedés bizony őket sem nagyon fűtötte, úgyszólván mindegyik a legjobban

szerette volna, ha a másik halad elől. Tony akkor érte el a belső fal nyílását, amikor a fal túlsó oldaláról össze-vissza hangzavar ütötte meg a fülüket — félelmetes harci kiáltások, amelyekbe rohanó lábak dobogásának hangja vegyült. Egy lövés dördült el, majd egy újabb és még egy újabb lövés.

Tony megfordult, hogy megnézzze, vajjon társai követik-e. Azok megtorpantak és elsápadt arccal hallgatták a hangzavart.

Aztán Ivits hirtelen sarkonfordult.

— Az ördög vigye az aranyat! — kiáltotta és rohanni kezdett a külső fal irányában.

— Gyere vissza, átkozott gyáva kutya! — kiáltotta Zveri és Dorsky társaságában utána iramodott. Tony egy pillanatig habozott, majd ő is a többiek nyomába eredt. És egyikük sem állt meg addig, amíg túl nem jutottak a külső falon. Itt Zveri utólérte Ivitset és vállon ragadta.

— Tulaponképpen meg kellene ölnöm téged! — kiáltotta reszkető hangon.

— Te épp úgy örültél, hogy ép bőrrel kijuthattál onnan, mint én magam — morogta Ivits. — Mi értelme van az egésznek? Csak azt érhetjük el vele, hogy bennünket is megölnek, mint Coltot és Romerót. Túlsokan vannak. Nem hallottad őket?

— Véleményem szerint Ivitsnek igaza van — mondta Dorsky. — A bátorság szép szó, de az ügyről sem szabad megfeledkeznünk. Már pedig, ha megölnek bennünket, minden elveszett.

— De az arany! — kiáltotta Zveri. — Gondolj az aranyra!

— A halott ember nem veszi hasznát az aranyaknak! — figyelmeztette Dorsky.

— De mi lesz a bajtársainkkal? — kérdezte Tony. — Sorsukra hagyjuk őket?

— A mexikóit vigye el az ördög — felelte Zveri — ami pedig az amerikaiakról, azt hiszem az ő révén várt pénzhez amúgy is hozzájuthatunk, ha meg tudjuk akadályozni, hogy halálának híre eljusson a tengerpartra.

— Tehát nem akarod megkísérelni sem a megmentésüket? — kérdezte Tony.

— Egyedül képtelen vagyok rá — felelte Zveri.

— Én hajlandó vagyok veled menni — mondotta Tony.

— Ketten nem sokra megyünk — dünnyögte Zvery, majd hirtelen támadt haraggal a filippino ellen fordult. — Különben is, kinek képezed itt magad? Én vagyok a parancsnok. Ha szükségem lesz a tanácsodra, majd kérni fogom!...

Mikor Romero és Colt áthaladt a belső falon, a templomnak az a része, amelyet átlátak, elhagyatottnak tűnt, de azért mindketten észrevették, hogy alakok mozognak a sötét szögletekben, meg a rombadőlt emeleti folyosókon, amelyek az udvarra nyíltak.

Colt hátrapillantott.

— Várjuk meg a többieket? — kérdezte.

Romero vállat vont.

— Azt hiszem kénytelenek leszünk a vállalkozás dicsőségét egyedül bezsebelni, elvtárs — mondta gúnyos vigyorgással.

Colt visszamosolygott rá.

— Akkor hát lássunk munkához — mondta. — Egyelőre semmi különösebben rémítőt nem látok.

— Pedig van itt valami — mondta Romero.
— Különböző alakokat láttam itt mozogni.

— Magam is — felelte Colt.

Puskájukat lövésre készen tartva, elszántan behatoltak a templomba. De csak kis távolságra jutottak, amikor a homályos folyosók mélyéről egy szörnyű emberhorda támadt rájuk és az ősi város csendjét vérfagyasztó csa-taordítás verte fel.

Colt haladt elől és ijesztésül egy lövést adott le Opar groteszk harcos papjainak feje fölé. Romero látta, hogy az ellenség oldalról is körülveszi őket, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy elvágja a visszavonulásuk útját. Hirtelen megfordult és ő is tüzelt — de már nem a fejek fölé. Tisztában volt a helyzet veszedelmes voltával és ezért emberre célzott. Colt is ugyanezt tette azzal az eredménnyel, hogy most már a sebesültek jajkiáltása is belevegyült társaik harci ordításába.

Romero kénytelen volt néhány lépest hátrálni, nehogy az opariak körülvehessék. Gyors egymásutánban tüzelt és sikerült is megakadályoznia ellenfeleinek bekerítő mozdulatát. Gyorsan Coltra pillantott, látta, hogy az megáll a helyén — ugyanekkor azonban látta, hogy egy elhajított bunkó fejbevágja az amerikaiit. Colt elterült a földön és testét, mint a hangyák lepték el Opar félelmetes törpe emberei.

Miguel Romero tisztában volt azzal, hogy társa elveszett és hogy egymagában nem állhat ellent az egyre növekvő hordának. Még jó, ha saját életét meg tudja menteni, de társa megmentésére nem is gondolhat. Így tehát állandóan tüzelve, lassan visszavonult a belső falon átvezető nyílás felé.

Az opariak, miután elfogták az egyik idegent a másikat pedig visszavonulni látták,

megtorpantak és nem merték üldözni a kezében tartott rettenetes és haláltokádó fegyver miatt.

Igy tehát Romero akadálytalanul átjutott a belső falon, majd rohanva érte el a külsőt és néhány perccel később már csatlakozott társaihoz a síkságon.

— Hol van Colt? — kérdezte Zveri.

— Fejbeverték egy bunkóval és elfogták — mondta Romero. — E percben valószínűleg már halott.

— És te sorsára hagytad? — kérdezte Zveri.

A mexikói dühösen szembefordult főnökével.

— Te kérded ezt tőlem? — kérdezte. — Hiszen neked inadba szállt a bátorságod abban a pillanatban, amikor megláttad az ellenséget. Ha ti többiek segítették volna nekünk, Colt nem vészett volna el. De miután csak ketten voltunk, már előre pusztulásra voltunk ítélve. És te mersz ezekután engem gyávasággal vádolni?

— Eszembe sem volt — mondta Zveri boszúsan. — Sohasem mondtam azt, hogy gyáva vagy.

— Csak éppen céloztál rá — pattogott Romero. — De jól jegyezd meg, Zveri, ezért még lakolni fogsz!

A falak mögül vad győzelmi kiáltás harsogott föl. Zveri megvetően hátat fordított a városnak.

— Hiába minden — mondta — egyedül nem tudom Opart elfoglalni. Visszatérünk a táborba.

A törpe papok megrohanták Coltot, elvették

fegyvereit és hátrakötötték a kezeit. Még eszméletlen volt, tehát két harcos vállrakapta és így vitték beljebb a templom belseje felé.

Amikor Colt visszanyerte öntudatát egy nagy szoba közepén, a padlón fekve találta magát. Ez Opar templomának trónterme volt. Ide hozták, hogy Oah, a főpapnő szemügyre vehesse a foglyot.

Miután az örök látták, hogy a fogoly visszanyerte eszméletét, durván talpra ráncigálták és odalökték annak az emelvénynek a tövéhez, amelyen Oah trónja állott.

Az a látvány, ami így hirtelen a szeme elé tárult, egy pillanatra azt a hitet ébresztette Coltban, hogy valami hallucináció, vagy rossz álom kísérti. A hatalmas teremben egy díszes trónon ülve egy gyönyörű fiatal nőt látott maga előtt. A csodálatos jelenség környezetét groteszk és szőrös férfiak, meg szép lányok alkották. A nő hideg és kegyetlen szemmel mérte őt végig — egész magatartása büszke és megvető volt. Egy izmos harcos, aki inkább majomra, mint emberre hasonlított, az amerikai számára ismeretlen nyelven szólt a nőhöz.

Amikor a harcos befejezte a beszédet, a fiatal nő felkelt a trónról, egy hosszú kést vont elő övéből, azt magasra emelte feje fölött és miközben gyorsan és hevesen beszélt, szemét egy pillanatra sem vette le a foglyról.

Az Oah trónjának jobbján álló papnők csoportjából egy fiatal, serdülő papnő félig lehúnyt szemmel nézte maga is a foglyot. A keblét borító aranylemezek alatt Nao szíve hevesen dobogott azoktól a gondolatoktól, amelyeket ennek az idegen harcosnak a megpillantása keltett benne.

Amikor Oah befejezte beszédét, Coltot elvezették. Az amerikainak sejtelve sem volt róla,

hogy a Lángoló Isten főpapnöje éppen az imént hirdette ki előtte halálos ítéletét. Őrei egy cellába vezették, amely közvetlenül annak a folyosónak a szájában állott, amely az áldozati udvartól a város alatti barlangokhoz vezet és miután ez a folyosó nem volt teljes egészében a föld alatt, némi friss levegőt és világosságot is kapott az ablakon, meg az ajtó rácsain keresztül. Itt az őrség — miután kezéről levette a köteléket — magára hagyta.

Wayne Colt cellája kis ablakán keresztül éppen az opari Nap-templom belső udvarára látott. Láta a kőoltárt, amely az udvar közepén állott és azok a megbarnult vérfoltok, amelyek az oltárt, meg mellette a kövezetet borították, megmagyarázták azokat az érthetetlen szavakat, amelyeket Oah mondott. Egy pillanatra megdobbant a szíve és hideg borzongás futott végig rajta, amikor rájött, hogy nem menekülhet a rá váró szörnyű sors elől. Az oltár rendeltetése felől ugyanis nem lehetett semmi kétsége, különösen, amikor megpillantotta az előző emberáldozatok vigyorgó csontkoponyáit, amelyek tátongó szemüregikkel néztek rá a környező falak bemélyedéseiből.

Elborzadva helyzetének szörnyűségén, ott állott és bámult az oltárra meg a koponyákra, de csakhamar összeszedte magát és elhessegette magától a rémületet. Helyzetének reménytelensége azonban változatlanul leverte. Gondolatai társára tértek vissza. Azon töprengett, milyen sors érhette Romerót. Ez az ember csakugyan derék és bátor bajtárs volt, a társaság egyetlen tagja, aki tetszett Coltnak és akinek társaságában kedvét lelte. A többiek tudatlan fanatikusoknak, vagy kapzsi kalandoroknak látszottak. A mexikói beszédében és magatartásában azonban volt valami a szerencsevadász könnyedsé-

géből, aki szívesen és vidáman áldozza fel életét bármilyen ügyért, amelyben pillanatnyilag kedvét leli, vagy kalandvágyát izgatja. Természetesen sejtelve sem volt arról, hogy Zveri és a többiek cserben hagyták és remélte, hogy Romero nem került az övéhez hasonló reménytelen helyzetbe.

Colt súlyos töprengésekbe merülve töltötte a hosszú délután hátralévő részét. Majd leszállt a sötétség, de őrei még mindig nem mutatkoztak. Nem tudta mire vélni, hogy így hagyják étel és víz nélkül s csak azzal tudta magyarázni a dolgot, hogy az a pillanat, mikor majd áldozatként kerül a borzalmas, vérfoltos oltárra, már oly közel lehet, hogy nem tartják szükségesnek törődni fizikai szükségleteivel.

Lefeküdt a cella cementszerű kemény padlójára és az alvásban próbált pillanatnyi feledést találni, amikor figyelmét hirtelen egy hangfoszlány vonta magára, amely onnan jött az udvar felől, ahol az oltár állott. Ahogy feszülten figyelt, egyre bizonyosabb volt benne, hogy valaki közeledik. Nyugodtan fölkel a helyéről, odament az ablakhoz és fürkészve kinézett. Az éjszaka homályában látta, hogy valami bizonytalan alak settenkedik az udvaron át az ő célja felé — de hogy az ember volt-e vagy állat, azt nem tudta megkülönböztetni. Ugyanekkor valahonnan a magasból a romok közül megint felsivített a csöndes éjszakában az az elnyújtott kiáltás, amely az amerikai számára hovatovább már ugyanúgy hozzátartozott Opar rejtelmes városához, mint maguk a málladozó romok.

Rosszkedvű és bátorságát veszített társaság

indult visszafelé a táborba, amely az erdő szélén, az opari határhegyek tövében várta őket. És amikor odaértek, ott csak még nagyobb fejetlenséget találtak.

Az expedíció visszatérő tagjainak azonnal elmesélték, hogy az egyik őrt az éjszaka folyamán elrabolta egy démon és becipelte a dzsungelbe. A szerencsétlen csak hajszál híjján tudott elmenekülni, mielőtt még a rém felfalta volna. Még élénken élt emlékezetükben Ragnath Jafar rejtélyes halála. De az Opar falai alól visszatérő emberek idegei sem voltak a legjobb állapotban, úgyhogy az egész társaság meglehetősen rossz állapotban töltötte az éjszakát a sötét fák tövében, a félelmetes erdő szélén és valamennyien megkönnyebbülten lélegzettek fel, amikor végre felderengett a hajnal.

Később, amikor már útban voltak az eredeti tábor felé, a négerek lassanként kezdték visszanyerni szokott jó hangulatukat és megszűnt az a feszültség, amelynek hatása alatt már napok óta álltak — a fehér emberek rosszkedve azonban nem múlt el. Zveri és Romero nem beszéltek egymással, míg Ivits — mint afféle gyöngye jellem — mindenkire haragudott a saját gyávasága és opari kudarca miatt.

Egy odvas fa üregéből — ahol eddig rejtőzködött — a kis Nkima figyelte az elhaladó menetoszlopot és miután már messzejártak, kimerészkedett rejtekhelyéből s egyik fa ágáról a másikra ugrálva, fenyegető szavakat és gúnyneveket kiáltozott utánuk...

Tarzan, a majomember, Tantor, az elefánt hátán hasalt, könyökével a széles fejre támaszkodva. Mindezideig hasztalan kereste az opari La nyomát. Ha maga a föld nyílt volna meg és az nyelte volna el, akkor sem tűnhetett volna el nyomtalanabbul.

Tarzan ma találkozott Tantorral és Tantor a maga részéről is barátsággal üdvözölte a Dzsungel Urát, aki az egyedüli volt a kétlábú teremtmények között, akit szeretett és akinek társaságában jól érezte magát.

A civilizált ember legkegyetlenebb zsarnoka — az idő — semmit sem jelentett számukra. Így tehát nyugodtan és sietség nélkül sütkéreztek mind a ketten nem törődve az idő múlásával — csak élvezték a nyugalmat és a békeséget, meg a csendet, amelyet hirtelen egy kis majom izgatott sikongása szakított meg a fejük fölött tornyosuló egyik hatalmas fa lombjai között.

Nkima volt. Végre megtalálta az ő Tarzanját és az örömtől, meg a megkönnyebbültség érzésétől természetesen olyan visítozásba kezdett, amilyenre kis éles hangja csak képes volt. Ráismert, hogy ez csakugyan az ő ura és egyetlen szökkenéssel máris a majomember napbarnította vállára pattant. Karcsú, szőrös kis karjai átfonták Tarzan nyakát és Nkima egész szorosán hozzásimult urához. Itt, Tarzan vállán nem félt semmitől és innen bizvást és a megtorlástól nem tartva, sértegethette akár az egész világot.

— Hol jártál, Nkima? — kérdezte Tarzan.

— Kerestem Tarzant — válaszolta a majom.

— Mit láttál azóta, amióta elhagytalak Opar falainál? — kérdezte tovább a majomember.

— Sok mindenféle dolgot. Láttam a nagy majmokat táncolni a holdfényben Sheeta holtteste körül. Láttam Tarzan ellenségeit, amint átvonultak az erdőn. Láttam Histaht, amint Bara hullájából lakmározott.

— Hát a tarmagani nőt láttad-e? — kérdezte Tarzan.

— Nem — felelte Nkima. Azok között a go-

manganik és tarmanganik között, akik Tarzan ellenségei, nem láttam nőstényeket. Csak híme-
ket, akik visszamentek arrafelé, ahol Nkima
először látta őket.

— Mikor volt ez? — érdeklődött Tarzan.

— Kudu csak kis utat tett meg az égen a
sötétségből jövet, amikor Nkima látta, hogy
Tarzan ellenségei visszafelé mennek arra a
helyre, ahol először látta őket.

— Talán legjobb lesz, ha utána nézünk, mi
a szándékuk — mondta a majomember. Búcsú-
zólul tenyerével barátságosan megveregette
Tantor hátát, majd felállt és egy szökkenéssel
eltűnt a fa lombjai között, mialatt a távolban
Zveri és csapata iparkodott a dzsungelen ke-
resztül a főtábor felé.

Tarzan, a majomember szívesebben jár az
erdő sűrűjében, a fák lombzatán keresztül,
mint a földi ösvényeken. Ami egyúttal lehetővé
teszi számára, hogy oly gyorsan haladjon, ami
gyakran meglepte már ellenségeit.

Most is csaknem légvonalban haladt úgy
hogy az expedíciót éppen akkor érte utól, ami-
kor az éjszakára tábort ütött. Miközben fi-
gyelve nézte őket a magas fák lombjai közül,
megelégedéssel állapította meg, hogy Opar kin-
cseit nyilvánvalóan nem sikerült magukkal
hozniok.

Miután a dzsungel lakóinak sikere és boldo-
gulása, sőt gyakran az élete is megfigyelő ké-
pességüktől függ, Tarzan ezt valósággal a tö-
kéletességig fejlesztette. Már amikor elsőízben
találkozott ezzel a társasággal, megfigyelte
nemcsak a vezetők, de a legtöbb harcos és te-
herhordó arcát, természetét és tartását is úgy,
hogy most azonnal rájött, hogy Colt hiányzik
az expedíció tagjai közül. A rendelkezésére álló
tapasztalatok alapján Tarzan meglehetősen pon-

tossággal el tudta képzelni, mi történhetett Oparban és milyen sors várhat a fogságba jutott férfire.

Esztenőkkel ezelőtt maga is szemtanuja volt annak, hogy még a saját bátor waziri harcosai is sarkon fordultak és elmenekültek, amikor először ütötte meg fülüket a romvárosból felharsanó baljós figyelmeztető kiáltás — és így el tudta képzelni, hogy Colt, aki valószínűleg az előcsapatot vezette, magára maradt és most vagy foglyul esett, vagy halálát lelte a véres városban. Tarzan azonban mindezzel nem sokat törődött. Bár ösztönszerűleg vonzódott Colthoz, mégis ellenségei egyikének tekintette és így Tarzan számára csak előnyös volt, ha akár foglyul esett, akár elpusztult.

Nkima Tarzan vállán kuporogva nézte a tábort, de ura parancsára kénytelen volt csendben maradni. Nkima sok dolgot látott ott lenni, amit szeretett volna birtokába venni, így különösen vágyakozott egy vörös kaliko ingre, amelyet az aszkarik egyike viselt. Közben azt is szeretete volna, ha ura rájuk támad és valamennyiüket megöli, de különösképpen azt az embert, aki a vörös inget viselte — mert a kis Nkima szíve mélyén vérszomjas volt és a dzsungel békéje szempontjából szerencse volt, hogy nem született gorillának. Tarzan agyát azonban nem foglalkoztatta az öldöklés gondolata. Voltak neki más eszközei is arra, hogy meggyűlöltjeit ezeknek az idegeneknek a szándékát. A nap folyamán sikerült vadászszákmányt elejtenie — most biztos távolságra vonult a tábortól, hogy éhségét csillapítsa, míg Nkima nekilátott, hogy madártojásokat, gyümölcsöt és rovarokat kutasson fel magának.

Igy ereszkedett le az alkonyat és amikor a dzsungel éjszakájának áthatolhatatlan sötétjé-

ben már csak a tábor tüzei világítottak a vad-állatok ellen, Tarzan visszatért a fára, ahonnan figyelemmel kísérhette az éjszakázó expedíció tevékenységét. Hosszú ideig csendben figyelte őket, majd hirtelen fölemelte a hangját és elnyújtott kiáltást hallatott, amely tökéletesen utánozta Opar védőinek hátborzongató csataordítását.

A hatás szörnyű volt. Abban a pillanatban megszűnt a táborban a beszélgetés, az ének és a nevetés. Az emberek a félelemtől megdermedve kuporogtak a helyükön. Majd közelebb húzva magukhoz fegyvereiket, összebújtak a tűz körül.

Tarzan halvány mosollyal az ajkán beleolvadt a dzsungel sűrűjének sötétjébe.

X. Fejezet

A PAPNÓ SZERELME

Ibn Dammuk várta a kedvező pillanatot és most, amikor a tábor elérte a megáradt folyót, itt volt az alkalom, amelyet olyan régen áhított. A két fogolynő ellenőrzése valamivel lazábbá vált, főleg Abu Batn ama meggyőződése folytán, hogy a nő amúgy sem merne szembe szállni a dzsungel veszedelmeivel csak azért, hogy megmeneküljön. Nem számolt a foglyok bátorságával s találékonyságával. Azok ketten ugyanis — anélkül, hogy tudott volna róla — csak várták az első kedvező lehetőséget a szökésre. És ez a körülmény is Ibn Dammuk kezére játszott.

A férfi nagy ravaszul megnyerte a maga

ügyének az egyik négert, akit a többivel együtt a tábor elhagyására kényszerítettek és aki így tulajdonképpen maga is fogoly volt. Ibn Dammuk a szabadság ígéretével megnyerte ezt az embert a maga céljai szolgálatába.

A két nő számára külön sátort vertek és ez előtt ült az az egy szál őrszem, akit Abu Batn e célra bőségesen elegendőnek tartott és aki inkább arra szolgált, hogy magával a bandával szemben védje meg őket, mintsem, hogy megakadályozza az amúgy is valószínűtlen szökési kísérletet.

Ez az éjszaka különösen kedvező volt Ibn Dammuk sötét tervei számára, mert a sátor előtt saját emberei egyikét találta, aki az ő törzséből származott és ilyenképpen hűséggel és engedelmességgel tartozott neki. A tábortól kissé távolabb, benn az erdőben várakozott Ibn Dammuk törzsének másik két emberével, négy rabszolgával, akiket a sivatagból hoztak magukkal és azzal a néger teherhordóval, akinek az éjszakai vállalkozás jutalmául szabadságát ígérte cserébe.

Zora és La sátrának belsejét egy papírlampion világította meg már amennyire az abban égő gyertya pislákolása erre képes volt. Ebben a tompított világosságban ült a két nő és beszélgetett a La által újonnan elsajátított angol nyelven. De ez még mindig jobb volt, mint hogyha semmiképpen sem tudták volna megértetni magukat egymással, sőt, tulajdonképpen az egyetlen szórakozást jelentette a két leány számára. A véletlen úgy hozta magával, hogy ezen az éjszakán éppen a menekülésről beszélgettek és úgy tervezték, hogy egy lyukat vágnak a sátor hátoldalába s ezen keresztül menekülnek majd be a dzsungelbe, miután a tábor éjszakai nyugovóra tér és az őrszem el-

aludt a posztján. S mialatt beszélgettek, a sátoruk előtt ülő őr csakugyan fölkelt a helyéről és eltávolodott, majd egy pillanattal később valami kapargáló nesz hallatszott a sátor hátsó oldala felől. A beszélgetés abban a pillanatban abbamaradt és mindkettőjük tekintete a kapirgálás irányába fordult. Hirtelen egy halk, sutogó hang hallatszott:

— Memsahib Drinov!

— Ki az? Mit akarsz? — kérdezte Zora ugyancsak halkan.

— Módot találtam a szökésre. Neked is segíthetek, ha akarod.

— Ki vagy te? — érdeklődött Zora.

— Én vagyok Bukula — és Zora rögtön visszaemlékezett azoknak a négereknek egyikére, akiket Abu Batn kényszerített rá, hogy vele jöjjenek a táborból.

— Oltsd el a lámpásodat — suttogta Bukula. Az őrsem eltávozott. Bejövök, elmondom a tervet.

Zora fölkelt a helyéről, elfújta a gyertyát és egy pillantással később a két fogoly látta, hogy Bukula bekúszik a sátorba.

— Ide hallgass, memsahib — mondta. — A fiúk, akiket Abu Batn ellopott Bvana Zveritől, elszöknek ma éjjel. Visszamegyünk a tábor helyére. Ti kettőtöket is magunkkal viszünk, ha akartok jönni.

— Igen — felelte Zora — mi is megyünk.

— Jó — mondta Bukula. — Akkor hallgasd meg, amit mondok. Az őrsem nem fog vissz térni, de azért nem mehetünk valamennyien egyszerre. Először én majd magammal viszem ezt a másik memsahibot a dzsungelbe, ahol a fiúk már várnak, aztán visszatérek érted. Te beszélj vele. Mondd meg neki, hogy kövessen engem és ne csapjon zajt.

Zora La-hoz fordult.

— Kövesd Bukulát — mondta. — Ma éjjel megszökünk. Én majd utánaatok megyek.

— Értem — felelte La.

— Rendben van, Bukula — mondta Zora. — Érti.

Bukula odalépett a sátor bejáratához és ki-kémlelve, széjjelnézett a táborban.

— Gyere! — mondta és La kíséretében gyorsan eltűnt Zora szemei elől.

Az európai leány tökéletesen tisztában volt azzal, hogy milyen kockázatot jelent, ha magára marad a dzsungelben ezekkel a félvad négerekkel és mégis inkább bízott bennük, mint az arabokban, meg aztán úgy gondolta, hogy ő meg La meg tudják védeni magukat a négeres esetleges árulásával szemben. Ahogy ott magában várakozott a sötét sátor csöndjében, úgy találta, hogy Bukula kissé túlságosan sokáig marad távol. Egyik perc mult a másik után s úgy érezte, hogy már órák óta várakozik, majd amikor még mindig sem a néger, sem az őrszem nem mutatkozott, komoly aggodalmi kezdtek támadni. Elhatározta, hogy nem vár tovább Bukulára, hanem egyenesen neki-vág a dzsungelnek és megkeresi a szökevény csapatot. Ugy vélte, hogy Bukula a felderítéstől félve, valószínűleg nem mert visszatérni és most valamennyien a tábor szélén várakoznak valami kedvező alkalomra. De alig fogamzott meg benne az elhatározás, a sátra felé közeledő lépések nesztét hallotta. Abban a hiszemben, hogy Bukula az, várakozott egy pillanatig. Hirtelen azonban egy arab harcos lobogó burnusa és hosszúcsövű puskájának körvonalai jelentek meg a sátor bejáratánál. A férfi bedugta a fejét a sátorba.

— Hol van Hajellan? — érdeklődött az eltávozott őrszem felől.

— Honnan tudjam? — felelte Zora álmos hangon. — Miért zavarsz fel minket éjszakának idején? Talán azt várod, hogy mi őrizzük a társaidat?

A férfi feleletül mormogott valamit, aztán megfordult és hangosan odakiáltott a táborban lévő társainak, hogy Hajellan nincs a helyén és nem látta-e valaki. Néhány harcos gyülekezett köréje és nagy fejtörés keletkezett arról, hogy mi lett Hajellannal. Többízben is hangosan elkiáltották az eltűnt ember nevét, de feleletet nem kaptak, majd végre odaérkezett a sejk és mindenkit külön kikérdezett.

— A nők benn vannak a sátorban? — kérdezte a leváltásra érkezett őrtől.

— Igen — felelte amaz — az imént beszéltem velük.

— Furcsa — mondta Abu Batn, majd elkiáltotta magát: Ibn Dammuk! Hol vagy, Ibn Dammuk! Hajellan a te embered volt!

Nem kapott feleletet.

— Hol van Ibn Dammuk?

— Nincs itt — mondta a sejkhez legközelebb álló harcos.

— Fodil és Dareyem is hiányzik — jegyezte meg egy másik.

— Kutassátok át a tábort és nézzétek meg, ki hiányzik még — rendelkezett Abu Batn. A kutatás eredményeként megállapították, hogy Ibn Dammuk, Hajellan, Fodil és Dareyem eltűnt öt négerrel együtt.

— Ibn Dammuk megszökött tőlünk — mondta Abu Batn. — Nos, csak menjen. Ilegalább kevesebben lesznek, akikkel meg kell osztozni azon a jutalmon, amelyet a két nőért kapunk.

Igy vígasztalta magát négy harcosának el-

vesztéseért. Abu Batn visszatért sátrába és folytatta a megkezdett alvást.

Zora viszont, akit lesújtott az, hogy semmit sem tudott La sorsáról, és neki nem sikerült elmenekülni, csaknem az egész éjszakát álmatlanul töltötte. És még szerencséje volt, hogy nem tudta a teljes igazságot.

Bukula nesztelenül lopakodott az erdőben La-tól kísérvé, majd amikor kis távolságra értek a tábortól, a lány megpillantott egy kis csoport férfit a sötétben. Az arabok áruló fehér burnuszaikban a bozótban rejtőzködtek, a rabszolgák pedig kibújtak fehér ruháikból és éppúgy, mint Bukula, csak ágyékövet viseltek, ami megerősítette a lányt, hogy csakugyan Abu Batn szökésben lévő néger rabszolgái azok, akik várakoznak rá. Abban a pillanatban, amikor közéjük ért, már rájött a csalásra — de akkor már késő volt. Egész sereg kéz ragadta meg és máris betömtek a száját, mielőtt segélykiáltást hallathatott volna. Ekkor bukkan fel Ibn Dammuk és arab társai és az egész csapat csöndben megindult a folyó mentén, a sötét erdőn át, előbb azonban a Lángoló Isten felháborodott főpapnőjének kezét gondosan hátrakötötték és egy kötelet vetettek a nyakába.

Egész éjszaka tartott a menekülés, mert Ibn Dammuk élénken el tudta képzelni Abu Batn haragját, amikor reggel majd rájön, hogy milyen veszteség érte. Hajnalhasadáskor már messze jártak a tábortól. Ibn Dammuk — miután rövid időre megálltak, hogy egyenek — további sietésre ösztökélte embereit.

La szájából már régen kivették a rongyokat és most Ibn Dammuk ott lépkedett mellette, vágyakozó szemmel nézegetve rá. Beszélt is 10zzá, de La nem értette meg és megvető hallgatásba burkolózott. Várta az alkalmat, amikor

bosszút állhat megaláztatásáért és szomorú volt, hogy el kellett szakadnia Zorától, aki iránt valami különös vonzódást érzett.

Dél felé a csapat eltávolodott az eddig követt ösvénytől és a folyó közelében ütött tábort. Itt követte el Ibn Dammuk a végzetes hibát. Erőt vett rajta a szenvedély a szép nő közelében, aki iránt örült vágyakozást érzett és most mindenáron egyedül akart maradni vele. Elvezette magával azon a kis ösvényen, amely a folyóval párhuzamosan futott. Amikor körülbelül száz méternyire voltak a tábortól, olyan helyen, ahol társai nem láthatták, hirtelen karjába kapta és megpróbálta megcsókolni az ajkát.

Ibn Dammuk ugyanúgy próbálhatott volna megölelni egy oroszánt. A szenvedély hevében sok mindenről megfeledkezett, többek között arról a törőről is, amely oldalán függött. Az opari La azonban nem feledkezett meg róla. Már a hajnali szürkületben észrevette ezt a tört és azóta is vágyakozva nézegetett feléje, most pedig, mielőtt a férfi magához szorította, keze kinyúlt utána és megragadta a tör markolatát. Egy pillanatra úgy tett, mintha megadná magát. Teste elernyedtt az ölelő karokban, de még mindig nem adta oda ajkát és mielőtt a férfi küzdött érte, hogy elérje, La hirtelen elkapta a torkát. A puhának látszó fehér ujjak hirtelen acélkeménységgel zárultak össze az ádámcsutka körül, ugyanakkor pedig a másik kezével kihúzta a tört és a lapocka alatt egyenesen a szívébe döfte.

A kitörni készülő kiáltás megfagyott a férfi kihült ajkán. Ibn Dammuk hatalmas alakja egy pillanatra megmerevedett, majd előre bukott — s a lány hagyta, hogy lezuhanjon a földre. Sőt még egyszer meg is rúgta a lábá-

val. Majd leakasztotta a tör tokját, megtörölte a véres kést a férfi burnuszában, aztán tovább sietett a folyó mellett vezető kis csapáson, míg végre talált egy nyílást a bozótban, amelyen keresztülbújva, eltávolodhatott a folyótól. Csak ment és ment előre, amíg teljesen ki nem merült, aztán még megmaradt erejével felkapaszkodott egy fára, hogy végre kipihenhesse magát.

Wayne Colt figyelmesen nézte azt az árny-szerű alakot, amely lopva közeledett annak a folyosónak a szájához, amerre az ő cellája feküdt. Nem tudta, nem a halál küldönce-e, aki azért jött, hogy az áldozati oltárhoz vezesse. Az alak egyre közelebb és közelebb jött, majd végül megállt a cella ajtajának rácsa előtt s ekkor egy halk hang szólította meg suttogva és olyan nyelven, amit nem értett. De annyit kihallott belőle, hogy látogatója nő.

Kíváncsian közeledett a rács felé. A vasrudak között egy puha kéz nyúlt be és csaknem símogatóan érintette meg a kezét. Az áldozati udvart körülvevő magas falak fölött hirtelen felbukkant a telihold és megvilágította a folyosó száját úgyhogy az amerikai tisztán látta a hideg vasrácshoz símuló fiatal leány alakját. A leány ételt nyújtott be neki s mialatt ő elvette, megsímogatta a kezét, majd ajkához vonva, csókot nyomott rá.

Wayne Colt egészen elképedt. Nem tudhatta, hogy Nao, a fiatal papnő most éli át életének első szerelmét és hogy az ő szemében — amelynek számára a férfit eddig kizárólag Opar szörös, groteszk papjai jelentették — ez az idegen férfi valóságos isteni lénynek tűnt.

Valami futó nesz hallatszott az udvar felől

és ahogy Nao arrafelé fordult, az amerikai megállapította, hogy nagyon csinos. A lány aztán visszafordult hozzá, imádó szemekkel nézve rá és ajkai valósággal reszkettek, ahogy még mindig szoroson fogva a férfi kezét, gyorsan lány hangon beszélt hozzá.

Azt akarta mindenáron megértetni Colttal, hogy a második nap delén fel fogják áldozni a Lángoló Istennek, már pedig Nao nem akarja, hogy ő meghaljon, sőt ha lehet, segíteni szeretne rajta, csak nem tudja, hogy ezt miképen vigye véghez.

Colt megrázta a fejét.

Nem értelek, kislány, — mondta. És Nao bár szintén nem volt tisztában a szavak értelmével, megérezte erőlködése hiábavalóságát. Majd elvonva kezét nagy körívet írt le a levegőben mutatóujjával, kelettől nyugat felé, jelezve a nap útját az égen. Aztán megkezdett egy következő körívet, amely legmagasabb pontján megszakadt — ez jelentette a második nap delét. Aztán egy pillanatra magasra emelte kezét, összezárva az ujjait, mintha egy képzeletbeli áldozati kés markolatát szorongatná és annak láthatatlan hegyét mélyen a keblébe döfi.

— Így fog megölni téged Oah! — mondta benyúlva a rácsok között és Colt szívére mutatva.

Az amerikai látszólag megértette a némajátékot, amelyet elismételt úgy, mintha a képzeletbeli kést saját szívébe döfné, majd kérdően pillantott Naora.

A lány felelet helyett szomorúan bólintott és szemét könnyek lepték el.

Colt mintha csak pontosan értette volna a szavait, megérezte, hogy ez a nő segíteni akar rajta, ha tudna. Kinyúlt a vasrudak között,

gyöngéden magához vonta a lányt és ajkát homlokára nyomta. Nao felzokogva átölelte nyakát és arcát a férfi arcához szorította. Majd ugyanolyan gyorsan elengedte, sarkon fordult és nesztelen léptekkel elsietett. A következő percben árnyyszerű alakja eltűnt az áldozati udvar egyik folyosójában.

Colt megette az ételt, amit a lány hozott neki, majd hosszú ideig eltöprengett azokon a megmagyarázhatatlan erőkön, amelyek az emberek cselekedeteit irányítják. Igyekezett elhitetni magával, hogy a lány pusztán könnyűsúlyból szánta rá magát a segítségére, de szíve mélyén érezte, hogy a kis Nao lépteit egy másik, hatalmasabb erő irányította feléje.

Colt nem volt közömbös a nőekkel szemben, de még sohasem volt szerelmes és most azon töprengett, hogy vajjon ez lenne-e a szerelem, amely egy napon ugyanúgy fogja megrohanni őt, mint ahogy megrohanta a leányt és az is eszébe jutott, hogy más körülmények között talán erősen vonzódni is tudna a kis Naohoz. Ezen a rejtélyen töprengett, majd elálmosodott és végül is elaludt cellájának kemény padlóján.

Reggel egy torzonborz pap jött s hozott neki ételt és vizet, majd a nap folyamán más látogatók is jöttek és úgy bámulták, mintha valami vadállat volna egy állatseregletben. Így mult el lassan a nap és megint leszállt az éjszaka — számára az utolsó éjszaka.

Megpróbálta elképzelni, milyen lesz a végső ceremónia. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy a huszadik században emberáldozatként feláldozzák valami pogány istenségnek — de a lány némajátéka, meg a véres oltár és a vigyorgó koponyák meggyőzték arról, hogy másnap csakugyan ez a sors vár majd rá. Csa-

ládjára és otthoni barátaira gondolt — azok sohasem fogják megtudni, hogy mi történt vele. Összevetette azt az áldozatot, amit hozott azzal a misszióval, amelyre vállalkozott és nem érzett megbánást, mert tudta, hogy önfeláldozása nem volt hiábavaló. Most már valahol a tengerpart közelében járhatott az az üzenet, amelyet küldöncére bízott. És ez az üzenet azt bizonyítja majd, hogy elvégezte a maga dolgát annak a nagy elvnek a szolgálatában, amelyért szívesen áldozta fel az életét. Örült, hogy idejében elküldte a híradást és így holnap különösebb önvád nélkül nézhet majd szembe a halállal.

Nem akart meghalni és egész nap különböző terveket kovácsolt, hogy megragadja akár a legcsekélyebb kínálkozó alkalmat is a menekülésre. Kíváncsi volt, mi történhetett a lánnyal és vajjon vissza fog-e jönni most, hogy ismét besötétedett. Szerette volna, ha ismét eljön, mert vágyakozott egy barát társasága után ezekben az utolsó órákban — de ahogy az éjszaka mulott, mindinkább feladta a reményt és igyekezett álomba merülni, hogy elfeledhesse a holnapot.

Mialatt Wayne Colt nyugtalanul forgolódott kemény fekhelyén, Firc az opari alacsonyabbrendű papok egyike nyugodtan horkolt szalmazsákján a hálósobájaként szolgáló szűk, sötét üregben. Firc volt a börtönök kulcsárja és annyira el volt telve hivatása fontosságának tudatával, hogy még csak hozzá sem engedett nyúlni soha senkit hivatala megszentelt jelvényéhez s tudták róla, hogy inkább meghal, mintsem, hogy kiadja a kezéből ezeket a kulcsokat.

Firc hálósobája az egyik aránylag még épségben maradt épület legfelső emeletén

volt és egy folyosóra nyílt, amely körbefutott a templom udvara körül. Ezt a korridort most mély homály borította, mert a hold már tovább haladt az égen. Így azután senkisémet vehette észre azt a sötétbe burkolt emberi alakot, amelyik lopakodva közeledett Fírg szobájának bejárata felé. Az alak nesztelenül, de céltudatosan haladt előre, míg oda nem ért a szoba küszöbéhez. Itt megállott, hallgatózott, majd amikor meghallotta Fírg zajos hortyogását, gyorsan belépett. Egyenesen odalépett az alvó ember mellé, letérdelt és egyik kezével könnyedén végigtapogatta testét, míg a másikban hosszú éles kést tartott, amelynek hegye a pap bozontos mellének volt szegezve.

Rögtön megtalálta, amit akart — a nagy karikát, amelyen különböző hatalmas kulcsok lógtak. Ezt a karikát egy bőrszíj fűzte Fírg övéhez és az éjszakai látogató ezt a szíjat igyekezett átnyesni a kés éles pengéjével. Fírg megmozdult és a látogató hirtelen mozdulatlanságba merevedett. A pap aztán újra horkolni kezdett és ekkor a kés folytatta a bőrszíj átmetszését. Amikor átvágta a bőrréteget, a penge hozzáért az érckarikához, egészen könnyedén, de ez is elég volt ahhoz, hogy a kulcsok halkán megcsörrenjenek.

Fírg abban a pillanatban felriadt. De nem ébredt fel. És nem is fog fölébredni soha többé.

Mielőtt még öntudatra ébredt volna, a tör éles pengéje hangtalanul, villámgyorsan le-sujtott és szívébe furódott.

Fírg összecsuklott. Gyilkosa egy pillanattal még mozdulatlanul állott a magasra emelt törrel, mintha meg akarna bizonyosodni arról, hogy munkáját jól végezte. Azután az áruló vérnyomokat letörölte a pengéről az áldozat

ágyékövével, majd felemelkedett és kezében a kulcsgyűrűvel kisietett a szobából.

Colt nyugtalanul megfordult alvás közben, majd hirtelen felriadt. A hold tűnő fényénél emberi alakot vett észre a cella előtt. Aztán hallotta, hogy a kulcs megfordul a tömör zárban. Lehet, hogy már érte jönnek? Hirtelen talpra szökkent, mert az előző ösztönös gondolata most is a menekülés volt — az ajtó felnyílt, egy lány hang ütötte meg a fülét s akkor rájött, hogy a lány tért vissza hozzá.

Nao belépett a cellába, átkarolta Colt nyakát és ajkával megkereste az ajkát. Egy pillanatra így állott hozzásímulva, majd megragadva a férfi kezét unszolta, hogy kövesse. És az amerikai nem hagyta kétszer mondani magának, hogy mielőbb elhagyja a siralomházat.

Nao nesztelenül vezette az áldozati udvar egyik sarkán át haladva egy sötét kapunyíláson keresztül be egy homályos folyosóba. Kanyarogva vezetett az út mindig a mély árnyékban a romok között. Végre hosszú idő után — ami Colt szemében valóságos örökkévalóság-nak tünt — a lány kinyitott egy alacsony, tömör faajtót és bevezette a férfit a templom előcsarnokába, amelynek hatalmas kapubejárata keresztül láthatóvá vált a város belső fala.

Nao itt megállott és közellépve a férfihez, belenézett a szemébe. Megint átkarolta a nyakát és megint megcsókolta az ajkán. Arca nedves volt a könnyektől és hangját zokogás rázta, amint igyekezett szerelmét belesuttogni a férfi fülébe — aki egyetlen szavát sem értette.

Vagy negyedórán keresztül tartotta vissza a férfit becézve, simogatva és szerelmes szavakat suttogva feléje és Coltnak nem volt szíve hozzá, hogy kiszakítsa magát karjaiból. A lány

végül is elengedte és a belső fal üregnyílása felé mutatott.

— Menj! — mondta. — És vidd magaddal Nao szívét. Sohasem foglak látni többé, de ennek az órának az emlékét egész életemen keresztül meg fogom őrizni.

Wayne lehajolt és megcsókolta a kezét, ezt a kegyetlen kis kezét, amely éppen az imént gyilkolt azért, hogy a szeretett férfi életben maradhasson. Erről azonban Wayne mit sem tudott.

A lány feléje nyujtotta a tört tokostól együtt, hogy ne menjen ki fegyvertelenül a veszedelmes külvilágba, majd a férfi sarkonfordult és lassan megindult a belső fal nyílása felé. Az üreg bejáratánál megállt és megfordult. A hold fényében elmosódva látta a kis papnő alakját, amint mereven állott az ősi romok árnyékában. A férfi felemelte a kezét és némán egy utolsó búcsút intett neki.

Nagy szomorúság lepte el Colt szívét, amint áthaladt a belső falon, majd átvágott a külső udvaron a szabadulás felé, mert tudta, hogy egy szomorú és reménytelen szívet hagyott a háta mögött — egy tökéletes barátot, akit alig látott tisztán, akinek nevét sem tudta és akinek emlékét csak a forró csókok és a tőle kapott karcsú tőr fogja majd megőrizni számára.

Wayne Colt így haladt át a holdvilágos opari síkságon. A menekülés fölött érzett örömet elfelhőzte a szomorúság, amikor eszébe jutott az elhagyott kis papnő alakja, amint ott állott mozdulatlan a romok árnyékában...

A DZSUNGEL UTTALAN-UTJAIN

A baljós kiáltás elhangzása után, amely felverte a tábor, az emberek még jó ideig nem tudták álmra hajtani a fejüket.

Zveri abban a hiszemben, hogy az opari harcosok egy csapata szegődött a nyomukba, amely valószínűleg éjszakai támadásra készül — erős őrséget rendelt a tábor köré, négerai azonban szilárdul meg voltak győződve arról, hogy ez a természetfölötti kiáltás nem emberi torokból származott.

Az emberek másnap reggel leverten és lélekvesztetten folytatták menetelésüket. Korán indultak el és hosszas tévelygés után közvetlen besötétedés előtt érték el a régi táborhelyet. Ott aztán megdöbbenek a szemük elé táruló látványtól. A tábor eltűnt és a tisztás közepén — ahol a tábor állott valamikor — csak nagy halom hamu jelezte azt a katasztrófát, amely a hátrahagyott csapatot érte.

Zveri ettől az újabb szerencsétlenségtől valószínűs dühöngő haragba gurult, de senki sem volt ott, akit a dologért felelősségre vonhatott volna. Így hát legfeljebb azzal vezethette le mérgét, hogy ide-oda szaladgált, miközben hangosan és különböző nyelveken szidta balsorsát.

Tarzan a fáról figyelte. Ő sem értette, miféle katasztrófa történhetett a táborban a főszereg távolléte alatt, de miután látta, hogy az expedíció vezetője rettenetesen odavan, a majomembert már ez is megelégedéssel töltötte el.

A négerai szilárdan hitték, hogy ez a gonosz szellem haragjának újabb jele és azon a véleményen voltak, hogy valamennyien leg-

jobban tennék, ha elhagynák ezt a fehér embert, akinek minden lépését balsors és sikertelenség kíséri.

Zveri vezéri szellemének legsúlyosabb erőpróbája volt, amíg végre el tudta hárítani a csaknem biztosan fenyegető zendülést és részben fenyegetésekkel, részben ígéretekkel rávenni az embereit, hogy vele maradjanak. Ujra sátorokat üttetett fel az egész csapat számára, majd haladéktalanul küldöncöket indított útnak különböző ügynökeihez, akiket sürgetett, hogy azonnal küldjenek számára megfelelő utánpótlást. Tudta, hogy bizonyos dolgok amelyekre szüksége van, már úton vannak a tengerpart felől — egyenruhák, fegyverek és muníció. Most azonban főleg élelmiszerekre és csereárura volt szüksége. Hogy a fegyelmet biztosítsa, állandóan dolgoztatta az embereit és részben a tábor lakályosabbá tételének és kibővítésének munkájával, részben pedig vadászattal foglalkoztatta őket.

Igy teltek a napok, sőt hetek — és Tarzan közben rendületlenül várakozott. Számára nem volt sietős dolog épügy, mint ahogy a vadállatnak nem sürgős semmi. Gyakran elég nagy távolságra elkóborolt Zveri táborától, de időnként mindig vissza-visszatért oda, bár egyelőre békén hagyta őket már csak azért is, hogy csalóka biztonságba ringassa a táborát, amelyet azután majd csak akkor zavar fel ismét, amikor azt alkalmasnak tartja. Tisztában volt már a rémület pszichológiájával és tudta, hogy végül is a rémület segítségével fogja legyőzni őket...

Abu Batn-nak a táborba, amelyet a Galia-tartomány határán ütött fel, a kémek hírül

hozták, hogy a galla harcosok már nagyban gyülekeznek, mert meg akarják akadályozni, hogy területükön áthaladhasson. Miután legjobb embereinek szökése meggyöngítette a csapat erejét, a sejk nem mert szembeszállni a bátor és nagyszámú galla sereggel, viszont tisztában volt vele, hogy valamire most már el kell szánnia magát, mert ha továbbra is ott marad, hátbakapják az üldözők.

Végül is a folyó tulsó partjára a terep felderítésére leküldött előörsök azt jelentették, hogy észak felé tisztának látszik az út, Abu Batn tehát felszedte táborát és megmaradt foglyával megindult észak felé.

Borzasztó haragra gerjedt, amikor rájött arra, hogy Ibn Dammuk elrabolta tőle La-t és most megkettőzte az elővigyázatot, hogy Zora Drinov esetleges szökését megakadályozza. Oly szoros őrizet alatt tartotta a lányt, hogy minden menekülési kísérlet reménytelennek tűnt. A leány tisztában volt azzal, hogy Abu Batn milyen sorsot szánt neki, úgy, hogy kétségbeesésében és tehetetlenségében már az öngyilkosság gondolatával foglalkozott. Egy ideig még élt benne a remény, hogy Zveri talán utóléri az arabokat és megmenti őt, de aztán erről a reményről is letett, amikor egyik nap mult a másik után és a remélt segítség csak nem érkezett meg.

Természetesen sejtelve sem volt arról, hogy maga Zveri is milyen kutyaszorítóba került. Nem mert kiküldeni egy csapatot a lány felkutatására, mert attól félt, hogy az emberek jelenlegi lázongó hangulatukban legyilkolják a parancsnokul kijelölt fehér embert és visszatérnek törzsükhöz, ahol azután elfecsegik az expedíció tevékenységének hírét, amelyről ily módon azután az ellenség is tudomást szerez-

het. Viszont teljes erejét sem állíthatta egy ilyen vállalkozás szolgálatába, mert ott kellett maradnia a táborban, hogy bevárja az utánpótlás megérkezését.

Talán ha tudta volna, hogy Zora milyen veszélyben forog, mégis félredobott volna minden más meggondolást és segítségére siet. De miután természeténél fogva nem tudott bízni senkinek a hűségében, lassanként arra a meggyőződésre jutott, hogy Zora is önszántából hagyta őt el...

Mialatt ezek a dolgok történtek, a kis Nkima sietve haladt az őserdőn keresztül, hogy egy küldetést véghez vigyen. Tarzan természetesen tisztában volt kis barátjának azzal a gyöngeségével, hogy időnként elfelejti a dolgát — de tapasztalásból tudta, hogy akárhány ilyen megszakítás történik is, Nkima azért végleg sohasem feledkezik meg arról, amit lelkére kötöttek. Annyi bizonyos, hogy egyszer csak majd mégis elvégzi a megbízatást. Lehet, hogy akkor már késő lesz. De az ilvesféle gondolatra a majomember csak a vállát vontá.

Az idő nem számított az ő szemében. Az idő csak a civilizált ember számára jelent értéket. Wayne Colt például verejtékesen igyekezett előre a dzsungelben, minthogy sorsa, sőt az egész világ sorsa attól függne, hogy egy pillanatnyi idővesztés nélkül érje el társait.

Egész balgaságát csak akkor tudta volna ésszel felérni, ha sejtette volna, hogy a táborát teljesen helytelen irányban keresi. Wayne Colt ugyanis eltévedt. Szerencséjére erről még sejtelve sem volt. Csak jóval később ébredt rá erre a megdöbbenő felfedezésre.

Napok teltek el és még mindig nem sikerült megtalálnia a táborát. Egy napon délben aztán egy folyóhoz érkezett, amely tökéletesen el-

zárta az utat az irányban, amelyben eleddig haladt. Közben pedig egyre jobban erősödött benne az a meggyőződés, hogy most már teljességgel eltévedt s miután sejtelve sem volt róla, hogy tulajdonképpen ezekután melyik a helyes irány, elhatározta, hogy a legkisebb ellenállás vonalát követve, a folyó folyásának irányában fog haladni a parton mindaddig, amíg valamilyen bennszülött falura rá nem bukkan.

Nem jutott messzire ebben az új irányban, amikor figyelmét valami zaj keltette fel. A közeledő hangok arról jöttek, amerre éppen haladt, elővigyázatosságból tehát — amelyet hosszas vándorlása alatt szokott meg, mialatt magányosan és csak egy késsel meg egy magafaragta bottal felszerelve járta a veszedelmes dzsungelt — gyorsan felkapaszkodott egy fára és onnan figyelte a lába alatt elhúzódo vadcsapást. Az ösvény oly kanyargó volt, hogy csak egy kis darabját tekinthette át. Bármi volt is az, ami feléje közeledett, majd csak akkor pillanthatta meg, mikor már közvetlenül alatta volt. De ez most nem volt fontos. A dzsungel megtanította őt a türelemre. Kényelmesen elhelyezkedett tehát a fán és várt.

A hang, amelyet meghallott, eredetileg csak egy apró nesz volt, de ez mindjobban erősödött és csakhamar kétségtelessé vált, hogy valaki rohanva közeledik az ösvényen — sőt nem is egy, hanem két ember. Tisztán hallotta a közeledő lábak dobogásának kétféle hangját.

Most hirtelen egy férfi kiáltása ütötte meg a fülét:

— Állj meg!

A hangok már közvetlen közelből jöttek. A lábdobogás megszűnt és azt dulakodás zaja váltotta fel.

Aztán egy nő hangját hallotta:

— Engedj el! Élve amúgysem vihetsz magaddal oda, ahová akartál!

— Akkor legalább elveszlek magamnak — mondta a férfihang.

Colt eleget hallott. A nő hangját különösképpen ismerősnek találta. Nesztelenül leereszkedett az ösvényre, kihúzta törét és gyorsan a dulakodás irányába sietett. Amikor elhagyta az útkanyarodót, közvetlenül maga előtt egy férfi hátát látta meg. A burnusz és a turbán elárulta, hogy egy arab — mögötte pedig egy nő próbált elmenekülni a karjaiból, akit a támadó lengő köpenye csaknem teljesen eltakart Colt szemei elől.

Egy szökkenéssel előreugrott, megragadta a férfi vállát és magafelé rántotta. Ahogy a férfi villámgyorsan hátrafordult, Colt látta, hogy a nő hangját miért találta oly ismerősnek — a nő ugyanis Zora Drinov volt.

Abu Batn arca vérvörös volt a dühtől — de haragjánál is nagyobb volt a meglepetése, amikor felismerte az amerikaiat. Az első pillanatban azt hitte, hogy Zveri és társai már a nyomában vannak. Amikor azonban már ideje volt észrevenni Colt rendetlen, elhanyagolt állapotát és fegyvertelenségét, rájött, hogy ez az ember egyedül van és valószínűleg eltévedt.

— Nazarénus kutya! — kiáltotta, kirántva magát Colt markából. — Ne merd piszkos kezeddel érinteni egy igazhívó személyét!

Ugyanekkor már előrántotta pisztolyát is, de ebben a pillanatban Colt megint rávetette magát és a két férfi a következő percben birkózva hentergett a szűk ösvényen.

A következők azután villámgyorsan játszódtak le. Abu Batn előhúzta a pisztolyát, ennek ravasza azonban beleakadt burnuszának szé-

lébe úgy, hogy a fegyver magától elsült. A golyó ártalmatlanul a földbe furódott. A dörrenés azonban figyelmeztette Coltot a veszedelemre úgy, hogy önvédelemből kénytelen volt kését beledöfni a sejk torkába.

Amikor lassan felegyenesedett a sejk holtteste mellől, Zora Drinov megragadta a karját.

— Gyorsan! — mondta. — Ez a dörrenés a nyakunkra zudítja a többieket. Márpedig nem szabad, hogy ránk találjanak.

A férfi nem töltötte kérdezősködéssel az időt, hanem lehajolt, gyorsan elszedte Abu Batn fegyvereit és municióját, beleértve azt a hosszú muskétát is, amely mellette feküdt az út porában, aztán Zorával együtt sietve megindult azon az úton, amelyen idáig érkezett.

Miután jóideig egyetlen hang sem mutatott arra, hogy üldöznék őket, Colt megállította a leányt.

— Tud kapaszkodni? — kérdezte.

— Igen — felelte a lány. — Miért?

— Fel kell másznunk a fákra — mondta a férfi. — Ha így haladunk egy darabig a dzsungelben, a fák ágain, akkor üldözőink kétségtelenül elvesztik a nyomunkat.

— Nagyon helyes — mondta a lány. Majd a férfi segítségével elkezdett felkapaszkodni arra a fára, amely alatt éppen álltak.

Szerencsájukra ezen a helyen számos hatalmas fa állt egymás mellett úgy, hogy az ösvénytől vagy száz méternyire kényelmesen haladhattak egyik ágról a másikra, a lombok között, amelyek eltakarták őket az esetleges üldözők tekintete elől.

Amikor végre egy nagy ághajlatban letelepedtek egymás mellett, Zora odafordult Colt-hoz.

— Mi történt Colt elvtárs? — kérdezte. —

Mit keres ön itt egyedül? Talán utánam kutatott?

A férfi elvigyorodott.

— Én bizony az egész csapat után kutattam — mondta. — Egy teremtetett lelket sem láttam azóta, mióta behatoltunk Oparba. Hol van most a tábor és miért üldözte önt Abu Batn?

— Messzire vagyunk a tábortól — felelte Zora. — Nem tudom milyen messzire, bár azt hiszem, visszatalálnánk oda, ha nem kellene tartanom az araboktól.

Röviden elmesélte Abu Batn árulásának meg a saját fogságának a történetét.

— A sejk ma délfelé ideiglenes tábort ütett — mondta azután. — Az emberek ropant fáradtak voltak, úgy, hogy napok óta először történt meg, hogy az őrizet kissé el-lanyhult. Rájöttem, hogy elérkezett a pillanat, amire oly régen vártam és mialatt az emberek aludtak, én kilopóztam a dzsungelbe. De nyilván alig, hogy kiszöktem, rájöttek távollétemre és Abu Batn utolért. A többinek aztán már ön is tanuja volt.

— A sors elég kanyargós és meglehetősen csodálatos utat választott — mondta a férfi. — Elgondolni is különös, hogy az ön megmenekülése milyen szorosan összefüggött az én opari elfogatásommal!

A lány elmosolyodott.

— A sors keze még messzebbre is visszanyúlik — mondta. — Mert mi lett volna például, ha ön meg sem születik?

— Akkor Abu Batn elhurcolta volna önt valamelyik fekete szultán háremébe, vagy talán a végzet úgy intézte volna, hogy egy másik ember kerüljön helyettem fogságba Oparban.

— Örülök, hogy mégis megszületett — mondta Zora.

— Köszönöm — felelte Colt.

Mialatt még folyton füleltek, hogy nem hallják-e az üldözés nesztét, Colt részletesen elmesélte azokat az eseményeket, amelyek foglyul eséséhez vezettek, bár a menekülés néhány részletét a névtelen opari lány iránti lojalitásból elhallgatta. Nem nagyon beszélt arról, hogy Zveri mennyire felsült emberei előtt és nem tett említést arról a gyáva magatartásról sem, amellyel őt meg Romerót sorsukra bízta Opar falai között, anélkül, hogy segítségükre sietett volna — mert azt hitte, hogy a leány szerelmes Zveribe és nem akarta sérteni érzelmeit.

— Mi történt Romero elvtárssal? — kérdezte a leány.

— Nem tudom — felelte a férfi. — Utoljára amikor láttam, keményen állt a helyén és hősiezen harcolt azok ellen a görbelábú kis ördögök ellen.

— Egyedül? — kérdezte a lány.

— Én bizony meglehetősen el voltam foglalva magammal — válaszolta Colt.

— Nem így gondoltam — mondta a lány. — Azt tudom, hogy ön ott volt Romero mellett, de ki volt még magukkal?

— A többiek még nem értek oda — mondta Colt.

— Ugy érti, hogy csak maguk ketten mentek be a városba? — firtatta Zora.

Colt egy pillanatig habozott.

— Tudja — mondta — a négerek nem akartak bejönni a városba, tehát nekünk magunknak kellett bemennünk, ha nem akartuk teljesen feladni a kincs megszerzésének tervét.

— De végül csak ön és Miguel ment be. Ugy-e így volt? — kérdezte a lány.

— Hát a helyzet az, — köntörfalazott a férfi, — hogy én oly hamar kiestem a küzdelemből, hogy tulajdonképpen nem is tudom pontosan, mi történt.

A lány összehúzta a szemét.

— A többiek gyáva kutyák voltak! — jelentette ki végül.

Mialatt beszélgettek, Colt pillantása gyakran rátévedt a lány arcára. Milyen szép volt még így rongyosan meg piszkosan is. Kissé megsoványodott, szeme fáradt tekintetű volt, arcát elnyűtte a nélkülözés és a gond. De talán éppen az ellentét erejénél fogva szépsége így még jobban érvényesült. Valósággal hihetetlennek tűnt, hogy a durva, szitkozódó Zverit szerethetné...

A lány hirtelen megtörte a csendet.

— Igyekeznünk kell visszajutnunk a táborba — mondta. — Életbevágóan fontos, hogy visszakerüljünk. És amelletten rengeteg dolog is van, amit más nem tud helyettem elintézni.

— Ön mindig csak az ügyre gondol, — mondta a férfi — és sohasem önmagára. Csodálatos ez a hűség.

— Igen — mondta a lány halkán. — Én hű vagyok ahhoz a feladathoz, amelyre megesküdtem, hogy véghez viszem.

— Attól tartok — mondta Colt, — hogy az elmúlt néhány nap folyamán sokkal többet gondoltam a magam sorsára, mint a proletáriátusra.

— Én meg attól tartok — jegyezte meg a lány, — hogy ön a szíve mélyén még mindig burzsoa. És ösztönszerűen is egy kicsit lenézi a proletáriátust.

— Miért gondolja ezt? — kérdezte a férfi.

— Semmi olyat nem mondtam, amiből erre következethetne.

— Gyakran egy kis árnyalat a szóhasználatban megváltoztatja az egész mondat értelmét és elárulja az ember rejtegetett gondolatait.

Colt jóindulatúan nevetett.

— Veszedelmes önnel beszélgetni — mondta. — Most aztán hajnalban ki fognak végezni?

A lány komolyan nézett rá.

— Ön más, mint a többiek — mondta. — Azt hiszem, maga sem sejti, milyen gyanús. Én csak azt mondtam, hogy vigyázzon minden szavára, amikor beszél velük...

A további beszélgetést a távolból jövő emberi hangok zaja szakította meg.

— Jönnek — mondta a lány.

Colt bólintott, majd mindketten némán figyelték a hangokat és a közeledő lábdobogást. Az emberek a szemközti irányból jöttek és éppen ott álltak meg a fa alatt. Zora, aki értett arabul, hallotta, amint az egyik így szólt:

— Az ösvény itt megszakad. Nyilván be mentek a dzsungelbe.

— De ki lehet az a férfi, aki vele van? — kérdezte egy másik.

— Valami nazarénus. Ez látszik a lába nyomáról — szólt közbe egy harmadik.

— Nyilván a folyó felé mentek — mondta a társa. — Ha én menekülni akarnék, magam is azt az utat választanám.

— Allahra! A bölcsesség szavait mondod — mondta az, aki először beszélt. — Folytassuk hát a kutatást a folyó irányában. De őrizkedjete a nazarénustól. Nála van a sejk pisztolya és muskétája.

A két szökevény hallotta, amint az üldözés zaja lassan elhalt a távolban, ahogy az arabok

nekivágtak a dzsungelnek a folyó irányába.

— Azt hiszem most már lemerészkedhetünk a földre — mondta Colt. — Bár nem lesz könnyű utunk, de azt hiszem, mégis jobb, ha egy ideig a bozótok között haladunk és távolfartjuk magunkat a folyótól.

És ezzel nekivágtak a hosszú, fáradságos útnak, hogy megkeressék bajtársaikat.

Még mindig a dzsungel sűrűjében haladtak, amikor az éjszaka leereszkedett. Ruháik rongyokban lógtak, testüket felsebezte a tövis és alig tudtak már járni az éhségtől és a szomjúságtól. Végül is éjszakára felkapaszkodtak egy fára, amelynek egyik hajlatában Colt durva fekvőhelyet ácsolt a leány számára, míg jómaga a fa tövében, a földön akarta tölteni az éjszakát. Zora azonban erről hallani sem akart.

— Ez nem megy — mondta. — Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy alá vessük magunkat minden ostoba konvenciónak, ami civilizált környezetben talán helyénvaló volna. Méltányolom az ön figyelmét, de azért mégis csak jobb lesz mellettem a fán, mint lent a fa tövében, ahol az első éhes oroszlán rábukkanhat önre.

Igy aztán a lány segítségével Colt még egy fekvőhelyet ácsolt a másik közelében és mikor már teljesen besötétedett, végre kinyujthatták fáradt tagjaikat és aludni próbáltak.

Colt azonnal el is szunnyadt és álmában egy csillagszemű karesú istennőt látott, akinek arcán könnyek folytak végig. Amikor azután karjaiba zárta és megsókolta, úgy tűnt, hogy az nem más, mint Zora Drinov — ekkor egy borzalmas ordítás verte fel álmából. Felült és felkapta a sejk muskétáját.

— Egy vadászó oroszlán, — mondta mellette a lány halkan.

— Hű! — dünnyögte Colt. — Ugyancsak mélyen alhattam, amikor ez a hang felijesztett.

— Ugy bizony, mélyen aludt — mondta a lány. — Hallottam is, hogy beszélt álmában.

Coltnak úgy tűnt, hogy a leány hangjában elfojtott vidámság bujkál.

— Mit mondtam? — érdeklődött.

— Talán jobb, ha nem ismétlem meg, mert még zavarba jönne — válaszolta a leány.

— Dehogyan. Csak mondja!

— Azt mondta: „Szeretlek.“

— Csakugyan?

— Igen. Szeretném tudni, kivel beszélgetett — mondta a lány pajkosan.

— Magam is szeretném tudni — felelte Colt. És eszébe jutott, hogy álmában az egyik nőalak szinte észrevétlenül alakult át egy mássikká...

Az oroszlán halkuló morgással eltávolodott.

XII. fejezet

A RÉMÜLET UTJÁN

Lassan multak a napok, miközben a férfi és a nő hasztalan kutatta bajtársait — és Colt egyre jobban tisztába jött utitársa jellemével és egyéniségével. Növekvő aggodalommal figyelte, hogy a leányt egyre jobban elgyengítik a fáradalmak és a nélkülözések. Pedig Zora mindent elkövetett, hogy ezt a körülményt eltitkolja Colt előtt. Soha egyetlen egyszer sem panaszkodott. Viszont ő meg nem tudta, hogy a férfi hányszor tért vissza valami apró prédával a vadászatról és azt mondta, hogy ő már

jóllakott — csak azért, hogy az egész zsákmányt átengedje Zorának, aki azalatt, míg ő vadászott, valami biztonságos helyen várhatta be visszatértét.

Most is így hagyta magára, biztonságban, egy nagy fa ághajlatában. A lány nagyon fáradt volt, mint ahogy mostanában már általában mindig kimerült volt. Megborzadt arra a gondolatra, hogy folytatni kell a vándorlást — pedig tudta, hogy az elkerülhetetlen. Nem tudta meddig lesz képes rá, hogy az út fáradsalmait elviselje.

Colt ma távolabbra cserkészett, mint egyébként, egy antilopot üldözve. Már előre izgatott volt arra a gondolatra, hogy milyen fontos volna Zora számára, ha most sikerülne az antilopot elejtenie. Az állat nem vette észre a leselkedő ellenséget. A szél irányával ellentétben állott Colt felé úgy, hogy nem foghatta el a szagát, csak messziről nézegetett vissza és csodálkozó pillantásokat vetett az emberre. Egyszer egy pillanatra túlsokáig nézett és Colt ezt a másodpercet használta fel arra, hogy puskáját célba emelje. Az antilop felágaskodott, majd lebukott — és Colt nem tudott elfojtani egy hangos örömkriáltást.

Zora, akinek nem volt módjában mérni a pontos időt, egyre türelmetlenebbül és egyre növekvő nehezteléssel várakozott Colt visszatérére. A férfi még sohasem maradt el ilyen hosszú ideig. Azt kívánta, hogy bárcsak ő maga is vele ment volna. Ha képes lett volna nyomon követni, megtette volna, — de tudta, hogy ez lehetetlen. Egyre kényelmetlenebbül érezte magát a fán összezsugorodott helyzetében, aztán hirtelen ellenállhatatlan szomjúság kezdte kínozni, végül is elhatározta magát, lekecmergett a fáról és megindult a folyó felé.

Miután szomjúságát csillapította és éppen visszafelé akart indulni a fa felé, közeledő léptek neszt hallotta abból az irányból, amerre Colt eltávozott. Szíve megdobbant az örömtől, lehangoltsága, sőt fáradsága is egy szempillantás alatt eltűnt és most hirtelen jött rá, hogy mennyire magányosan érezte magát a férfi nélkül. Boldog könnyek toltak Zora Drinov szemébe, mialatt megindult, hogy Coltot fogadja. Ekkor szétnyílt előtte a bozót és a rémülettől tágranyílt szemei előtt egy szörnyű, szőrös majom bukkant fel.

To-yat, a király, ugyancsak meglepődött, amikor a leányt meglátta — ő azonban éppen nem rémülettel szemlélte a puha húsú, fehér nőstény-manganit. A leány csak vadságot olvasott le ábrázatáról, pedig a hatalmas majom keblében egész más érzések kavarohtak. Lusta léptekkel megindult a nő felé — Zora abban a pillanatban felserkent bénult rémületéből és megfordult, hogy elmeneküljön. A kísérlet azonban hasztalan volt, amint arra egy pillanattal később rájött, amikor a szőrös majom durván megragadta a vállánál. Ijedtségében megfeledkezett a sejk pisztolyáról, amelyet pedig Colt mindig nála hagyott, hogy szükség esetén védhesse magát. Aztán mégis ráeszmélt, kihúzta a revolvert a tasakból és az állat felé szegezte — To-yat azonban a fegyverben holmi dorongot látott, amellyel a nő meg akarja támadni, kikapta tehát a kezéből és félrehajította, majd mialatt Zora kétségbeesetten birkózott, hogy visszanyerje szabadságát, könnyedén felkapta és vele együtt elügetett a dzsungelbe...

Colt vállára vette a prédát és megindult visszafelé már előre örülve, hogy milyen bőségesen fognak mindketten lakmározni belőle és

ez majd visszaadja erejüket. Ahogy nagy kín-
nal lépkedett az antilop súlya alatt, már ter-
veket kovácsolt a jövőre. Elhatározta, hogy
pihenni fognak addig, amíg erejük visszatér
és a pihenés ideje alatt meg fogja füstölni a
húst, amit még nem fogyasztottak el és így
lesz tartalékuk, amit magukkal vihetnek na-
gyobb távolságra is. Remélte, hogy a megfelelő
táplálkozás és két napos pihenés tökéletesen
helyre fogja állítani őket.

Mialatt fáradtságosan vánszorgott vissza-
felé, kezdett rájönni, hogy sokkal jobban eltá-
volodott Zora menedékhelyétől, mint ahogy ere-
detileg gondolta — de legalább érdemes volt.
Végre célhoz érkezett. A fa alá érve, kutatva
felpillantott, majd hangosan kiáltotta a lány
nevét. De nem jött felelet. Mindez egy pilla-
natig tartott, de máris ráeszmélt arra, hogy
valami szörnyű katasztrófa történt.

— Zora! Zora! — kiáltotta. De körülötte
csak a dzsungel csöndje tátongott. Majd ku-
tató tekintettel hirtelen megpillantotta Abu
Batn pisztolyát, amelyet To-yat elhajított. S
most tudta, hogy félelme indokolt volt — mert
ha Zora saját akaratából távozott volna a me-
nedékhelyről, feltétlenül fegyverét is magával
vitte volna. Kétségtelennek tűnt, hogy a lányt
valami támadás érte és elrabolták.

Ahogy megvizsgálta a talajt, fölfedezte egy
emberéhez hasonló hatalmas láb nyomát.
Wayne Colt szeme előtt vérbe borult a világ,
előntötte a harag és bosszúvágy — elhatározta,
hogy megöli Zora Drinov elrablóját. A primi-
tív ember minden ősi ösztöne feltámadt benne,
miközben nekivágott a dzsungelnek, követve
To-yat, a majomkirály elmosódott nyomait.

Az opari La lassan vágta magát keresztül a
dzsungelen, miután elmenekült Ibn Dammuk-

tól és társaitól. Elhatározta, hogy visszatér szülővárosába, bár tudta, hogy ott sem lesz biztonságban — de hát hová máshová mehetett volna a világon? Ugy gondolta, hogy legjobb lesz, ha meghúzza magát valahol Opar közelében várva hogy hátha Tarzan egy szép napon majd megint felbukkan arrafelé. Hogy az út veszélyesnek ígérkezik, azzal már nem törődött — nem sokat törődött az egész étellel, amely eddig nem sok boldogságot tartogatott számára.

Hirtelen ráeszmélt arra, hogy az üldözők nyomon követik. Meggyorsította tehát lépteit, hogy némi előnyt szerezzen — egy útkanyarulatnál azonban hirtelen megtorpant. Egy hatalmas sörényes oroszlánal találta magát szemben. La ezúttal ráismert az állatra — természetesen nem mint Jad-bal-jara, Tarzan vadászó társára, hanem mint arra az oroszlánra, amely megmentette őt a leopárdtól, miután Tarzan elhagyta.

Az opari La ismerte az oroszlánokat, amelyeket a papok gyakran ejtettek foglyul még kölyökkorukban és tudta, hogy az oroszlán sokszor összebarátkozik az emberekkel, akiket azután nem bánt — s miután ennek az oroszlának a jóindulatát már ismerte s éppoly kevéssé félt, mint Tarzan, gyorsan választott az oroszlán és az üldöző arabok között. Egyenesen a hatalmas állat felé tartott. Mint a természet gyermeke, tudta, hogy a halál gyorsan és fájdalom nélkül éri el az oroszlán ölelésében. Nem félt tehát, inkább csak kíváncsi volt, hogy mi fog történni.

Jad-bal-ja már régen megérezte a közeledő La szagát, miután a lány a szél irányából jött a dzsungelen keresztül, ugyanakkor pedig megérezte az őt üldöző emberek elmosódott sza-

gát is. Most, hogy a nő feléje közeledett az úton, félrehúzódott, hogy elhaladhasson mellette és mint valami nagy macska, sörényes nyakával odadörgölődött a lány lábához.

La egy pillanatra megállt, megsímogatta az állat fejét és halkán szólt hozzá az ősemberek nyelvén — a nagy majmok nyelvén, amelyet Opar lakói éppúgy beszéltek, mint maga Tarzan...

Hajellan, az üldöző csapat élén hirtelen megtorpant az útkanyarulatnál. Egy hatalmas oroszlán nézett rá vicsorogva — és az oroszlán mellett, az állat sűrű fekete sörényét símogatva, a fehér nő állott.

A nő egyetlen szót mondott az oroszlánnak olyan nyelven, amelyet Hajellan nem értett.

— Öld meg! — mondta La a nagy majmok nyelvén.

A Lángoló Isten főpapnője hozzá volt szokva a parancsoláshoz, eszébe sem jutott, hogy Numa esetleg nem engedelmeskedik. Nem tudta, hogy ez volt az a szó, amelyet Jad-bal-ja sokszor kapott parancsként Tarzantól — mégis meglepetés nélkül nézte, hogy az oroszlán lehasal és rögtön utána támad.

Fodil és Dareyem most érkeztek oda megdöbbenve társuk mögé és szörnyű rémülettel látták az előreszökkenő oroszlánt. Sarkonfordultak és eszeveszetten menekültek, összeütközve a mögöttük haladó négekkel. Hajellan azonban a rémülettől megdermedve állott, mialatt Jad-bal-ja hátsó lábára állva fölemelkedett és megragadta, majd hatalmas állkapcsaival összeroppantotta fejét, mint egy tojáshéjat. Az oroszlán azután megrázta a holttestet és elengedte. Majd megfordult és kérdő pillantással nézett La-ra.

A nő szívében nem volt több könnyörület el-

lenségeivel szemben, mint Jad-bal-ja szívében, egyetlen gondja az volt, hogy megszabaduljon tőlük. Nem törődött vele, élnek-e vagy meghaltak, így hát nem is unszolta Jad-bal-jat a menekülők üldözésére. Tudta azonban, hogy nem tanácsos a prédáját fogyasztó oroszlán közelében tartózkodni, elfordult tehát és folytatta útját a gyalogösvényen. Jad-bal-ja azonban nem táplálkozott emberhússal, otthagytta tehát Hajellan holttestét az útszélen és követte La-t a dzsungel zeg-zugos ösvényein keresztül.

Tarzan alkonyat után gyakran visszatért az összeesküvők táborához és ott gubbasztott a fejük fölött egy fán, kihallgatva Zveri terveit, amint kifejtette őket társainak. Így azután a majomember minden szándékukkal a legcsekélyebb részletekig tisztában volt.

Miután beszélgetésükből megtudta, hogy pillanatnyilag nem készülnek semmiféle akcióra, kényelmesen kóborolt kedve szerint a dzsungelben. Tudta, hogy Nkima most már bizonyára elérte célját és átadta az üzenetet, amelyet Tarzan rábízott. Még mindig sokat törte a fejét La különös eltűnésén és bosszantotta, hogy nem tud nyomára bukkan. Sajnálta a nő eltűnését, mert már meg is volt a terve arra, hogy hogyan szerezzék vissza trónját és miként büntesse meg ellenségeit. Néha-néha az a csinos külsejű fiatal amerikai is eszébe jutott, akit különös módon megkedvelt, annak ellenére, hogy tulajdonképpen ellenségei közé tartozott.

Colt ezalatt egyedül és segítőtárs nélkül, szívében a legsötétebb kétségbeeséssel botorkált

a dzsungelben, Zora Drinov és elrablója nyomát kutatva. Lassanként az amúgy is halvány nyomot is elvesztette és To-yatnak, aki könyörtelenül cipelte magával prédáját, már nem kellett félnie az üldözéstől...

Zora, akit a rémület és a nélkülözések teljesen kimerítettek, szörnyű helyzetében eszméletét veszítette. To-yat az első percben azt hitte, hogy meghalt, de azért mégis tovább cipelte magával, hogy legalább majd a törzs előtt megmutathassa zsákmányát és eldicsekedhessék ügyességével. Hatalma és ereje tudatában semmivel sem törődve, zajosan csörtetett prédájával a dzsungelen keresztül.

Sok éles fül hallotta és sok érzékeny orrcimpa orrontotta meg elhaladtában, de csak egyetlen egy lény volt, amely átható szaga ellenére meg tudta különböztetni mellette a nőstény-mangani finomabb, halványabb illatát is. Így azután — mialatt To-yat gondtalanul hurcolta magával zsákmányát — hirtelen egy bronztestű tarmangani szökkent eléje.

A hatalmas hím majom gonosz apró szemei haragot és gyűlöletet löveltek.

— Eredj innen! — horkant föl. — Én To-yat vagyok. Eredj innen, mert megöllek.

— Engedd el a nőt! — kiáltott rá Tarzan.

— Nem! — vicsorogta To-yat. — A nő az enyém.

— Engedd el a nőt — ismételte Tarzan — és eredj utadra, mert különben megöllek. Én vagyok Tarzan, a majomember, a dzsungel ura!

Tarzan kihúzta apja vadászkesztését és lekuporodva, fenyegetően közeledett a hím majom felé. To-yat rávicsorgott, majd látva, hogy a másik csakugyan küzdeni kíván, félredobta a lány élettelen testét, hogy ne akadályozza őt a

harcban. És ahogy egymás gyöngé pontját keresve, fenyegetően keringtek, hirtelen a szél irányából vad, félelmetes csörtetés hallatszott a dzsungelben.

Tantor, az elefánt nyugodtan aludt az őserdő mélyén, amikor a két egymásra acsarkodó ellenfél morgása riasztotta fel. Érzékeny szaglószervét hirtelen megütötte egy ismerős illat — barátjának, Tarzannak a szaga — és hallotta a készülő küzdelem zaját. A következő pillanatban a hatalmas állat fákon és bozótokon keresztülgázolva nekiiramodott a rengetegnek és ahogy váratlanul, toronymagasságban a küzdő felek fölé emelkedve felbukkant, To-yat, a majomkirály — látva a közeledő halált a dühös kis szemekben és a villogó agyarakban — megfordult és bemenekült a dzsungelbe.

XIII. Fejezet

AZ OROSZLANEMBER

Peter Zveri részben visszanyerte az önbizalmát, mert ügynökeinek végül is sikerült eljuttatniok hozzá a régóta várt pótkészleteket, nagyszámú harcias szellemű négerrel egyetemben, akikkel együtt aztán már elegendő erővel rendelkezett ahhoz, hogy az olasz Szomali-föld ellen tervezett támadást megvalósíthassa. A terve az volt, hogy hirtelen, váratlanul betör a Szomali-földre elpusztítja a bennszülött falvakat elfoglal egy-két határvédő pontot, majd gyorsan visszavonul a határon túl, esetleges későbbi felhasználás céljából, gondosan elcsomagolja a francia egyenruhákat, majd Abesszíniában próbálkozik Ras Tafari megbukta-

tásával, mert ügynökei jelentése szerint az ottani állapotok megérették már a forradalomra. Ha Abessziniát hatalmába kerítheti, akkor ügynökei biztatása szerint Észak-Afrika valamennyi bennszülött törzse sereglenni fog zászlója alá.

A távoli Bokharában egy kétszáz gépből álló repülőflotta állott útrakészen, hogy Perzsián és Arábián keresztül az abessziniai hadibázis felé röpjön. Ez hathatós támogatás lesz majd nagy bennszülött hadserege számára és úgy érezte, hogy helyzete óriási mértékben megerősödik majd velük, annál is inkább, mert az egyiptomi elégedetlenek csatlakozni fognak hozzá és a háborús viszályba bonyolódott Európa kénytelen lesz a közbelépésre: megvalósíthatja tehát a császárságra vonatkozó álmait és pozícióját örök időkre megdönthetlenné teszi.

Lehet, hogy örült álom volt ez és talán Peter Zveri maga is örült volt — de hát melyik nagy világhódító nem volt kissé örült?

Lelki szemei előtt látta, amint birdalmának határai fokozatosan mindjobban délre tolódnak, míg egy napon ő fog uralkodni az egész hatalmas kontinens fölött — ő, I. Peter. Afrika császára.

— Boldognak látszol, Zveri elvtárs — mondotta a kis Antonio Mori.

— Miért ne lennék az, Tony? — felelte. — Tisztán látom kibontakozni a sikert. Velemenyien boldogok leszünk nemsokára.

— Igen — mondta Tony — majd ha a filippinók felszabadulnak, akkor én is nagyon boldog leszek. Mit gondolsz, Zveri elvtárs, akkor majd én is boldog leszek?

— Igen — felelte az orosz — de még sokkal nagyobb leszel, ha itt maradsz és nekem dol-

gozol. Nem szeretnél nagyherceg lenni, Tony?

— Nagyherceg! — kiáltott fel a filippino. — Azt hittem, nagyhercegek nincsenek is többé.

— Talán majd megint lesznek.

— De hiszen azok gonosz emberek voltak, akik letörték a munkásosztályt — mondotta Tony.

— Nem is olyan rossz dolog nagyhercegnek lenni, aki letöri a gazdagokat és elveszi tőlük a pénzt — felelte Peter. — A nagyhercegek igen gazdagok és hatalmasok. Nem szeretnél te is gazdag és hatalmas lenni, Tony?

— Dehogyan is nem. Ki ne szeretne.

— Akkor tégy úgy mindig, Tony, ahogy én mondom és egyszer majd nagyherceget csinállok belőled — mondta Zveri.

A táborban most erős tevékenység folyt, mert Zveri szerette volna a bennszülött újoncokat legalább valamennyire betörni a katonai rendbe és fegyelembe. Romero, Dorskij és Ivits képzett katonák voltak, akik ilyenképpen el tudták látni a gyakorlatok vezetését. A Zverivel való beszélgetés másnapján Tony a mexikóinak segédkezett, aki egy század fekete reg-ruta gyakorlatoztatásával izzadt. Az egyik pihenő szünetben, mialatt a mexikói és filippino leült cigarettázni, Tony odafordult társához:

— Te sokat utaztál már, elvtárs. Talán meg tudod mondani, hogy milyen egyenruhát hord egy nagyherceg.

— Azt hallottam — mondta Romero — hogy Hollywoodban és Newyorkban a legtöbbször pincérvendéget hord.

Tony elfintorította az arcát.

— Ezekután — mondta — nincs sok kedvem a nagyhercegséghez...

A tábor harcias szelleme Zveri szakértő keze alatt napról-napra fokozódott, amikor egy hír-

vívó elmesélt valami furcsa történetet arról, hogy a dzsungelben egy fehér asszonyt látott egy feketesörényű aranyszőrű oroszlán társágában. Ennyi elegendő volt ahhoz, hogy a négerek emlékezetében felélessze a korábbi balsors eseményeket.

E közben más oldalról is veszély fenyegette Zveri táborát. A dzsungelen keresztül szinte toronyiránt haladt előre száz ébenfekete símabőrű duzzadó izmú, ruganyosléptű erős harcos. Testüket csak egy keskeny oroszlán- vagy leopárdbőrből készült ágyékkötény fedte és mind-egyikük fejét egy-egy fehér toll lengett. De amilyen primitív volt a külsejük, annyira kitűnően voltak felfegyverkezve a legmodernebb harci eszközökkel: rendes katonai puskákkal, revolverekkel és töltényövekkel. Valóságos féltelmetes kis hadsereg volt ez, amely céltudatosan és némán haladt a dzsungelen keresztül. És az őket vezető fekete főnök vállán egy kis majom kuporgott.

Tarzan megkönnyebbült, amikor Tantor váratlan felbukkanása visszaűzte To-yatot a dzsungelbe, mert Tarzan, a majomember nem szeretett összetűzni a manganikkal, akiket minden teremtmény közül leginkább érzett testvéreinek. Sohasem tudta elfelejteni, hogy Kala, a nőténymajom emlőin nevelkedett és Kercsak törzsében érett férfivé. Egészen felnőtt koráig jó maga is majomnak hitte magát és még azóta is könnyebb volt megértenie a nagy manganik cselekedeteit, mint az emberekéit.

Tarzan egy jélére Tantor megállott és nyugodtan figyelte, amint a majomember megfordul és letérdel az eszméletlenül fekvő lány

mellé. Tarzan az első percben azt hitte, hogy a lány meghalt, de rövidesen rájött, hogy csak elájult. Karjába kapta és fölemelte, majd néhány szót szólt a vastagbőrű felé, amely megfordult és fejét leszegve, egyenesen nekivágott a sűrű dzsungelnek, mintegy ösvényt vágva Tarzan számára, aki karjában vitte utána az öntudatlan leányt.

Egy folyó partjára érve, Tarzan ismét néhány szót mondott Tantornak, mire a hatalmas vastagbőrű egymásután átfogta testüket ormányával és mindkettőjüket szelíden széles hátára ültette. Majd belegázolt a folyóba és nekivágott a túlsó partnak, ahol megint rátért a széles, jólismert vad-csapásra.

Itt megint Tarzan vette át a vezetést és Tantor szelíden követte. Mialatt így haladtak tovább céljuk felé, Zora Drinov felnyitotta a szemét. Egyszerre visszatért öntudata és csaknem ugyanebben a pillanatban rájött, hogy már nem az a félelmetes szőrös bestia hurcolja, amely foglyul ejtette. Felemelte a tekintetét és felpillantott.

Először azt hitte, hogy valami hallucináció áldozata lett. Természetesen nem tudhatta, hogy mennyi ideig feküdt eszméletlenül és így arról sem tudhatott, ami időközben történt. arra emlékezett, hogy egy hatalmas majom kapta karjai közé és cipelte be a dzsungelbe. Akkor lehúnyta szemét — és most, mikor ismét felnyitotta, a majom egy csinos, erdei félistenné változott át.

Egy pillanatra megint lehúnyta szemét, azal az elhatározással, hogy majd lassan megint föltekint és így ellenőrzi, vajjon érzékei nem csupán csalóka játékot játszanak vele és így bizonyosodik meg róla, hogy lázálom kínozza-e vagy csakugyan ébren van.

És amikor újra felpillantott, a látvány mely eléje tárult, meggyőzte, hogy valóban csak lidérenyomásos álom kínozza — mert közvetlenül mögöttük az úton, alig néhány lépésnyire a hátuk mögött egy hatalmas hímelefánt ügett.

Tarzan, aki a lány első fejmozdulatára megérezte hogy magához tért, rápillantott és látta, amint elcsodálkozva Tantorra mered. Akkor a lány megint ránézett és tekintetük összetalálkozott.

— Ki vagy te? — kérdezte a lány suttogva.
— Álmodom.

A majomember azonban elfordította tekintetét és nem felelt.

Zora először arra gondolt, hogy kiszabadítja magát az idegen karokból, de érezte, hogy gyöngé és magával tehetetlen, tehát végül megadta magát sorsának és fejét ráhajtotta a majomember bronzvállára.

Tarzan végre megállott és letette terhét egy kis tisztáson, amelyen keresztül egy tisztavízű kis patak futott keresztül. Fejük fölött hatalmas fák terebélyesedtek, amelyeknek levelei közül a napsugár átszűrődött a frissen zöldelő fűre. Zora Drinov kinyújtózkodott a puha gyeppen és tulajdonképpen csak most jött rá, hogy mennyire elgyengült, mert amikor megpróbált felkelni, érezte, hogy képtelen rá. A szeme elé táruló jelenet álomszerűbb volt, mint valaha — a hatalmas hímelefánt csaknem közvetlenül fölötte állott, a majdnem teljesen mezítelen, napbarnította óriás pedig a kis patak partján guggolt. Látta, amint a férfi tölcésrszerűen összesodor egy nagy levelet, megmeríti a vízben, majd felegyenesedik és feléje indul. Szótlanul megáll, lehajol, karjával feltámasztja a

vállát, csaknem fölülteti és a rögtönzött pohár-
ból megitatja friss vízzel.

A lány mélyet húzott az italból, mert már nagyon szomjas volt, aztán fölnézett a föléje hajló csinos arcba és valami köszönetet rebegett — a férfi azonban nem felelt. Nyilván azért, mert nem értette a szavakat. Amikor aztán a lány lecsillapította szomjúságát, a férfi megint gyöngéden elengedte a földre, majd hirtelen fölszökött egy fára és eltűnt az őserdőben. A hatalmas elefánt azonban ott maradt mellette — mintegy őrségként.

Mialatt Zora ezen a csodálatos jelenségen tünődött, a férfi váratlanul újra visszatért, nagy csomó rőzsét és galyat cipelve a karján. Olyan gyorsasággal és hozzáértéssel, amely évek gyakorlatáról tanuskodott, valami sátor-szerű hajlékot ütött az ágakból a kis patak partján és az építmény tetejét széles levelekkel fődte be úgy, hogy az teljes védelmet nyújtott még erős szelek ellen is. Miután bevitte ebbe a rögtönzött sátorba a leányt, ismét magára hagyta rövid időre, majd amikor visszatért, némi gyümölcsöt hozott magával, amivel óvatosan megetette a leányt, mintha csak tudná, hogy régen nélkülözi az ételt és éppen ezért nem akarná túterhelni a gyomrát.

Mindvégig néma maradt és noha még egyetlen szót sem váltottak, Zora Drinov egyre bizonyosabbnak érezte, hogy nyugodtan rábízhatja magát.

A következő alkalommal, amikor magára hagyta, hosszabb időre maradt el — de az elefánt változatlanul ott maradt mellette a tisztáson, mint valami titáni őrszem.

Amikor a férfi legközelebb visszaért, egy őz tetemét hozta magával. És Zora akkor látta, ahogy a primitív ember módjára tüzet csinál.

Mialatt a hús pirult a tűz fölött, a szag megcsapta az orrát és ráeszmélt marcangoló éhségére. Miután a hús egészen megsült, a férfi odajött és lekuporodott melléje, egy hatalmas vadászkéssel apró darabkákra vagdalta a húst és elkezdte etetni, mint egy magával tehetetlen gyermeket. Egyszerre csak kis falatokat adott enni neki és közben sokszor pihentette — s mialatt a lány evett, először hallotta beszélni a férfit. De akkor sem hozzá szólt és akkor is olyan hangon beszélt, amihez hasonlót a lány még sohasem hallott. A nagy elefánthoz szólt és a hatalmas vastagbőrű lassan megfordult és becsörtetett a dzsungelbe.

Miután magukra maradtak, Zora egy ideig biztonságban érezte magát, de hirtelen új félelem támadt fel benne. Valami különös félelem ettől a furcsa, néma óriástól, akinek most tökéletesen hatalmában volt. Elborzadva látta, hogy nyersen tépi a húst és úgy eszi meg, nyersen, mint valami vadállat. Hirtelen rémülettel eltakarta az arcát és hosszú időbe telt, míg megint kimerte nyitni a szemét. Akkor látta, hogy a férfi miután befejezte az evést — kényelmesen elnyúlik a fűvön. közte és a tűz között. Még mindig félt tőle, de azért jelenléte valahogy a nyugalom és biztonság érzésével töltötte el itt, a félelmetes dzsungel közepén. És mialatt ezen a megmagyarázhatatlan kettős érzésen töprengett, lassanként elfogta az álmoság és elaludt.

A nap már magasan járt a dzsungel fölött, amikor ismét fölébredt. A férfi közben élesztette a tüzet és most ott kuporgott a lángok mellett és apró húsdarabkákat sütött számára. Mellette kis halomban gyümölcs állt a fűvön — ezeket nyilván azalatt szedte, mialatt a lány aludt.

Zora egyre mélyebb csodálkozással nézte a férfi különös szépségét és hirtelen arra gondolt, hogy bárcsak ne látta volna, amikor erős fogaival nyersen tépi a húst, mint valami... mint egy oroszlán. Igen, ugyanolyan erős, ugyanolyan öntudatos biztonságú és ugyanolyan méltóságteljes volt, mint egy oroszlán. Mint egy megelevenedett oroszlánember...

A férfi megint megetette és vizet hozott számára — jómaga csak akkor látott hozzá, hogy éhségét csillapítsa. Mielőtt azonban nekilátott volna az evésnek, felemelkedett és egy elnyújtott mélyhangú kiáltást hallatott. És mielőtt még végzett volna az étkezéssel, a dzsungel felől félelmetes csörtetés jelezte Tantor visszatérését. Amikor az elefánt megállott a kis tisztáson, a lány elképedve jött rá, hogy a hatalmas állat ennek az érthetetlen embernek a hívó szavára tért vissza.

Igy múltak lassan a napok egymásután és Zora Drinov lassanként kezdte visszanyerni az erejét. Éjszakánként ez a hallgatag erdei félisten, napközben pedig a hatalmas hímelefánt örködött biztonsága fölött. Egyedüli gondja most már csak Wayne Colt miatt volt, akinek alakja mind gyakrabban kísértette gondolataiban.

És ez az aggodalom nem is volt alaptalan, mert a fiatal amerikai ugyancsak súlyos megpróbáltatásokon ment keresztül.

Colt eleinte pihenés nélkül vetette magát Zora elrablója nyomába — később azonban az éhség és a fáradtság kezdett erőt venni rajta. Lassanként ráébredt elhagyatottsága veszedelmének tudatára, de éppen most, amikor legjobban szüksége lett volna erejére, nem tudott többé zsákmányt ejteni. Az állatok, amelyek eddig bőségesen kerültek puszkavégre, most

mintha teljesen eltűntek volna. Néha-néha talált valami ehető gyümölcsöt, de ettől a kosztól végül annyira legyöngült, hogy már csak tántorogva járt és úgyszólván lépésről-lépésre vonszolta magát tovább. Tudta, hogy nincs már messze az idő, amikor lepihen és nem lesz ereje többé fölkelni...

De azért nem adta fel a harcot. Nem akart meghalni addig, amíg az a tudat kínozza, hogy Zora Drinov veszélyben forog. És végre sikerült elérnie egy széles vad-csapást, amelyről tudta, hogy előbb-utóbb emberek közé viszi, sőt, talán visszavezeti társaihoz, a táborba.

Miközben megpihent az út szélén, hogy erőt gyűjtsön a továbbhaladáshoz, hirtelen megérezte, hogy nincsen egyedül. Egyetlen hangot sem hallott, de valami különös érzés azt súgta, hogy baljós szemek szegződnek rá. Fölémelte fejét és felpillantott.

Közvetlenül előtte az úton egy dühösen visorgó, zöldes-sárga szemű oroszlán állott.

XIV. Fejezet

TARZANT LELÖVIK

Tarzan csaknem naponta elment kikémleni ellenfelei táborát. Gyorsan haladt a dzsungelen keresztül olyan utakon, amelyek ismeretlenek voltak más ember számára. Láta, hogy az előkészületek már csaknem befejeződtek s végül megfigyelte, hogy a csapat minden tagjának kiosztják az egyenruhákat, amelyekben felismerte a francia gyarmati hadsereg egyenruháit és így rájött, hogy érkezett a cselekvés ideje. Remélte, hogy a kis Nkima sikeresen véghez vitte küldetését, de ha nem, akkor kénytelen lesz más módot találni.

Zora Drinov ereje lassan tért vissza. Végre már fel tudott kelni és néhány lépést tenni a napsütötte tisztáson. A nagy elefánt állandóan őrizte. A leány már régen nem félt tőle, mint ahogy nem félt többé attól a különös fehér embertől sem, aki barátjául szegődött. A leány lassan közeledett a nagy elefántbikához és Tantor ránézett kis szemeivel, miközben ormányát ide-oda csóválta.

Az állat oly kezesnek és ártalmatlannak tűnt ezekben a napokban, hogy Zora el sem tudta volna képzelni, hogy Tantor bánthatná őt. De amikor most ezekben a kis szemekbe pillantott, észrevett bennük valami kifejezést, amitől visszahökölt. Ugyanebben a pillanatban a lengő orrmány villámgyorsan feléje csapódott és körülfonta testét. Zora Drinov nem sikoltott, csak behúnyta a szemét és várta, hogy mi fog történni. Érezte, hogy fölemelkedik a földről, egy perccel később az elefánt átügetett vele a kis tisztáson és letette a sátra elé. Majd visszavert őrhelyére. Nem okozott fájdalmat és egy anya sem tehetné volna le a földre gyöngédekben a gyermekét. Zora Drinov mégis megértette, hogy fogoly és Tantor az őrzője. Tantor egyébként csak Tarzan utasítását követte.

Nem sokkal utóbb Tarzan visszatért, még pedig aznap jóval előbb, mint ahogy általában szokta.. Megint csak Tantorhoz beszélt és a nagy állat szinte gyöngéden végig símogatta az orrmányával, majd megfordult és elügetett a sűrűségbe. Ekkor Tarzan odalépett a sátor benyílójában üldögélő Zorához. Könnyedén fölemelte a földről és vállára kapta, majd a leány legnagyobb meglepetésére, hihetetlen erővel és ügyességgel, vele együtt felvetette magát egy fára és máris megindult az ágakon keresztül az elefánt nyomában.

Annak a folyónak a partján, melyen idejötükben átvágtak, Tantor várta őket és ismét átszállította Zorát és Tarzant a másik partra.

Tarzan maga már kétszer átvágott aznap a folyón, de persze, mikor egyedül volt, nem kellett neki sem Tantor, sem más segítsége, mert egyszerűen átúszta a gyorsjártú folyót, nyitva tartva szemét és éles kését arra az esetre, ha Gimla, a krokodilus megtámadná. Most azonban szüksége volt Tantor szolgálatára.

Miután az elefánt felkapaszkodott az agyagos partra, Tarzan egyetlen szóval elbocsátotta, majd a leánnyal a karján megint felugrott a legközelebbi fára.

Ez az út a dzsungelen keresztül örökre emlékezetes maradt Zora Drinov számára. Ez az emberi lény, aki ily gyorsan tudott haladni az ágakon terhével, emberfölötti erővel és mozgékonyssággal kellett, hogy rendelkezzen. Az első pillanatban megrémült, de aztán érezte Tarzan biztonságát, megnyugodott. A hosszú út végén a majomember megállott, óvatosan leengedte a leányt a földre, majd a fa koronáján keresztül előre mutatott. Zora odanézett és legnagyobb meglepetésére társainak táborát látta maga előtt. Tarzan ekkor kezének egy mozdulatával jelezte, hogy mostantól kezdve szabad és visszatérhet a táborba.

— Oh, hogyan köszönjem meg neked! — kiáltott fel a leány. — Hogyan értessem meg valaha is veled, hogy mit tettél értem.

De nem kapott feleletet. Zora Drinov szomorúan megrázta a fejét, aztán magányosan megindult a tábor felé, míg a magasból Tarzan figyelte, hogy megbizonyosodják arról, hogy a leány biztonságban visszatért...

Paul Ivits vadászaton volt és éppen visszatért a tábor felé, mikor észrevette, hogy va-

lami mozog a tisztás szélén álló fa ágai között. Láta egy leopárd pettyeit, fölemelte fegyverét és tüzelt. S így ugyanabban a pillanatban, amikor Zora belépett a táborba, közvetlen közelében, Tarzan, a majomember lebukott a fárról. A fejéből — egy golyó ütötte sebből — patakzott a vér, míg a nap sugarai játékosan táncoltak leopárdbőrből készült ágyékkötényén...

A Wayne Coltnál jobb testi kondícióban lévő ember idegeit is megrendítette volna a támadó oroszlán vicsorgása, de még jobban kihozta sodrából az, amikor látta, hogy egy gyönyörű leány fut a vadállat felé. Valósággal megdermedve nézte mind a kettőjüket. Hallotta, hogy a leány valamit szól az oroszlánhoz, majd elsuhan mellette és odajön hozzá.

La az ösvény mentén tehetetlenül fekvő férfi fölé hajolt.

— Ki vagy te? — kérdezte tört angolsággal, de valami nagyon kellemes, idegenes kiejtéssel,

— Mi történt veled?

— Eltévedtem — felelte a férfi — és azt hiszem, körülbelül végem is van. Már hosszú ideje nem ettem egy falatot sem...

A következő pillanatban elájult.

Jad-bal-ja, az aranyszörű oroszlán különös módon megszerette az opari La-t. Lehet, hogy mint a vadon egyik teremtménye, ösztönszerű vonzódást érzett a másikhoz. Lehet hogy egyszerűen csak annyit tudott, hogy La Tarzan barátja. Mindenesetre vele maradt és olyan hűségesen őrizte, mint a kutya a gazdáját. Sőt még vadászott is számára s — mint arra La lassanként rájött — engedelmeskedett parancsainak is.

Amikor Colt visszanyerte eszméletét, La megpróbálta talpra segíteni, ami némi fáradság árán sikerült is. A leány ekkor átkarolta a vállát és így támogatva vezette tovább. Jadbálja mindenütt szorosán a sarkukban maradt. La arrafelé vezette a férfit, amerre a fa odvában elrejtve az előző napi zsákmány egy része feküdt, amelyet a leány még akkor a tűznél megsütött. Most kis darabkákra szeletelve a húst, megetette a férfit és Colt mohón nyelte az ételt. Azután La néhány szót szolt Jadbáljához azon az ősi nyelven, amelyen az első manganik beszéltek és amelyet a dzsungel valamennyi lakója megértett: az állat gondjaira bízta az embert, majd megindult a kissé távolabb fekvő folyó felé. A parton talált valami keményhájú gyümölcsöt, amelyet késével kivájt és így egy kezdetleges, de használható csészét fabrikált, amelyet ezután megmerített a folyó vizében.

A víz meg az étel felfrissítette Coltot és visszaadta erejét és amikor La hogyléte után érdeklődött, már mosolyogva felelte:

— Sokkal jobban érzem magam.

— Akkor mondd meg nekem, ki vagy? És ez a te hazád?

— Ez nem az én hazám — válaszolta Colt.

— Én amerikai vagyok. Nevem Wayne Colt.

— Talán barátja vagy Tarzannak, a majomembernek? — kérdezte a leány.

A férfi megrázta a fejét.

— Nem — mondta. — Hallottam róla, de nem ismerem.

— Talán ellensége vagy? — kérdezte La összeráncolt szemöldökkel.

— Szó sincs róla — felelte Colt. — Hiszen nem is ismerem.

La szeme hirtelen felcsillant.

— Ismered Zorát? — kérdezte.

Colt hirtelen felkönyökölt.

— Zora Drinovot? — kérdezte. — Te ismered őt?

— Ő a barátom — mondta La.

— Az én barátom is — mondta Colt.

— Zora bajban van — beszélt tovább La.

— Igen, tudom. De honnan tudod te?

— Vele voltam, amikor foglyul ejtették a sivatag emberei. Engem is foglyul ejtettek, de én elmenekültem.

— Milyen régen volt ez?

— A Lángoló Isten azóta sokszor nyugovóra tért, amióta utóljára láttam Zorát — felelte a leány.

— Én már időközben láttam őt.

— Hol van?

— Nem tudom. Az arabok között volt, amikor rábukkantam. Mindketten megmenekültünk akkor, de mialatt azután én vadásztam a dzsungelben, valami elrabolta. Nem tudom, ember volt-e vagy gorilla, a lábnyomokból nem tudtam pontosan megállapítani. Hosszú ideig kerestem, de nem tudtam rátalálni aztán elfogyott az eleség és nem volt ivóvizem sem, elhagyott az erőm és így találtál te rám, ebben az állapotban.

— Most már nem fog hiányozni sem az eleség, sem a víz — mondta La — mert Numa, az oroszán vadászni fog számunkra. És ha megtaláljuk Zora barátainak táborát, akkor ők majd talán felkutatják Zorát is.

— Tudod, hol van a tábor? — kérdezte a férfi. — Itt van talán a közelben?

— Nem tudom, hol van. Magam is azt keresem, hogy Zora barátait a sivatag embereinek nyomára vezessem.

Colt egyre növekvő csodálkozással nézte a

leányt, akinek furcsa és ellentétes egyénisége kíváncsisággal töltötte el.

— Még nem mondtad meg, hogy ki vagy, — érdeklődött.

— La vagyok Oparból — felelte a leány — a Lángoló Isten főpapnője.

Opar! A férfi most rájött, miért volt állandóan az az impressziója, mintha ez a lány egy idegen világrészből csöppent volna ide, Opar, a rejtélyes és mesés kincsek városa. Hirtelen a furcsa külsejű harcosok jutottak eszébe, akikkel Romero társaságában küzdött, majd Nao, a kis papnő, aki megmentette fogságából...

Az éjszakai pihenés részben visszaadta Colt régi erejét. Az éjszaka folyamán Numa elköltötte zsákmányát és amikor a nap felkelt, La gyümölcsöket szedett össze, amit aztán Colt társaságában elfogyasztott. Ezalatt az oroszlán lesétált a folyóhoz, hogy szomjúságát csillapítsa.

— Numa holnapig nem vadászik újra — mondta a leány. Addig tehát nem juthatunk húshoz, hacsak mi magunk el nem ejtünk valami vadat.

Colt már réges-rég elhagyta valahol a nehéz arab muskétát, amelyet egyre gyengülő kezei nem bírtak cipelni. Ugyhogy, most az ő puszta kezére, meg La késére voltak utalva.

— Legfeljebb majd gyümölcsöt eszünk addig, amíg az oroszlán ismét hajlandó lesz vadászni — mondta a férfi. — Közben pedig megkísérelhetjük felkutatni a tábort.

A leány tagadólag rázta meg a fejét.

— Nem — mondta. — Neked pihened kell. Igen gyöngye voltál, amikor rád találtam és szükséged van pihenésre, hogy megerősödjél. Numa most szintén teleette magát, egész nap aludni fog. Te meg én majd kis botokat vá-

gunk és lesbe állunk az ösvénynél, amerre a kisebb állatok járnak. Talán szerencsénk lesz, de ha nem, Numa holnap úgyis vadászatra indul és akkor majd egy egész hátsó combot veszek el tőle kettőnk számára.

— Aligha hiszem, hogy egy oroszlán ilyesmit megengedjen — mondta a férfi.

— Eleinte magam is érthetetlennek találtam — mondta La — de aztán eszembe jutott, hogy akármit csinálok is, nem bánt, mert Tarzan barátja vagyok.

Amikor Zora Drinov látta, hogy az ő oroszlánembere élettelenül lezuhan a földre, odarohant hozzá és letérdelt melléje. Hallotta a lövést s most, mikor látta, hogy a férfi fejéből patakzik a vér, azt hitte, hogy valaki szántszándékkal lőtte le. Amikor tehát megpillantotta Ivitset puskával a kezében, mint egy nősténytigris támadt neki.

— Megölted! — kiáltotta. — Te vadállat! Ez az ember többet ér, mint ti valamennyien!

A lövés és a test zuhanásának zajára az emberek a tábor minden részéből odasereglettek úgyhogy Tarzant és a leányt csakhamar sűrű embergyűrű vette körül.

Ivits megdermedve állt a helyén.

— Sejtelmem sem volt róla, Drinov elvtárs, hogy emberre lövök — mentegetődzött. De most már látom, mi okozta a tévedést. Láttam, hogy valami mozog a fán azt hittem, leopárd, pedig csak az a leopárdbőr volt, amit ágyékkötényként viselt.

Ekkor Zveri furakodott át a tömegben.

— Zora! — kiáltotta csodálkozva, amikor megpillantotta a leányt. — Honnan kerültél elő? Mi történt? És mit jelentsen ez?

— Ez azt jelenti, hogy ez az ostoba Ivits megölte azt az embert, aki megmentette az életemet! — kiáltotta Zora.

— Ki ez az ember? — érdeklődött Zveri.

— Nem tudom — válaszolta Zora. — Soha egy szót sem szólt hozzám. Ugylátszik, egyetlen általam ismert nyelven sem beszél.

— Nem halt meg! — kiáltott fel hirtelen Ivits. — Nézzétek, mozog.

Romero letérdelt és szemügyre vette Tarzan fejsebét.

— Csak elkábult — mondotta. — A golyó csak súrolta, de a koponyacsont nem sérült meg. Láttam már ilyen sebeket. Lehet, hogy hosszú ideig eszméletlen lesz, de annyi bizonyos, hogy nem hal bele.

— Mégis, mit gondoltok, ki az ördög lehet ez az ember? — nyugtalankodott Zveri.

Zora megrázta a fejét.

— Sejtelmem sincs róla — mondta. — Csak annyit tudok, hogy éppoly remek ember, mint amilyen titokzatos.

— Én tudom, ki ő — mondta egy néger, aki előrefurakodott, hogy jobban láthassa a földön fekvő embert — és ha még nem halt meg jobban teszitek, ha megölitek, mert ő a ti legádázabb ellenségeitek.

— Miért? Kinek nézed? — kérdezte Zveri.

— Ő Tarzan, a majomember.

— Biztos vagy benne? — horkant föl Zveri.

— Igen, bvana — felelte a néger. — Én láttam őt, már pedig aki egyszer látta Tarzant, a majomembert, az sohasem felejtí el.

— Szerencsés lövés volt, Ivits — mondotta Zveri. — És most legjobb volna, ha folytatnád, amit elkezdted.

— Ugy érted, hogy megöljem? — kérdezte Ivits elképedve.

— Választanunk kell életünk és ügyünk, meg az ő élete között — válaszolta Zveri. — Azt hittem, Tarzan már nincs is életben, különben sohasem jöttem volna ide. Most azonban, hogy a sors kezünkre játszotta, ostobák volnánk, ha futni engednénk, mert valóban nincs nálánál ádázabb ellenségünk.

— Még sem tudom hidegvérrel legyilkolni — mondta Ivits.

— Mindíg is nyúlszívű voltál — fortyant fel Zveri. — Én azonban nem vagyok az. Allj félre Zora! — s mialatt beszélt kihúzta revolverét és Tarzan felé lépett.

A lány rávetette magát a majomemberre és testével takarta el.

— Nem szabad megölni! — kiáltotta. — Nem engedem!

— Ne légy ostoba, Zora! — pattogott Zveri.

— Megmentette az életemet és visszahozott ide a táborba. Azt hiszed, megengedem, hogy megöld?

— Már pedig minden hiába, Zora — felelte a férfi. — Magam se szívesen teszem, de vagy az ő életét, vagy a mi ügyünket kell feláldoznunk. Ha életben marad, az annyit jelent, hogy tervünk meghiusul.

A lány felugrott és szembefordult Zverivel. — Ha megölsz, Peter, én is megöllek téged. ...Esküszöm mindenre, ami szent előttem... Tartsd foglyul, ha akarod, de ha kedves az életed, ne merd megölni.

Zveri elsápadt haragjában.

— Amit beszélsz, az árusítás! — mondotta fenyegetően. — És az ügy árusítói már sokkal kevesebért is meglakoltak.

Zora Drinov tisztában volt a helyzet veszedelmes voltával. Nem félt ugyan Zveri fenye-

getéseitől, de látta, hogy gyorsan kell cselekednie, ha meg akarja menteni Tarzant.

— Küldd el a többieket — mondta Zverinek. — Valamit mondanom kell neked, mielőtt megölnéd ezt az embert.

A vezér egy percig habozott, majd odafordula a mellette álló Dorskyhoz:

— Kötözzétek meg erősen ezt a fickót és vigyétek be az egyik sátorba — parancsolta. — Szabályszerűen ki fogjuk hallgatni, ha majd visszanyerte eszméletét és majd csak aztán állítjuk a puskacsövek elé.

Majd a lány felé fordult:

— Gyere velem, Zora. És add elő, amit mondani akarsz.

Mind a ketten némán lépkedtek Zveri sátra felé.

— Nos? — kérdezte Zveri, mikor a leány megállott a bejáratnál. — Mi az, amit mondani akarsz és amiről azt hiszed, hogy megmentheti szeretőd életét?

Zora hosszan, megvető mosollyal nézett szembe vele.

— Ez a gondolat rád vall — mondta. — Azonban tévedsz. De akármit gondolsz is, nem fogod megölni.

— És vajjon miért nem? — kérdezte Zveri.

— Mert ha megölnöd, valamennyiük előtt felfedem a terveidet, hogy te magad vagy árulója az ügynek és hogy mindnyájunkat csak felhasználasz önző céljaid érdekében, hogy végül is Afrika császára legyél.

— Ne merészd! — kiáltotta Zveri. — Bármennyire szeretlek is, itt nyomban megöllek, ha azonnal meg nem ígéred, hogy nem avatkozol a terveimbe.

— Nem mersz megölni! — gúnyolódott a lány. — Hiszen úgyszólván mindenki ellensé-

ged a táborban, Peter, engem viszont mindenki kedvel. Sőt, talán olyan is van, aki szeret egy kicsit. Nem telne bele öt perc, máris akadna, aki megbosszúlná halálomat. Valami okosabbat gondolj ki, barátom. És a legjobb, amit tehetsz, ha megfogadod a tanácsomat: tartsd fogolyként Tarzant, a majomembert, ha akarsz, de se te, se más ne merje megölni, ha kedves az életed.

Zveri leroskadt egy tábori székre.

— Mindenki ellenem fordult — keseregte.
— Még te is, akit szeretlek, még te is ellenem fordultál!

— Én nem változtam meg irányodban semmiféle tekintetben, Peter — mondta a leány.

— Komolyan mondd ezt? — kérdezte a férfi felpillantva.

— Feltétlenül — felelte a leány.

— Meddig voltál egyedül ezzel a férfivel a dzsungelben? — kérdezte Zveri.

— Ne kezd ezt újra, Peter — mondta a lány.

— Ha saját bátyám lett volna, akkor sem viselkedhetett volna másképpen. És minden másától függetlenül, eléggé ismersz engem ahhoz, hogy tudhasd, nincs meg bennem az a fajta gyengeség, amire célzol.

— Sohasem szerettél engem, ez volt az oka — mondta a férfi.

— Ennek az egésznek azonban semmi köze ahhoz, amiről tulajdonképpen szó van — vágta közbe a leány. — Arról van szó, hogy meg akarsz ölni Tarzant, a majomembert, vagy sem.

— A te kedvedért megajándékozom az élettel — mondta a férfi — bár nem bízom benned. Senkiben sem bízom. Hogyan is bízhatnék? Nézz ide — mondta, azzal kihúzott a zsebéből egy titkos írású üzenetet és odanyujtotta a lánynak. — Ez néhány nappal ezelőtt került

a kezembe. Az átkozott áruló! Bár csak őt is kézre keríthetném. Szerettem volna saját magam végezni vele, de azt hiszem erre már nem lesz módom, mert e pillanatban valószínűleg már halott.

Zora elvette a papírlapot. Miután elolvasta, szeme kitágult a csodálkozástól.

— Hihetetlen! — kiáltotta.

— Pedig ez az igazság — mondta Zveri. — Mindíg is gyanakodtam erre az amerikai kutyára. És azt hiszem, ez az átkozott mexikói ugyanilyen alattomos féreg.

— A fődolog az, hogy a terve meghiusult — mondta Zora —, mert úgy látom nem sikerült üzenetét kellő helyre juttatnia.

— Nem — mondta Zveri — valami tévedésből az ügynöke helyett a miénknek kézbesítették.

— Akkor hát nem okozhatott még bajt.

— Szerencsére nem. De most már gyanakozom mindenkire és igyekszem siettetni az expedíciót, mielőtt valaki még felforgathatná terveimet.

— Tehát minden elő van készítve?

— Minden — felelte Zveri. — Holnap reggel indulunk. És most pedig meséld el nekem, mi történt, mialatt én Oparban voltam. Miért szöktek meg az arabok és te miért mentél velük?

— Abu Batn rossznéven vette, hogy itthagytad őket a tábor őrzésére. Az arabok ezt bátorságuk lekicsinylésének tekintették és azt hiszem, mindenképpen megszöktek volna, még tőlem függetlenül is. Aztán másnap, miután ti eltávoztatok, egy különös nő jelent meg a táborban. Egy gyönyörű, fehér opari nő volt és Abu Batnnak az az ötlete támadt, hogy kihasználja ezt a véletlen nyújtotta alkalmat. Magával hur-

colt mind a kettőnket azzal a szándékkal, hogy hazatérőben elad bennünket.

— Hát nincs becsületes ember a világon? — fakadt ki a férfi.

— Azt hiszem, nincs — válaszolta a leány. Miután azonban a férfi mereven a földre nézett, nem vette észre a megvető ajkbiggyesztést, amellyel a leány szavait kísérte.

Elmondta azután, hogyan csalták el La-t Abu Batn táborából és ecsetelte a sejk dühét Ibn Dammuk árulása miatt, majd elmesélte a saját menekülését, de nem tett említést arról a szerepről, amelyet Wayne Colt játszott és meghagyta a férfit abban a hitben, hogy egyedül kóborolt a dzsungelben addig, míg a nagy majommal össze nem akadt. Majd részletesen beszámolt Tarzan kedvességéről és gondoskodásáról, meg arról a hatalmas elefántról, amely napközben őrizte.

— Ez úgy hangzik, mint egy tündérmese — mondta Zveri. — De eleget hallottam már erről a majomemberről ahhoz, hogy bármit is elhigyjek vele kapcsolatban. Ami egyébként épp elég ok arra, hogy ne érezzük magunkat biztonságban, amíg ő életben van.

— Amíg a foglyunk, addig nem fog ártani nekünk. És ha csakugyan szeretsz, amint állítod, akkor a halálnál jobb sorsot kell szánnod annak az embernek, aki megmentette az én életemet.

— Ne is beszéljünk róla többet — hárította el Zveri. — Már megmondtam neked, hogy nem fogom megölni.

Alattomos agyában azonban már most kezdett kialakulni egy terv, amelynek segítségével elpusztíthatja Tarzant, anélkül, hogy Zorának tett ígéret egyetlen betűjét is megszegné.

XV. Fejezet

„ÖLD MEG ŐKET, TANTOR“

Az expedíció másnap korán reggel kimasírozott a táborból, a vad néger harcosok a francia gyarmati csapatok uniformisaiban, Zveri, Romero, Ivits és Mori pedig francia tiszti egyenruhában. Zora Drinov is a menetoszlop mellett haladt. Bár kérte, hogy a táborban maradjon és ápolhassa Tarzant. Zveri ezt nem engedte meg, azzal az indokolással, hogy nem akarja többé szem elől veszíteni. Dorsky és egy csapat néger maradt csak hátra, hogy őrizzék a foglyot és vigyázzanak a táborban maradt készletekre és felszerelésre.

Mialatt a menetoszlop induláshoz készülődött, Zveri kiadta Dorskynak a végső utasításokat.

— Teljesen rád bízom az ügyet — mondta. — Lehetőleg olyan színe legyen a dolognak, mintha szökni akart volna, vagy legalább is, mintha valami baleset okozta volna a halálát.

— Kár erre több szót vesztegetni, elvtárs — válaszolta Dorsky. — Mielőtt visszatérnétek, ezt az idegent már rég eltettük láb alól...

Hosszú és veszedelmes út állott az expedíció előtt. Délkelet-Abesszinián át az olasz Szomali-föld felé ötszáz teljes mérföld lakatlan, vad vidéken keresztül. Lehet, hogy Zveri tényleg kissé örült volt, de annyira eltöltötte minden gondolatát a képzeletbeli császárság álma, hogy az útjában álló akadályokat úgyszólván figyelemre sem méltatta. Csak két arany trónt látott szemei előtt — az egyiket I. Peter császár ült, a másikon Zora császárnő...

A megsebesülését követő nap reggelén Tar-

zan visszanyerte öntudatát. Gyöngének és betegnek érezte magát és a feje rettenetesen fájt. Mikor meg akart mozdulni, rájött, hogy keze lába erősen össze van kötözve. Nem tudta, mi történt és először el sem tudta képzelni, hol van, de aztán lassanként visszaderengett benne, a tudat, megismerte maga körül egy sátor vászonlapjait és rájött, hogy ellenségei valamilyen úton-módon foglyul ejtették. Megpróbálta kezét kiszabadítani a kötelékekből, ezek azonban minden ilyen irányú kísérletnek ellenálltak.

Feszülten figyelt és szimatolt, de nem tudta fölfedezni semmiféle nyomát a tábornak, amelyet akkor látott, amikor a leányt visszahozta. Viszont hangokat hallott és így tudta, hogy nem hagyták magára, bár affelől is bizonyos volt, hogy a táborban csak kevés ember tartózkodik.

Mélyen a dzsungelből egy elefánt trombitálását hallotta, egyszer meg, még távolabbról, egy oroszlán ordítását. Tarzan újabb erőfeszítéssel próbálkozott, hogy szétszakítsa kötelékeit, de azok nem engedtek. Akkor fejét a sátor bejárata felé fordítva elnyujtott, mély kiáltást hallatott... a bajba került vadállat segélykérő üvöltését...

Dorsky, aki saját sátra előtt, egy táborigényű üldögélt, ijedten ugrott talpra. A négerek, akik szaporán fecsegték, hirtelen elhallgattak és megragadták fegyvereiket.

— Mi volt ez? — kérdezte Dorsky néger szolgájától.

A fiú kimeresztette a szemét, remegett és a fejét rázta.

— Nem tudom, bvana — mondta. — Talán az az ember a sátorban halt meg, mert ilyen hang csak egy kísértet torkából jöhet.

— Ostobaság — felelte Dorsky. — Gyere, megnézzük.

A fekete fiú azonban nem állt kötélnek, úgy-hogy Dorsky kénytelen volt egyedül menni. A sátorból jövő különös, velőtrázó hang egyébként Dorsky hátát is libabőrössé tette. Amint közeledett a sátorhoz, egyre lassabban lépkedett és revolverét lövésre készen tartotta kezében.

Mikor belépett a sátorba, látta, hogy a férfi ugyanúgy fekszik, ahogy hagyta. De szeméi most már nyitva voltak és amikor tekintete Dorsky pillantásával találkozott, az oroszoknak az volt az érzése, mintha egy csapdába került vadállat nézne rá.

— Nos — szólalt meg Dorsky — hát végre magadhoz tértél? Akarsz valamit?

A fogoly nem felelt, de pillantását nem fordította el. És tekintete olyan éles volt, hogy Dorsky akaratlanul is nyugtalanná vált.

— Ha jót akarsz, azt ajánlom, nyisd ki a szád — mordult rá idegesen. Aztán az jutott eszébe, hogy Tarzan talán nem érti szavait, tehát odanézett a bejárathoz és részben kíváncsian, részben félénken odacsődülő négerek közül az egyiket odaintette magához.

— Próbálj vele beszélni — utasította az egyik izmos harcost, aki unszolására nagynehezen közelébe merészkedett. — Gyere és mondd meg neki, hogy egy ajánlatom van száma-ra.

— Ha ez csakugyan Tarzan, a majomember, akkor úgy sem fog megérteni — mondta a néger. Aztán elismételte a rábízott szöveget a maga nyelvjárásián, de semmiféle jel nem mutatott, hogy a majomember megértette volna. Dorsky végül is türelmét vesztette.

— Átkozott majom! — kiáltotta. — Hiába

próbálsz túljárni az eszemen. Nagyon jól tudom, hogy pontosan érted ezt a fickót és azt is tudom, hogy angol származású vagy, tehát angolul is értesz. Pontosán öt perc időt adok a meggondolásra, aztán visszajövök. Ha addig nem térsz észre, akkor ám lásd a következményeket!

Azzal sarkon fordult és kiment a sátorból.

Mialatt távol a dzsungelben Nkima igyekezett a rábízott üzenettel végcélja felé, Michael Dorsky belépett abba a sátorba, ahol Nkima gazdája feküdt megkötözve és tehetetlenül. Az öt perc letelt és Dorsky azért jött, hogy meghallgassa Tarzan válaszát. Ezúttal egyedül jött és fejében már kiformalódott a végzetes terv...

A fogoly arckifejezése azonban közben megváltozott. Ugy tűnt, mintha feszülten figyelne valamire, Dorsky is figyelt, de nem hallott semmit természetesen, hiszen Tarzan, a majomember éles hallásához viszonyítva, Dorsky valósággal süket volt. Már pedig, amit Tarzan hallott, az meglelégedéssel töltötte el szívét.

— Nos — szólalt meg újra Dorsky — még utóljára meg akarok próbálkozni veled. Zveri elvtárs két expedíciót is vezetett Oparba, hogy megtalálja az aranyat, amely tudomása szerint ott van felhalmozva. Egyik expedíció sem sikerült. Mindenki tudja, hogy neked pontos tudomásod van az opari kincseskamrák fekvéséről és nyomukra tudnál vezetni bennünket. Ha erre vállalkozol, akkor nemcsak, hogy semmi bajod nem esik, de Zveri elvtárs — mihelyt úgy érzi, hogy ezt biztonsággal megteheti — még szabadságodat is visszaadja. Ha

visszautasítod az ajánlatot, meghalsz. — Hoszszú pengéjű, karcsú tört húzott ki övéből. — Ha nem felelsz, azt úgy tekintem, mintha visszautasítottad volna az ajánlatomat.

A majomember néma maradt. Az orosz megvillogtatta a keskeny, éles pengét a szeme előtt.

— Gondold meg jól a dolgot, majomember — mondta — és ne felejtsd el, hogy ha ezt a bordáid közé döföm, senkise fog hallani egy hangot sem. Átszúrom vele a szívedet és ott hagyom, míg a vér nem szívárog többé. Akkor kihúzom és bezárom a sebet. Később a nap folyamán, ha majd holtan találnak, azt fogom mondani a négereknek, hogy belehaltál a véletlen fejlődésbe. Ilyenformán barátaid sohasem fogják megtudni az igazságot. Nem állhatnak bosszút érted és teljesen hiába fogsz elpusztulni.

Feleletet várva, elhallgatott. A tör egészen közel villogott Tarzan arcához és ekkor hirtelen, mint egy vadállat, Tarzan fölemelkedett és fogsora, mint egy acélsapda, belevájt az orosz öklébe. Dorsky egy jajkiáltással hátraugrott. A tör kiesett ujjai közül. Ugyanebben a pillanatban Tarzan átkulcsolta lábával Dorsky térdét, úgyhogy az orosz hátrabukott és esésében maga fölé rántotta a majomembert.

Tarzan az ujjporcok roppanásából hallotta, hogy Dorsky jobbkeze használhatatlanná vált, ezért elengedte fogaival, ugyanakkor azonban vadállat módjára morogva, a nyakon lüktető ütőér felé kapott.

Dorsky segítségért kiáltott, ugyanakkor pedig balkezevel igyekezett kihúzni jobboldalon függő revolverét, de csakhamar rájött, hogy annak sem veheti sok hasznát addig, amíg Tarzan ránehezedő testétől meg nem szabadul. Már hallotta, hogy emberei kiáltozva rohannak

a sátor felé, aztán hirtelen döbbent és rémült ordítás ütötte meg a fülét. A következő pillanatban a sátor mintegy varázsütésre eltűnt és Dorsky egy hatalmas elefántbikát pillantott meg magasan a feje fölött.

Tarzan abban a pillanatban felhagyott azzal a kísérlettel, hogy fogait Dorsky nyakába mélyessze, ugyanakkor pedig gyorsan lehengeredett az orosz testéről. Ezáltal Dorskynak ideje volt előkapni revolverét.

— Öld meg őket, Tantor! — kiáltotta a majomember. — Öld meg őket!

Az elefánt kígyószerű orrmánya az orosz teste köré csavarodott. Tantor szemében vörösen izzott a harag és dühösen trombitált, miközben Dorskyt magasan a feje fölé emelte, majd megforgatta a levegőben, aztán messzire dobta a megrémült négerek közé, akik hanyatt-homlok menekültek szerteszét a dzsungelbe. Tantor ezután nekirohant áldozatának. Mikor elérte, először hatalmas agyaraival nyársalta föl, majd elvakult dühében — élesen trombitálva — rátaposott és taposta mindaddig, míg Michael Dorskyból csak véres pép maradt.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Tantor felkapta a levegőbe az orosz, Tarzan hasztalan próbálta megfékezni a hatalmas állat dühöngését. Tantor süket maradt parancsaival szemben, míg teljesen ki nem elégítette bosszúját, akkor azután lecsillapodott, odajött a majomember mellé s Tarzan egy szavára erős orrmányával felkapta, hátára ültette és elügetett vele az őserdőbe.

Tantor végül is egy enyhe tisztáson lefektette kimerült barátját egy fa árnyékában és miután mással nem segíthetett rajta, legalább őrt állott fölötte.

Tarzan nem annyira a golyó ütötte sebtől,

mint inkább a szomjúságtól szenvedett. Oda kiáltott a kis majmoknak, akik a feje fölött kuporogtak a fákon:

— Gyertek manuk, bogozzátok ki a kötelékeket a kezemen!

— Félünk — mondta egy idősebb majom.

— Én vagyok Tarzan, a majomember — bízta őket. — Tarzan mindig a barátotok volt. Nem bánt benneteket.

— Félünk — ismételte az öreg majom. — Tarzan elhagyott bennünket. A dzsungel már sok hold óta nem látta Tarzant, helyette más tarmanganik és idegen gomanganik jöttek és villámló botokkal vadásztak a kis manukra és megölték őket. Ha Tarzan még mindig barátunk volna, akkor már elűzte volna ezeket az idegeneket.

— Ha itt lettem volna — mondta Tarzan — akkor ezek az idegenek csakugyan nem bánthattak volna benneteket. De most visszajöttem. Addig azonban nem tudom sem megölni, sem elkergetni ezeket az idegeneket, amíg le nem veszitek csuklómról ezeket a kötelékeket.

— Ki tette őket oda? — kérdezte a majom.

— Az idegen tarmanganik — felelte Tarzan.

— Akkor azok erősebbek, mint Tarzan — felelte Manu. — Minek szabadítsunk meg tehát? Ha az idegen tarmanganik megtudják, hogy megszabadítottunk, haragudni fognak, idejönnek és megölnék bennünket. Tarzan, aki sok eső óta a dzsungel ura volt, szabadítsa ki csak saját magát.

Tarzan látva, hogy hiába próbálja meggyőzni a manukat, végső kísérletképpen hoszszú, panaszos kiáltást hallatott, a nagymajmok segélykérő kiáltását, amely elnyujtottan visszahangzott a dzsungelben.

Sok állat hallotta a kiáltást, amely azt hozta

hírül, hogy egy hatalmas hím valami bajba került, de a sakálok úgy magyarázták a hangot, hogy itt valami tehetetlen prédára van kilátás és sebesen ügetve megindultak a hang irányába. Dango, a hiéna is nesztelenül arra felé iramodott a zsákmány reményében. És igen messze, egy kis majom hallotta meg a kiáltást és azonnal felismerte a hangot. Abban a szempillantásban sebesen, mint a nyílvevő, nekiiramodott a dzsungelnek.

Tarzan leküldte Tantort a folyóhoz, hogy hozzon neki orrmányában vizet. A távolból megérezte a sakálok, meg Dango undorító szagát, de remélte, hogy Tantor visszatér, mielőtt azok megtámadhatnák. A sakálokat megvetette és biztos volt felőle, hogy bár keze-lába meg van kötözve, távol tudja tartani őket magától. Dangóval azonban másképp állt a dolog, mert Tarzan tudta, mihelyt ez az alattomos állat észreveszi tehetetlen helyzetét, erős állkapcsaival gyorsan végez vele. Ismerte ennek az undok állatnak könyörtelen kegyetlenségét és tudta, hogy e tekintetben Dangónak nincsen párja az egész dzsungelben.

Először a sakálok érkeztek meg és a kis tisztás szélén állva, figyelőn várakoztak, majd lassan félkörben közeledtek, amikor azonban Tarzan felült, visongva elszaladtak. Háromszor kúsztak mindig közelebb, de nem tudtak összeszedni elég bátorságot a támadáshoz, majd, amikor egy félelmetes, ódalogva közeledő bestia feltűnt, biztos távolságra hátravonultak. Megérkezett Dango, a hiéna.

Tarzan még mindig ült és az állat kíváncsisággal vegyes félelemmel nézett szembe vele. Aztán elmordult, a férfi visszamordult rá. Fölöttük a fákon hirtelen nagy csevegésbe törtek ki a majmok és ahogy Tarzan felpillantott,

meglátta a kis Nkimát izgatottan táncolva egy fa ágán.

— Gyere le, Nkima — kiáltotta és oldd meg a kezemen a köteléket.

— Dango! Dango! — kiáltotta vissza Nkima.
— A kis Nkima fél Dangótól.

— Ha gyorsan jössz — szólt fel Tarzan — akkor még segíthetsz, de ha sokáig várakozol, Dango megöli Tarzant és akkor ki fogja megvédeni a kis Nkimát.

— Nkima jön — kiáltotta a kis majom és az ágak közül egy szökkenéssel Tarzan vállára vetette le magát.

A hiéna vicsorgott és borzalmas nevetését hallatta.

— Gyorsan, a kötelékekeket, Nkima — sürgette Tarzan a kis majmot, amely reszkető ujjakkal látott hozzá a bőrszíjnak kibogozásához.

Dango undok fejét leszögezve, hirtelen nekiiramodott. Ugyanekkor a majomember olyan mennydörgő ordítást hallatott, amely magának Numának is becsületére vált volna. A gyáva Dango rémült visítással megfordult és visszafutott a tisztás szélére, ahol szőrét borzolva és hörögve megállott.

— Siess, Nkima — mondotta Tarzan. — Dango ismét jönni fog. Talán egyszer, talán kétszer még megpróbálkozik és visszaszalad, de aztán végül is rájön, hogy védtelen vagyok és akkor nem fordul többé vissza.

— A kis Nkima ujjai betegek — mondotta a manu. — Gyöngék és reszketnek. Nem bírják kibogozni a csomót.

— Nkimának erősek a fogai — emlékeztette Tarzan. — Miért bíbelődöl beteg ujjaiddal ezeken a kötelékeken, amikor éles fogaid sokkal jobban elvégzik a munkát.

Nkima tüstént nekilátott a kötelék átharapásának. Dango közben két újabb rohammal próbálkozott és minden alkalommal valamivel közelebb jött, de mindannyiszor visszariasztotta a majomember ordítása és vad vicsorogása, amely most már felriasztotta az egész dzsungelt.

Fölöttük a fák tetején, a majmok fecsegték és visítoztak, a távolból Numa mennydörgés-szerű ordítása hallatszott, míg a folyó irányából Tantor trombitálása zendült meg.

A kis Nkima még lázas gyorsasággal rágcsálta a szíjakat, amikor Dango ismét támadott és ezúttal nyilván már ráeszmélve arra, hogy a nagy tarmangani tehetetlenül ki van szolgáltatva neki. Ebben a pillanatban a majomember hatalmas izmainak minden erejét megfeszítve, szétpattantotta kötelékeit, amelyeket húséges kis majma már félig átfűrészelt éles fogaival. Ugyhogy, amikor Dango nekiugrott bronzbarna torkának, Tarzan villámgyorsan előre nyúlt, elkapta a bestia nyakát, de a nehéz test támadásának ereje mégis hátradöntötte a földre. Dango vonaglott és sikertelenül csapkodott fogaival, hogy kiszabaduljon a majomember halálos szorításából, az acélos ujjak azonban könyörtelenül összezáródtak a torkán, míg végre az undok állat levegő után kapkodva, tehetetlenül zuhant le kiszemelt áldozata mellé a földre.

Tarzan nem engedte el a torkát addig, amíg nem látta, hogy a pára elszállt belőle, akkor aztán félrelökte a dögöt, majd felült és gyorsan feloldotta azokat a kötelékeket is, amelyekkel bokája volt összekötözve.

Nkima a rövid harc alatt az egyik alacsony fa tetejére menekült fel, ahol izgatottan ug-rálva, figyelte a küzdelmet. Csak akkor merész-

kedett le ismét, mikor már biztos volt, hogy Dango kiadta a páráját. Egy perccel utóbb Tantor is megjelent vésztojóslóan a tisztás szélén, készen arra, hogy eltiporjon mindent és mindenkit, aki barátját fenyegetné, Tarzan szava azonban rögtön lecsillapította gerjedező haragját.

— Nyugodj meg, Tantor, csak Dango volt. De most már vége van — mondta a majomember. Az elefánt rövidlátó kis szemével körül nézett, majd fölfedezve a hiéna hulláját, dühösen nekirontott és ugyanolyan véres péppé taposta, mint Dorskyt. Amikor aztán kitöltötte haragját, nyugodtan odasétált Tarzan mellé és orrmányával kedveskedően végig símogatta testét. Majd Nkima ugrott le a fáról, előbb Tantor hátára, onnan pedig Tarzan vállára és kis karjaival átkulcsolta a majomember nyakát és szőrös kis pofáját szorosán odatolta a nagy tarmangani, az ő ura és Istene arcához.

Igy állt a három barát némán, egymás mellett, miközben az árnyékok hosszabbakká váltak és a nap lenyugodott az őserdőben.

XVI. Fejezet

VISSZA!

Wayne Coltot sokkal jobban kimerítették a fáradoalmak, mintsem maga is sejtette volna. A Lángoló Isten főpapnője népének régi orvostudományát fölhasználva, az őserdőben gyűjtött gyökerek, gyógyfüvek és misztikus imádságok segítségével próbálta meggyógyítani a lázzal viaskodó férfit. Jad-bal-ja, az aranyszőrű oroszlán vadászott ezalatt számukra és mialatt így múltak a napok és Colt

még mindig magával tehetetlenül feküdt, Zveri már serényen menetelt az olasz Szomali-föld felé. Tarzan pedig sebesüléséből kigyógyulva, Nkima társaságában állandóan a nyomukban volt.

Tarzan mögött egy csapat megrémült néger maradt az összeesküvők táborában. Dorsky pusztulása és a fogoly megmenekülése után egy héttel, már úgyszólván megfélemedtek szörnyű élményeikről, amikor egy napon újabb ijedelem szakadt rájuk. Anélkül, hogy egyetlen hangot hallottak volna, a tábor melletti tisztás szélén egy hatalmas elefánt jelent meg, ennek hátán ott ült egykori foglyuk, akiről most már tudták, hogy az Tarzan, a majomember, a férfi vállán pedig egy kis majom kuporgott. A négerek rémült kiáltással felugrottak és bemenekültek a tisztás másik vége felé a dzsungelbe.

Tarzan könnyedén leugrott a földre és egyenesen bement Dorsky sátrába. Határozott céllal jött és fáradozását siker is koronázta, mert az orosz sátrában megtalálta lassóját és kését, amelyeket fogsága idején elvettek tőle. Ami az ijat, nyilat és lándzást illeti, csak oda kellett mennie a négerek sátrához, majd miután így kellőképp felszerelte magát, ugyanolyan némán, mint ahogy jött, ismét el is távozott.

Most aztán elérkezett az az idő, amikor Tarzannak gyorsabb iramban kellett követnie ellenségei nyomát.

— Most elválok tőled, Tantor. — Keresd ki magadnak azt az erdőt, ahol leggyöngébb a fiatal fák kérge és jól vigyázz az emberekre, mert az egész világon ők a legveszedelmesebb ellenségei minden élő lénynek.

Ezzel a kis Nkima társaságában újra neki-
vágott a rengetegnek.

Tarzan, akinek nem kellett teherhordókkal és poggyászokkal bíbelődnie, sokkal jobban haladhatott, mint ellenségei, úgyhogy amikor az éjszaka leszállt, már utól is érte a menetoszlopot. A rögtönzött táborban fáradtan pihentek az emberek. Épp befejezték az evést, úgyhogy megelégedettek voltak és sokan még énekeltek is. Az, aki nem volt tisztában a helyzettel, a francia gyarmati csapatok táborának nézhette volna a tábort, amelyben szép, katonás rendben sorakoztak a sátrak és az őrtüzek és szabályos térközökben egyenruhás őrszemek jártak fel-alá. Mindez Miguel Romero érdeme volt, akinek szakértelmére való tekintettel Zveri — bár zúgolódva és gyűlölködve — kénytelen volt átengedni a katonai vezetést.

Tarzan a magasból, egy fáról figyelte a jelenetet és nagyjából számítgatta magában, hogy mekkora lehet ez a hadrakelt sereg. Rájött, hogy Zveri olyan haderőt gyűjtött össze, amely komolyan veszélyeztethette Afrika békéjét. Tarzan, a majomember azonban éppen ezt akarta megakadályozni és most úgy látta, hogy itt a kedvező alkalom, hogy Peter Zveri terveit fölforgassa.

Nyilat illesztett ijára, jobbával lassan hátra feszítette a húrt és olybá tűnt, mintha nem is célzott volna, csak úgy vaktában lőné a nyilat, amely azonban mégis pontosan célba talált és belefúródott az egyik bennszülött őrszem húsos lábszárába.

A néger a fájdalomtól és az ijedtségtől felordítva, összeesett a földön, bár a seb nem is volt oly jelentékeny, mint a rémület. Mire azonban társai összecsődültek körülötte, Tar-

zan, a majomember már eltűnt az éjszakai őserdő árnyai között.

A sebesült jajkiáltására Zveri, Romero és az expedíció többi vezetői is kisiettek sátraikból és az összecsődült négerrek felé tartottak.

— Ki lőtt rád? — kérdezte Zveri, miután átfurakodott a tömegben és meglátta a néger lábszárhúsából kiálló nyílveesszót.

— Nem tudom.

— Van valami ellenséged a táborban, aki az életedre tör? — kérdezte tovább Zveri.

— Még ha lenne is — vágott közbe Romero — akkor se lőhetne volna le nyíllal, mert sem íjat, sem nyilat nem hoztunk magunkkal erre az expedícióra.

— Erre nem gondoltam — mondta Zveri.

— Csak valaki olyan lehetett, aki nem tartozik a táborhoz — állapította meg Romero.

Ivits és Romero azután a paciens nagy jajgatása közben eltávolította a nyílveesszót a sebtől, ezalatt pedig Zveri és Kitembo azon törte a fejét, hogy mi lehet a magyarázata ennek a különös támadásnak.

— Nyilvánvalóan valami ellenséges törzsre bukkantunk — vélte Zveri.

— Hadd nézzem azt a nyilat — vont vállat Kitembo. — Talán abból rájövök valamire.

Miután a mexikói odanyújtotta a nyilat a néger törzsfőnöknek, az utóbbi a tábortűz fényénél gondosan megvizsgálta. Hosszasan nézegette, mialatt az expedíció fehér tagjai várakozva állottak körülötte.

Kitembo végül felegyenesedett. Arckifejezése komoly volt s amikor megszólalt, kissé remegett a hangja.

— Rossz, nagyon rossz — mondta megcsóválva kerek fejét.

— Mire érted ezt? — kérdezte Zveri.

— Ezen a nyílveesszőn egy olyan harcosnak a jele van, akit hátrahagytunk a főtáborban — válaszolta a főnök.

— Az lehetetlen! — kiáltotta Zveri.

— Tudom — mondta Kitembo ismét vállat vonva — de mégis ez az igazság.

— A hindut is az égből leszállt nyíl ölte meg — jegyezte meg a néger vezető, aki Kitembo közelében állott.

— Fogd be a szád, ostoba! — rivallt rá Romero. — Ha az emberek meghallják, valamenynyiüknek az inába száll a bátorsága.

— Ugy bizony — mondta Zveri. — El kell tussolnunk a dolgot. — Majd a másik főnökhöz fordult. — Sem te, sem Kitembo ne szóljon erről egy szót sem az embereknek. Tartsuk meg magunknak fölfedezésünket.

Kitembo és a főnök megígérte, hogy megőrzi a titkot, de félóra sem telt bele, máris minden ember tudta a táborban, hogy az őrszemet egy, a főtáborból származó nyíllal lőtték le és ez a megmagyarázhatatlan esemény egyszeriben felizgatta az embereket.

Ez a bizonytalan hangulat másnap is egész nap ránehezedett a néger katonákra, de az igazi izgalom és félelem akkor ütötte fel a fejét közöttük, amikor a következő estén ismét tábort vertek. Nemcsak a harcosok, de a kiállított őrszemek is egytől-egyik meg voltak győződve arról, hogy olyan veszedelmek fenyegetik őket, amelyek ellen sem a bátorság, sem a puskagolyó nem véd meg. Folytonosan azt képzeltek, mintha kísérteties szemek követnék minden mozdulatukat és ez az érzés jobban megbénította őket, mintha bármely, még oly félelmetes, de valóságos ellenféllel kerültek volna szembe.

Pedig a valóságos ellenfél már ott volt köz-

vetlen közelükben, kis távolságnyira tőlük az úton, amelyen át kellett haladniok. Kis tábor-tüzek mellett száz néger harcos kuporgott. Itt is őrszemek állottak a tábor körül, de ezek az őrszemek nem félték sem kísértetektől, sem démonoktól. Vidám és nyugodt csapat volt ez, különböző régi expedíciók veteránjai, akiket a szeretet és bajtársiasság érzése fűzött egymáshoz és távollevő vezérükhöz. Erre a vezérre azonban nem kellett sokáig várniok. Mert ők is éppen befejezték a vacsorájukat, amikor a tábor fölé hajló ágak egyikéről hirtelen egy karsú, izmos férfialak szökkenet közéjük.

Mind a százan egyszerre talpra ugrottak és fegyverük után nyúltak, de a következő pillanatban már örömteli „Bvana! Bvana!” kiáltásokkal rohantak a mozdulatlanul álló bronzbőrű óriás felé.

Amint a közelébe értek, térdre ereszkedtek előtte és akik legközelebb álltak hozzá, tiszteletteljesen érintették meg kezét és lábát, mert Tarzan, a majomember nemcsak királya volt a vaziriknek: ezek az emberek valóságos égi lénynek kijáró varázsos tisztelettel imádták.

De nemcsak a harcosok örültek, hanem a kis Nkima is. Össze-vissza ugrált Tarzan vállán, majd nyöszörögve csimpaszkodott ismét a nyakába.

— Meg vagyok elégedve veletek, gyermekeim — mondta a majomember — és a kis Nkimával is. Nkima elvitte hozzátok az üzenetemet, ti pedig pontosan itt vagytok, ahová rendeletem benneteket.

— Mindíg egy napi járásra az idegenek előtt haladtunk, bvana — felelte Muviro, a vazirik vezetője — és mindíg az ösvénytől távol ütötünk tábort, nehogy megtalálják a nyomunkat és gyanut fogjanak.

— Nem is sejtik, hogy itt vagytok — mondotta Tarzan. — A múlt éjszaka is kihallgattam a beszélgetésüket, de egy szót sem ejtetek arról, hogy akár sejtelmük is volna a jelenlétekről. Holnap azonban itt várjuk őket... Most pedig szépen el fogom mondani nektek azt a haditervet, amely szerint majd el kell járnotok...

Miután Zveri serege másnap reggel tovább menetelt, nem történt semmi újabb incidens és ezért az emberek az éjszakai pihenő után kissé összeszedték magukat. De azért nem felejtették el teljesen a baljós előjeleket. A vezetőket lelkesítette az a tudat, hogy útjuknak több mint egy harmadát már megtették. Zveri egész biztosra vette, hogy vakmerő terve sikerülni fog és lelki szemei előtt szinte már látta a megvalósult császárságot. Romero és Mori egészen más okból kívánta, hogy az expedíció végleg célhoz érjen. Torkig voltak már az orrossal. Nem bíztak Zveri őszinteségében. Efelől lassanként Romero bizonyosodott meg teljesen és nem nagy fáradságába került Morit is meggyőznie.

Miután elhagyták a tábort, egy órán keresztül megszakítás nélkül meneteltek, amikor Kitembo fekete előőrsei, akik a menetoszlop előtt haladtak, hirtelen megtorpantak.

— Nézd — szólt az egyik a közvetlenül mögötte haladó Kitembóhoz.

A főnök odalépett a harcos mellé és ott közvetlenül az orra előtt, az úton egy nyílveesszót látott, amely kiállott a földből.

— Ez valami figyelmeztetés — mondta a harcos.

Kitembo gyanakodva kihúzta a földből a nyílveesszót és megvizsgálta.

— Furcsa — mondta. — Ez is azok közül

a nyilak közül való, amelyeket hátrahagytunk a táborban.

Amikor Zveri odaérkezett hozzájuk, Kitembo átnyujtotta neki a nyilat.

— Ez ugyanaz a nyílvesző — mondta az oroszoknak — és figyelmeztetésül szolgál, hogy forduljunk vissza.

— Ugyan! — kiáltott Zveri megvetően. — Egy földből kiálló nyílvesző csak nem fog megfutamítani egy fegyveres csapatot! Nem hittem volna, Kitembo, hogy te is gyáva vagy!

— Nem ajánlom, hogy valaki is gyávának nevezzen! — vágott vissza haragosan a főnök. — És bolond sem vagyok és sokkal jobban ismerem az őserdő vészjeleit, mint te. Éppen azért, mert bátrak vagyunk, veled megyünk, de nagyon sokan közülünk sohasem fognak visszatérni. És a te terveid is meg fognak hiúsulni! . . .

Zveri erre dühbe gurult, az emberek pedig tovább meneteltek, de nagyon kedvetlenül. S Zveri és hadnagyai minduntalan haragos pillantásokkal találkoztak.

Kevéssel dél előtt az expedíció megállt pihenni. Éppen egy sűrű, homályos nyomasztó erdőségen vonultak keresztül. Nem hallatszott sem ének, sem nevetés, még beszélgetés sem, amikor az emberek kis csoportokban összebújva elfogyasztották a hideg ételt, amely ebédjükül szolgált.

Hirtelen valahonnan a fejük fölött a távolból egy hang szólalt meg titokzatosan és hátborzongatóan, bantu nyelven, amelyet a legtöbbjük megértett:

— Forduljatok vissza! — kiáltotta a hang. — Forduljatok vissza, mert különben a halál fiaival vagytok. Hagyjátok el a fehér embereket, amíg nem késő! . . .

Ennyi volt az egész. Az emberek félénken kuporogtak és fel-fel pillantottak a fákra. A nagy csendet Zveri hangja törte meg.

— Mi az ördög volt ez? — érdeklődött. — És mit mondott?

— Figyelmeztetett, hogy forduljunk meg — mondta Kitembo.

— Már pedig itt nem lesz megfordulás! — pattogott Zveri.

— Azt még nem tudom — felelte Kitembo.

— Azt hittem, király akarsz lenni — kiáltotta Zveri. — Nos, te is szép király leszel!

Kitembo egy percre csakugyan megfélekedezett arról a csalétekről, amelyet Zveri már hónapok óta csillogtatott előtte, hogy ő lesz Kenya királya. Ezért pedig érdemes volt sokat kockáztatni.

— Rendben van, megyünk tovább — mondotta végül.

Zveri most hadnagyaihoz fordult.

— Mindenáron tovább kell haladnunk — mondta. — Ti, Romero és Mori, menjetek a menetoszlop végére és ha valaki megtagadná a továbbhaladást, lőjjetek le!

Az emberek egyelőre még nem tagadták meg az engedelmességet és amikor kiadták a jelet az indulásra, immel-ámmal elfoglalták helyüket a menetoszlopban. Egy újabb órát meneteltek így, majd egyszer csak felhangzott előttük az a baljós kiáltás, amelyet sokan közülük már hallottak egyszer Oparnál, majd néhány perccel később újra szólt hozzájuk a távolból a rejtélyes hang:

— Hagyjátok el a fehér embereket!

A négerek összesúgtak és nyilvánvaló volt, hogy a helyzet borotvaélen táncol, de Kitembónak még sikerült rávenni embereit arra, hogy tovább meneteljenek.

— Szeretném nyakoncsípni ezt a zavartkeltő gazfickót — mondta Zveri Zora Drinovnak, mialatt a menetoszlop eleje táján haladtak. — Legalább csak egyszer látnám, hogy rálőhetnek!

— Olyan valaki lehet, aki ismeri a négerek gondolkodásmódját — mondta a leány. — Talán valami orvosságos ember, valamelyik törzsből, amelyiknek területén éppen átvonulunk.

— Szeretném hinni, hogy csak ennyiről van szó — felelte Zveri. — Nem is kétlem, hogy valami bennszülött lehet, de attól tartok, hogy angol vagy olasz utasításra cselekszik. Talán ilyenképpen akarnak zavart kelteni és késleltetni bennünket addig, amíg megfelelő erőt vonnak össze és megtámadnak bennünket.

— Kétségtelenül sikerült megingatniok az emberek bátorságát — mondta Zora. — Ezek most Jafar titokzatos halálától kezdve a mai napig minden rejtélyes eseményt ennek tulajdonítanak.

— Annál rosszabb rájuk nézve — mondotta Zveri — mert tovább kell menetelniök, akár akarják, akár nem és ha majd kiderül, hogy a szökési kísérlet egyenlő a biztos halállal, akkor rá fognak jönni, hogy Peter Zverivel nem lehet tréfálni.

— Ők sokan vannak, Peter — figyelmeztette a lány — mi pedig kevesen. Sőt fel is vannak fegyverkezve!

Alig mondta ki e szavakat a menetoszlop mögött, szinte az üres levegőből, a fejük fölött megint fölhangzott a figyelmeztető kiáltás:

— Hagyjátok el a fehéréket!

A menetelő emberek hirtelen elnémultak — de Kitembo buzdítására és a fehér tisztek revolvereinek láttára mégis folytatták az előrenyomulást.

Abban a pillanatban azonban, amikor az erdőből kiérve, egy kis síkság szélén felbukkantak és belegázoltak az embermagasságnyi fűbe, hirtelen eldőrdült egy puska, majd egy második és egy harmadik — és aztán hosszú sorban követték egymást a lövések.

Zveri az egyik négert hátraszalajtott Zorával, hogy a leányt biztonságba helyezze a menetoszlop végén. Ő maga is követte őket azzal az ürüggyel, hogy Romerót keresi és közben bátorító szavakat kiáltott emberei felé.

Egyelőre még senki sem sebesült meg, de az emberek megtorpantak és a menetoszlop sorai felbomlottak.

— Gyorsan, Romero! — kiáltotta Zveri. — Vedd át az elővédnél a parancsnokságot. Én majd hátul maradok Morival, hogy megakadályozzam az esetleges szökési kísérleteket.

A mexikói előre sietett és Ivits, meg néhány fekete főnök segítségével hosszú csatáláncha állította az embereket, akik most lassan nyomultak előre. Kitembo mögöttük haladt az expedíció másik felével, míg Ivits, Mori és Zveri a hátvédet próbálta rendbe szedni és tartalékként harcbavetni.

Az első elszórt lövések után a tüzelés hirtelen megszakadt és hirtelen csend állott be, amely még elviselhetetlenebb volt a négerek amúgy is túlfeszített idegei számára. Ellenséget sehol sem láttak és ez a körülmény, meg az előző titokzatos kiáltások arról győzték meg a négeket, hogy valami földöntúli ellenféllel van dolguk.

— Forduljatok vissza! — hallatszott ismét. — Ez az utolsó figyelmeztetés! Aki nem engedelmeskedik neki, meghal!

A csatárlánc megingott és Romero, hogy az embereket biztonságukban megerősítse, tüzet

vezényelt. Mintegy válaszul puskaropogás felelt a fű közül és ezúttal vagy egy tucat ember bukott le a földre részben holtan, részben sebesülten.

— Tüzelj! — kiáltotta Romero. Az emberek azonban megfordultak és vadul menekülni kezdtek. Ahogy a mögöttük állók meglátták az elővédet, amely esze nélkül menekült és elhajította puskáit, maguk is futásnak eredtek, magukkal sodorva a tartalékot és a fehér tiszteket.

Romero egymagában maradt. Sehol sem látott ellenséget és senki sem üldözte, ez jobban nyugtalanította, mintha golyók fütyültek volna a feje körül. Amint magányosan igyekezett elérni a hátvédeket, részben rajta is erőt vett ugyanaz a megmagyarázhatatlan rémület, amely a fekete harcosokat elfogta, vagy legalább is most már kezdte megérteni őket.

Mielőtt elérte volna az erdőt, látta, hogy valaki előtte halad az úton. És hirtelen fölismerte benne Zora Drinovot.

Odakiáltott neki, amire a lány megfordult és bevárta.

— Azt hittem, téged már megöltek, elvtárs, — mondta a leány.

— Szerencsés csillagzat alatt születtem — mosolygott a férfi. — Jobbra-balra tőlem potyogtak az emberek... De hol van Zveri?

Zora vállat vont.

— Nem tudom — felelte.

— Talán igyekszik reorganizálni a tartalékot — vélte Romero.

— Kétségtelenül — mondta a lány kurtán.

— Azért mégsem kellett volna téged így magadra hagynia — jegyezte meg a férfi.

— Én tudok vigyázni magamra — felelte Zora.

— Az lehet — mondta a mexikói — de ha hozzám tartoznál...

— Én senkihez sem tartozom, Romero elvtárs — vágott közbe a lány jegesen.

— Bocsáss meg, szenyorita — mondotta a férfi — én ezt nagyon jól tudom. Talán csak szerencsétlenül fejeztem ki magamat. Mindössze azt akartam mondani, hogyha arról a lányról volna szó, akit én szeretek, akkor azt nem hagynám magára az erdőben, különösen, ha tisztában volnék vele — mint ahogy Zverinek tisztában kell lennie vele, — hogy az ellenség üldöz bennünket.

— Te nem szereted Zveri elvtársat, úgy-e, Romero?

— Még neked is be kell vallanom — miután kérdezed, szenyorita, hogy nem szeretem.

— Tudom, állandóan hadilábon álltatok egymással.

— Illetőleg ő állt hadilábon mindenkivel, téged kivéve, szenyorita.

— Miért éppen engem kivéve? — kérdezte a leány. — És honnan tudod, hogy velem nem állt-e hadilábon?

— Ez az ellentét nem lehetett nagyon mély — felelte a férfi —, mert különben te nem egyeztél volna bele, hogy a felesége legyél.

— És honnan tudod, hogy beleegyeztem? — kérdezte a lány.

— Zveri elvtárs elég gyakran eldicsekedett vele — válaszolta Romero.

— Ugy? — ennyi volt az egész, amit a lány mondott és aztán nem szólt többé.

HID A SZAKADÉK FÖLÖTT

Az általános menekülés csak akkor torpant meg, amikor Zveri vert serege elérte legutóbbi táborhelyüket. Amikor aztán leszállt az alkonyat, kiderült, hogy az embereknek jó negyed-része hiányzik — köztük Zora és Romero is. Ahogy egymásután érkeztek az emberek, Zveri mindegyiket megkérdezte a lány felől. De egyikük sem látta. Megpróbált összeállítani egy csapatot a felkutatására, de senki sem volt hajlandó hozzásegődni. Hiába ígérgetett és fenyegetőzött, kiderült, hogy minden befolyását elvesztette az emberek fölött. Már azon volt, hogy — mint ígérte — egymagában induljon felkutatására, amikor jóval a besötétedés után mindketten egyszerre megjelentek a táborban.

Zveri, amikor megpillantotta őket, megkönnyebbülést, de haragot is érzett.

— Miért nem maradtál mellettem? — támadt Zorára.

— Mert nem tudok olyan gyorsan futni, mint te — felelte a leány. És Zveri nem szólt többet.

A sötétből a fák közül, a tábor fölött megszólalt a már ismerős figyelmeztető kiáltás: „Hagyjátok el a fehéréket“. Erre mély csönd keletkezett. A négerek összesúgtak és a hang újra megszólalt:

— Szabad az út, amely visszavezet országokba, de a fehér emberek lába nyomán a halál jár. Dobjátok el egyenruháitokat és hagyjátok a fehér embereket a dzsungelnek és nekem!

Az egyik fekete harcos felugrott, letépte magáról a francia uniformist és belehajította a

mellette lobogó tábortűzbe. Egy perccel később már mások is követték példáját.

— Megálljatok! — ordította Zveri.

— Hallgass, fehér ember! — kiáltotta egy meztelen basembo harcos.

Abban a pillanatban nagy tömeg rohant a fehérék felé, akik összetömörültek Zveri körül. Ugyanekkor felharsant a fejük fölött a figyelmeztető kiáltás:

— A fehérék az enyéim!

A roham egy pillanatra megtorpant. A négerek egyikét azonban elvakította a gyűlölet és a vérszomj és puskáját marokra szorítva, fenyegetően előre ugrott.

A magasban megpendült egy íjj húrja. A néger elejtette a puskát, felordított és a mellébe fúródott nyilvesszőhöz kapott, majd arccal bukott a földre. A többiek megtorpantak és nem mertek többé közelíteni a fehérék felé.

Félrehúzódtak a tábor egyik távoli sarkába. Legszívesebben már most, éjszaka megszöktek volna, de féltek a dzsungel sötétjétől.

Zveri dühösen járt fel-alá. Átkozta a balszerencsését, a négereket és mindenkit.

— Ha lett volna valaki, aki segítsen ha valamilyen támogatásban lett volna részem — morogta szemrehányóan — ez nem történt volna meg. Dehát nem csinálhatok mindent egyedül.

— Pedig *ezt* egészen egyedül csináltad? — mondta Romero.

— Hogy érted ezt? — horkant fel Zveri.

— Ugy értem, hogy ostobán viselkedtél, az expedíció minden tagjával összekaptál és a te tejébe még az emberek bizalmát is elvesztetted, mert senki sem hajlandó hozzászegődni egy gyáva vezérhez.

— Te mersz engem sértegetni, te gyáva fickó — kiáltotta Zveri, revolvere után nyúlva.

— Meg ne mozdulj — szólt rá Romero — mert keresztül lölek. És vedd tudomásul, hogy ha szenyorita Drinov nem lenne, itt helyben megölnélek és megszabadítanám legalább a világot egy veszett kutyától! Szenyorita Drinov egyszer megmentette az életemet. Ezt nem felejttem el. S talán, mert ő szeret téged, meghagyom az életedet, hacsak nem kényszerítesz rá, hogy önvédelemből megöljelek.

— Örültség! — kiáltott közbe Zora. — Öten vagyunk itt magunkra hagyatva egy fekete horda közepette, amely fél tőlünk és gyűlöl bennünket. Kétségtelenül holnap valamennyien elhagynak. Ha valaha élve ki akarunk kerülni Afrikából, akkor össze kell fognunk... Hagyjátok abba a veszekedést és dolgozzunk együtt a közös sors érdekében.

— Rendben van, szenyorita, a te kedvedért — mondta Romero.

— Drinov elvtársnak igaza van — mondta Ivits.

Zveri elengedte revolverét és haragosan elfordult.

Reggelre ébredve, a fehérek látták, hogy a négerek valamennyien levetették a francia uniformist. És ugyanezt a látványt figyelte az egyik közeli fa ágai közül egy szürke szempár. Még a fekete szolgák is elpártoltak a fehérektől és amikor Zveri a reggeli elkészítésénél egyiküket igénybe akarta venni, konok ellenállásba ütközött.

Miközben a reggelit fogyasztották, Kitembo közeledett feléjük, az expedíciót alkotó különböző törzsek főnökeinek kíséretében.

— Mi hazatérünk népünkhöz — jelentette ki a basembo főnök. — Itt hagyunk nektek

annyi élelmet, amennyi elég ahhoz, hogy visszajuthassatok a táborba. Harcosaink közül sokan szeretnének megölni benneteket és ezt nem is tudnánk megakadályozni, ha továbbra velünk maradnátok, mert az emberek félnek azoknak a szellemeknek a bosszújától, amelyek már sok hónap óta üldöznek benneteket. Maradjatok tehát itt holnapig, aztán pedig mehettek szabadon arra, amerre akartok.

— De mégsem hagyhattok bennünket magunkra teherhordók és aszkarik nélkül — tiltakozott Zveri.

— Többé már nem fogod megmondani, hogy mit tehetünk és mit nem, fehér ember — mondta Kitembo — mert ti kevesen vagytok, mi pedig sokan és megtört az az erő, amellyel eddig hatalmatokban tartottatok. Mindenben kudarcot vallottál. Nem vagyunk hajlandók többé követni ilyen vezért.

— Ezért majd még meglakoltok, Kitembo!

— Ki fog megbüntetni bennünket? — kérdezte a néger főnök. — Az angolok? A franciák? Az olaszok? Egyikhez sem mersz fordulni, mert azok téged büntetnének meg, nem bennünket. Ha pedig Ras Tafarihoz fordulnál panasszal, az majd kivágatja a szívedet és testedet odadobja a kutyáknak, ha tudomást szerez arról, hogy mit terveztél.

— Még sem hagyhatjátok ezt a fehér nőt magára a dzsungelben, szolgák, teherhordók és megfelelő védelem nélkül — makacskodott Zveri, aki rájött arra, hogy előző érve hatástalanul pattant le a fekete főnökről, aki most valamennyiök sorsát a kezében tartotta.

— Eszem ágában sincs itthagyni a fehér nőt — mondta Kitembo. — Ő majd velem jön!

A fehérék csak most vették észre, hogy a fő-

nökök körülvették őket és minden oldalról puskasövek merednek feléjük.

Kitembo — miközben beszélt — egyre közelebb húzódott Zverihez, aki mellett ott állt Zora Drinov. A fekete főnök most hirtelen kinyújtotta kezét és megragadta a leány csuklóját.

— Gyere! — mondta. De úgyszólván még ki sem ejtette a szót, amikor egy süvítés hallatszott a levegőben és Kitembo, a basembók főnöke görcsösen kapott a mellébe fúródó nyílvesszőhöz.

— Ne merjetez felnézni! — kiáltott egy hang a fejük fölött. — Nézzetek a földre, mert aki felpillant, az meghal! Hallgassatok meg jól, fekete emberek. Térjetez vissza országotokba és hagyjátok itt ezeket a fehér embereket. De ne essék bántódásuk. Ők az enyéim! Szólottam!

A néger főnökök kitágult szemmel és remegve húzódtak hátra, magára hagyva a földön fetregő és vonagló Kitembót. Visszasiettek a tábor túlsó végén gyülekező embereikhez, akiket most már teljesen hatalmába kerített a rémület. És mielőtt még a basembo főnök haláltusája befejeződött volna, a négerék már felszedték az előzetesen egymás között szétosztott poggyászt és hanyatt-homlok igyekeztek előre az ösvényen, amely a táborból kifelé, nyugati irányban vezetett.

A fehérék döbrent csendben figyelték az elvonulást.

— Mit jelenthetett az, amikor ez a rejtélyes hang azt mondotta, hogy mi az övéi vagyunk? — kérdezte Ivits kissé fojtott hangon.

— Honnan tudjam én ezt? — dünnyögte Zveri.

— Lehet, hogy valami emberevő kísértet — mondta Romero mosolyogva.

— Éppen elég bajt okozott már nekünk — szólt közbe Zveri. — Most már békén hagyhatna bennünket egy időre.

— Nem lehet valami rosszakaratú szellem — jegyezte meg Zora. — Mert annyi bizonyos, hogy megmentett engem Kitembo kezei közül.

— Az ám, de a maga számára! — mondotta Ivits.

— Ostobaság! — vágott közbe Romero. — Ennek a titokzatos égből jövő hangnak a célja éppoly nyilvánvaló, mint az a tény, hogy embertől származik. Olyan valakinek a hangja ez, aki meg akarja hiúsítani az expedíciót és meg vagyok győződve róla, hogy Zveri tegnap közel járt az igazsághoz, amikor azt angol vagy olasz eredetűnek tulajdonította, mert azoknak áll érdekében, hogy késleltessék az expedíciót mindaddig, amíg elegendő erőt tudnak mobilizálni ellenünk.

— Ami azt bizonyítja — jelentette ki Zveri — amit egyébként már régen gyanítottam, hogy nemcsak egy áruló van közöttünk.

Sokatjelentően ránézett Romeróra.

— Inkább annyit jelent — mondta Romero, hogy ezek az örült teóriák mindig csődöt mondanak, ha gyakorlati megvalósításra kerül a sor. Te azt képzelted, hogy Afrika valamennyi négere oda fog seregleni a zászlód alá és majd belekergeti az idegeneket a tengerbe. Elméletben talán igazad volt, de a legcsekélyebb gyakorlati érzékkel rendelkező ember is előre láthatta, hogy egész terved nem más, mint holdkóros álom.

— Ugy beszélsz, mint az ügy árulója, — vágott közbe Ivits fenyegetően.

— Hát aztán? — kérdezte a mexikói. — Torkig vagyok már ezzel az egész ostoba, önző tervvel. Sem te, sem Zveri nem vagytok be-

csületesek. Tony és szenyorita Drinov személyét illetően kétségben vagyok, mert őket valószínűleg éppúgy csak félrevezették, mint engem...

— Nem te vagy az első áruló — kiáltott Zveri — és nem vagy az első, aki majd meglakol árulásáért!

— Nem helyénvaló beszéd ez most, — mondta Mori. — Nem vagyunk sokan. Ha küzdelemre kerül a sor és egymást öljük, talán egyikünk sem kerül ki Afrikából élve. De ha megölöd Miguelt, akkor engem is meg kell ölnöd és ez talán nem fog sikerülni neked. Mert könnyen lehet, hogy te maradsz a porondon.

— Tonymak igaza van — mondta a leány. — Kössünk békét addig, amíg vissza nem kerülünk a civilizációba.

Igy jött azután létre holmi fegyveres békeféle és így indultak vissza másnap mind az öten a tábor felé, míg egy másik útvonalon, közvetlenül előttük, Tarzan és vaziri harcosai haladtak egyenesen Opar irányában.

— Lehet, hogy La-t nem fogjuk ott találni, — magyarázta Tarzan Muvironak, — de az a szándékom, hogy megbüntetem Oah-t és Doothot árulásukért és így teszem lehetővé, hogy a főpapnő, ha még életben van, visszatérhessen.

— S mi lesz azokkal a fehér ellenségeinkkel, bvana, akik még itt a hátunk mögött, a dzsungelben bolyongnak? — kérdezte Muviro.

— Nem fognak megmenekülni előlünk, — mondta Tarzan. — El vannak gyengülve és nem ismerik a dzsungelt. Lassan haladnak. Akkor érzük utól őket, amikor akarjuk. Egyelőre inkább La érdekel, mert ő barátom, am azok pedig csak ellenségeim.

Sok mérfölddel odébb a dzsungelben éppen egy tisztás széle fölé közeledett az a nő, akinek

sorsát szívéen viselte. Oldalán Wayne Colt lépkedett, aki már teljesen visszanyerte erejét, míg sarkukban Jad-bal-ja, az aranyszőrű orosz-lán haladt.

— Végre ideérkeztünk — kiáltotta a férfi, amikor a tisztáson álló sátrakat megpillantotta.

— Igen ám, csakhogy ez a tábor teljesen elhagyatott, — felelte La. — Nincs itt egy lélek sem.

— Dehogyan is — felelte Colt. — Amott is látnak néhány négert a sátrak körül.

— Akkor hát jó — mondta La. — Most pedig el kell, hogy hagyjalak — tette hozzá sajnálkozva.

— Nem szívesen mondok búcsút neked — mondta a férfi, — de tudom, hogy hová húz a szíved és hogy legszívesebben minél előbb szeretnél visszatérni Oparba. Hiába is próbálnám kifejezni hálámat, de azt hiszem, tisztában vagy azzal, hogy mi lakozik a szívemben.

— Igen — felelte a leány — és jól esik tudnom, hogy szert tettem egy igaz barátira.

— Bárcsak visszatérhetnék veled együtt Oparba — mondta a férfi. — Hiszen ott ellenségek várnak rád és igazán szükséged lehet még arra a kis segítségre is, amit én nyújthatnék.

A leány megrázta a fejét.

— Nem, ez lehetetlen — felelte. — Az egész gyűlölködést és gyanakvást az okozta, hogy egy másik világhoz tartozó embert szerettem. Ha te most visszatérnél velem és segítenél visszaszerezni trónomat, gyanakvásuk ismét lángra kapna. Ha Jad-bal-ja, meg én magunkban nem tudunk eredményt elérni, akkor ez hármunknak sem sikerülne.

— Nem akarsz legalább vendégem lenni egy

napig, amíg kipihened magadat? — kérdezte Colt.

— Nem, barátom. Nem kockáztathatom meg, hogy közben elveszítsem Jad-bal-ját. Isten veled hát, Wayne Colt.

A tábortól Opar felé visszavezető utat La már ismerte. S ahogy Colt elnézte, amint arra felé megindult, valami furcsa, szorongó érzés támadt a torkában. Egy sóhajtással befordult a táborba és arra felé tartott, ahol a négerek aludták éppen déli álmukat. Felkeltette őket. Roppant izgatottak lettek, amint meglátták és jó időbe telt, amíg elhitték, hogy csakugyan ő az, akit már réges régen elveszettnek hittek.

Egy fiatal leány, meg egy oroszlán haladt egymás mellett az opari síkságon keresztül. Ugyanakkor a hátuk mögött a dombtetőn egy férfi bukkant fel és kutatva nézett szét a síkság felett. Mögötte száz harcos lepte el a sziklás dombhátat. A férfi hirtelen kinyújtotta a karját és előre mutatott.

— La! — mondta.

— És Numa! — egészítette ki szavait Muviro. — Csodálatos dolog, bvana, hogy Numa nem támadja meg őt.

— Nem is fogja megtámadni — mondta Tarzan. — Nem tudom miért, csak annyit tudok, hogy nem fogja megtámadni, mert az oroszlán nem más, mint Jad-bal-ja.

— Tarzannak olyan szeme van, mint a sasnak, — csudálkozott Muviro. — Muviro csak egy nőt, meg egy oroszlánt lát, de Tarzan azt is látja, hogy az La és Jad-bal-ja.

— Nincs szükségem szemre, hogy ezt a ket-

tőt felismerjem — mondta a majomember. — Hiszen van orrom.

— Nekem is van orrom — mondta Muviro, — de az csak egy húsdarab, amely kiáll az arcomból. Semmi hasznát sem veszem a világon. Tarzan mosolygott.

— Neked nem volt szükséged a szimatodra, hogy az életben maradhass és megszerezhesd az eledeled, mint nekem gyermekkorom óta... Most pedig gyertek, gyermekeim, La és Jad-bal-ja örülni fognak, ha meglátnak bennünket.

Először Jad-bal-ja éles füle fedezte fel a közeledők nesztét. Megállt és megfordult, méltóságteljesen felemelte fejét és beleszimatolt a levegőbe, aztán halk morgást hallatott, amire La megállt és hátrafordult.

Amint megpillantotta a közeledő menetoszlopot, hirtelen kétségbeesett. Hiszen még Jad-bal-ja sem védheti meg ennyi emberrel szemben. Először arra gondolt, hogy futva próbálja elérni a várost, de amikor felmérte a távolságot, rájött, hogy a közeledő fekete harcosok akár félúton is utólérhetnék. Megadta magát tehát sorsának, megállt és várt. Jad-bal-ja leszegte a fejét és farkának ideges rángása elárulta, hogy támadásra készül.

Az emberek azonban zavartalanul közeledtek. S La hirtelen megpillantotta az élükön haladó férfit, akinek bőre kissé világosabb volt a többiekénél. Szíve hatalmasat dobbant, amint felismerte — és Opar főpapnőjének szemében könnyek toluáltak.

— Hiszen ez Tarzan! Jad-bal-ja, ez Tarzan! — kiáltotta az örömtől ujjongva.

Talán ugyanebben a pillanatban ismerte fel az oroszlán is urát, mert morgása elhalkult, szemében kialudt a vészes csillogás. Mint valami hatalmas kutya, úgy állt hátsó lábaira

felemelkedve Tarzan előtt. A kis Nkima ijedt sikongással ugrott le a majomember válláról és reszketve bujt Muviro háta mögé, mert úgy vélte, hogy Numa mindig csak Numa marad. Jad-bal-ja azonban hatalmas mancsait szelíden Tarzan vállára helyezte s nyelvével megnyalta ura arcát. Ekkor aztán Tarzan gyöngéden eltolta magától és gyorsan odalépett La-hoz.

— Végre! — kiáltotta Tarzan, ahogy szemben állt vele.

— Végre — ismételte a leány. — Végre visszatértél a vadászatról.

— Én rögtön visszatértem, — felelte a férfi, — de te közben eltűntél.

— Visszatértél?

— Igen, La. Messzire mentem, amíg sikerült zsákmányt elejtenem, de mire visszatértem, te már nem voltál sehol, az eső elmosta a nyomodat és bár napokig kerestelek, nem tudtalak többet megtalálni.

— Ha csak sejtettem volna, hogy szándékodban van visszatérni, akár örökre ott vártalak volna — mondta a leány.

— Tudhattad volna, hogy nem hagylak így magadra — felelte Tarzan.

— La sajnálja — mondta a leány.

— És azóta nem jártál Oparban? — érdeklődött a férfi.

— Jad-bal-jával együtt most éppen Oparba készültünk — felelte La. — Hosszú ideig eltévedtem, amíg rábukkantam az Oparba vezető útra, de akkor is közbe jött a fehér ember, aki szintén eltévedt és beteg volt. Mellette kellett maradnom, amíg meggyógyult és visszatért ereje, mert azt hittem, hogy Tarzan barátja.

— Mi a neve? — kérdezte a majomember.

— Wayne Colt.

A majomember mosolygott.

— Legalább hálás volt azért, amit tettél érte? — kérdezte.

— Igen, annyira, hogy el akart jönni velem Oparba, hogy segítsen visszaszerezni trónomat.

— Tehát megkedvelted, La?

— Nagyon megkedveltem, de nem úgy, ahogy Tarzant szeretem.

A férfi könnyedén megsimogatta a vállát.

— La javíthatatlan! — dünnyögte, majd hirtelen felvetette a fejét és Opar irányába fordulva felkiáltott. — Gyertek! Egy királynő visszafoglalja trónját! ...

Az opariak láthatatlan szeme figyelte a közeledő sereget. Rögtön felismerték La-t, Tarzant és a vaziriakat és néhányan még Jad-bal-járól is sejtették, hogyan kerül hozzájuk. Oah és Dooth remegtek, míg a kis Nao, aki gyűlölte Oah-t, boldog volt, amennyira boldog lehet az, akinek keblében tört szív dobog.

Oah kegyetlen zsarnok volt, Dooth pedig gyöngé kezű ostoba ember, akiben senkisémbizott úgy, hogy már régen keringtek suttogó hangok a romok között, amelyek ugyancsak megrémítették volna Oah-t és Dooth-ot, ha tudomásukra jutnak. Amikor tehát most Tarzan Jad-bal-jával együtt a vaziriak élén benyomult a külső templom udvarára, nem volt egy ember sem, aki ellenállást fejtse ki, sőt a környező folyosók sötét rejtekeiből mindennemű hangok kiáltottak feléjük, könyörületet kérve és hűségüket hangoztatva La iránt.

Mikor tovább haladtak a város felé, a templom belseje felől hirtelen vad hangzavar ütötte meg a fülüket. Kiáltások, majd éles sikoltások hallatszottak — aztán csönd lett. A magyarázatot akkor kapták meg, amikor beléptek a trónterembe, ahol vértócsában találták

Oah-t és Dooth-ot a földön, körülöttük vagy féltucat papot és papnőt, akik hűségesek maradtak hozzájuk. A holttesteket leszámítva, a hatalmas trónterem üres volt.

La, a Lángoló Isten főpapnője ismét elfoglalta trónját, mint Opar királynője.

Aznap éjszaka Tarzan, a dzsungel ura ismét Opar aranytányérjaiból költötte el vacsoráját, mialatt fiatal leányok — a Lángoló Isten papnőjelöltjei — gyümölcsöket, húst és olyan régi borokat szolgáltak fel, amelynek évjáratára már senki sem emlékezett, de még azokra a szőlőkre sem, ahol teremtek. Tarzan azonban félvállról vette az ilyesmit és örült, amikor másnap vaziri harosai élén ismét áthaladhatott az opari síkságon, a határsziclák felé. Bronz színű vállán Nkima kuporgott, mellette pedig az aranyszőrű oroszlán lépkedett és mögötte egyetlen hatalmas oszlopban menetelt száz hűséges vaziri harcosa.

A fehérek kis csapata fáradtan, bátorságát veszítve közeledett a tábor felé, a hosszú és eseménytelen út után. Elöl Zveri és Ivits haladt, mögöttük Zora Drinov lépkedett, míg jóval hátrább Romero és Mori ment egymás mellett.

Wayne Colt az egyik sátor árnyékában üldögélt, a négerek pedig a közelben ödöngtek, amikor Zveri és Ivits hirtelen megjelentek előttük.

Colt felkelt és feléjük indult. Zveri azonban megelőzte a szóval.

— Átkozott áruló! — kiáltotta. — Most végzek veled!

Azzal már ki is kapta revolverét és rásütötte a fegyvertelen amerikaiakra.

Az első lövés elsüvített Colt mellett, anélkül, hogy a bőrt surolta volna és Zverinek nem volt ideje a másodikra, mert a háta mögött ugyanebben a pillanatban eldőrdült egy lövés — Peter Zveri kiejtette kezéből a revolvvert és megingott, majd végigvágódott a földön.

— Szent Isten, Zora, mit tettél? — kiáltotta Ivits hátrafordulva.

— Amire tizenkét év óta várakoztam — felelte a leány.

Wayne Colt odarohant és felkapta Zveri revolverét a földről. Ugyanekkor Romero és Mori védelmezően odaálltak melléje.

Zveri kínosan feltápáskodva vad pillantással nézett körül.

— Ki lőtt rám? — hörögte. — De hiszen tudom! Az a hitvány áruló...

— Én voltam! — mondta Zora Drinov.

— Te?!

A leány Wayne Colthoz fordult, mintha egyedül csak ő volna fontos számára.

— Legjobb lesz, ha megtudja az igazságot, — mondta. — Én sohasem voltam kommunista és most sem vagyok az. Ez az ember meggyilkolta az apámat, az anyámat, a nővéremet és a fivéremet. Az apám... különben mindegy, hogy ki volt. Most már bosszút álltam érte. — Haragos tekintettel fordult Zveri felé. — Sokszor megölhettelek volna az elmúlt esztendőök alatt — mondta, — de nekem nem volt elég az életed. Meg akartam semmisíteni azokat a szörnyű terveket is, amelyekkel te és a magad-fajta gonosztevők tönkre akarják tenni a világot.

Peter Zveri vadul nézett rá, lassan, üvegesedő tekintettel. Hirtelen köhögési roham fogta el, vér buggyant ki az ajkán — aztán holtan visszahanyatlott a földre.

Romero, aki közel lépett Ivitshez, revolvere csövét hirtelen rászégezte az oroszra.

— Tedd le a revolvert — vezényelte. — Nem akarok semmiféle meglepetést.

Ivits kénytelen volt engedelmeskedni.

A tisztás szélén most hirtelen egy emberalak bukkant fel, aki egy pillanattal ezelőtt még nem volt ott és most olybá tűnt, mintha a semmiből lépett volna elő. Zora Drinov pillantotta meg elsőnek és meglepetten felkiáltott, amikor ráismert.

— Ki ez? — kérdezte Colt.

— Nem tudom, kicsoda — felelte Zora, — csak azt tudom, hogy ez az az ember, aki megmentette az életemet, amikor eltévedtem a dzsungelben.

A férfi méltóságteljesen lépkedve most odaért hozzájuk.

— Ki vagy te? — kérdezte Wayne Colt.

— Én vagyok Tarzan a majomember — felelte a férfi. — Mindent láttam és hallottam, ami itt történt. Az a terv, amit ez az ember kovácsolt, — mondta Zveri felé intve, — megihusult és ő maga már halott. Ez a leány leplezte magát: nem tartozik közétek. Népem itt táborozik kis távolságnyira — oda fogom vinni és gondoskodom róla, hogy biztonságban visszakerülhessen a civilizációba. Irántatok, többiek iránt, nincsen bennem semmiféle könnyőreletes érzés. Ti kikerülhettek a dzsungelből, úgy, ahogy tudtok. Szólottam.

— Nem mindegyik olyan gonosz, mint amilyennek gondolod őket, barátom — mondta Zora.

— Hogy érted ezt? — kérdezte Tarzan.

— Romero és Mori is megkapta a maga leckéjét. És ők is mind a ketten nyílt vallomást

tettek érzéseikről, amikor a négerek elhagytak bennünket.

— Hallottam — mondta Tarzan.

A lány csodálkozva nézett rá.

— Hallottad?

— Sok mindent hallottam, ami a táborban történt — felelte a majomember, — csak nem vagyok biztos benne, hogy az ember mindig hihet-e fülének.

— Már pedig azt hiszem, hihetsz neki — bizonygatta Zora. — Egész biztos vagyok benne, hogy őszintén gondolták, amit mondtak.

— Helyes — mondta Tarzan. — Ha akarnak, ők is velem jöhetnek tehát, de ezt a másik kettőt sorsára bízom.

— Az amerikaiit ne! — vágott szavába Zora.

— Ne? És vajjon miért ne? — kérdezte a majomember.

— Mert ő az Egyesült Államok kormányának titkos ügynöke — válaszolta a leány.

Az egész társaság — magát Coltot is beleértve — meglepetten bámult rá.

— Hogyan tudta ezt meg? — kérdezte Colt.

— Azt az üzenetet, amelyet rögtön azután küldött, hogy ideérkezett a táborba, Zveri egyik ügynöke elfogta. Most már érti, hogyan jöttem rá?

— Igen — felelte Colt. — Ez egészen érthető.

— Ezért nevezte Önt Zveri árulónak és ezért akarta megölni.

— Hát ez? — kérdezte Tarzan, Ivitset jelezve. — Talán ez is csak amolyan farkasbőrbe bujt bárány?

— Ez csak egy szerencsétlen, akit félrevezettek — felelte Zora.

Tarzan most a négerekhez fordult, akik ki-

váncsian álldogáltak körülötte és hallgatták a beszélgetést, amelyből egy szót sem értettek.

— Ismerem országokat — mondta anyanyelvükön, — ott fekszik a parthoz vezető vasútvonal mentén. Ezt a fehér embert magatokkal vizitek egészen a vasútvonalig. Legyen gondotok rá, hogy kapjon ennivalót és ne essék bántódása, de aztán arra is, hogy örökre elmenjen az országból.

Majd visszafordult a fehérek felé:

— Ti pedig velem jöttök a táboromba.

Azzal megfordult és megindult azon az úton, amelyen ideérkezett, a táborba. Azok négyen pedig megindultak mögötte. Elöl Romero és Mori haladt, míg mögöttük — egymás mellett — Zora Drinov és Wayne Colt lépkedett.

— Én már halottnak hittem önt — mondta a lány.

— Én pedig önt hittem halottnak — felelte a férfi.

— S ami még rosszabb — folytatta a lány, — azt hittem, hogy soha nem lesz alkalmam elmondani, ami a szívemen van.

— Én pedig azt hittem, hogy olyan mérhetetlen szakadék választ el bennünket egymástól — felelte halkán a férfi, — hogy sohasem lesz módomban megkérdezni azt, amit szeretnék.

A leány feléje fordult. A szeme tele volt könnyel és az ajka remegett.

— És én azt hittem, hogy sohasem mondhatok igent, ha egyszer majd megkérdez...

Az út egy kanyarulata eltakarta őket a többiek szeme elől, éppen akkor, amikor a férfi karjaiba zárta és megcsókolta a leányt.

VÉGE.

Jó regények Mai regények Olcsó regények

I. sorozat

1. *Sinclair Lewis*: Szegény lány pénzt keres
2. *Helen Grace Carlisle*: Vér a véremből
- 3—4. *Lion Feuchtwanger*: A zsidó háború
5. *B. Traven*: Aranyásók
6. *Matvej Roesmann*: Fischbein élni akar
7. *Luis Trenker*: A hegyek hőse
8. *Martha Ostenso*: Előjáték a szerelemhez
9. *Aldous Huxley*: Szép új világ
10. *Szép Ernő*: Dali dali dal

Minden kötet ára fűzve —.90 P

Elsőrangú papíron, egészvászon-

kötésben 1.90 P

II. sorozat

11. *André Malraux*: Hódítók
12. *B. Traven*: Gyapotszedők
13. *Madelon Lulofs*: Az őserdő rabjai
14. *Helen Grace Carlisle*: A boldogságért fizetni kell
15. *Lion Feuchtwanger*: A csunya herceg
16. *Madelon Lulofs*: Gumi
17. *B. Traven*: A fehér rózsza
18. *Gergely Márta*: Én, Máthé Erzsébet
19. *E. Pinchon*: Viva Villa
20. *Roger Verce*: Conan kapitány
21. *Zsolt Béla*: Kínos ügy
22. *Raucat*: Japán kirándulás
23. *Maugham*: Zsákucca
- 24—25. *Lion Feuchtwanger*: A római zsidó
26. *Komlós Aladár*: Néró és a VII. A.
27. *Kertész Erzsébet*: Júliusi szerelem
28. *Maugham*: Egy levél megrezdül
29. *A. T. Hobart*: Lámpák a sötétben
30. *Hergesheimer*: Merített rózsza
31. *Szőnyi Zoltán*: Telihold
- 32—33. *Madelon Lulofs*: A másik világ

Minden kötet ára elsőrangú pa-

píron, fűzve 1.50 P

egészvászonkötésben 2.40 P

OSZK

OSZK

BURROUGHS:

Tarzan és a filmkaraván

Edgar Rice Burroughs, a világszerte kedvelt Tarzan-könyvek szerzője Amerikában él, a korlátlan lehetőségek hazájában. Tarzán kalandjait éppen ez jellemzi: a korlátlan lehetőségek izgalma, a határtalan fantázia varázsa. A modern civilizáció gondokkal és gondolatokkal túlterhelt emberének jólesik, ha képzeletben visszatérhet a primitív éleibe, az ősvadonba, a létért való küzdelem egyszerű, meztelen formái közé.

Az új Tarzan-regény még jobban kiélezi az ellentétet a két véglet Amerika és Afrika között. Mert a regény első és utolsó fejezete Hollywoodban játszódik le, ebben a furcsa városban, ahol legjobban tobzódik az üzleti élet, a reklám, a fényűzés és az intrika. A regény középső része pedig elvezet a Tarzan-könyvek rendes színterére, a dzsungelbe, ahol csak a testi erő, ügyesség, lélekjelenlét és bátorság számít.

A nagy amerikai filmgyár igazgatósága elhatározza, hogy egy igazi dzsungel-filmet készíttet, melynek helye eleit nem a stúdióban, hanem a történet afrikai színterén kell megcsinálni. Ennek a filmkaravánnak a kalandjait meséli el az új Tarzan-regény.

A TARZAN SOROZATBAN MEGJELENTEK:

1. <i>Tarzan a dzsungel fia</i>	8. <i>Tarzan az őserdőben</i>
2. <i>Tarzan visszatér</i>	9. <i>Tarzan és a törpék</i>
3. <i>Tarzan beszáll</i>	10. <i>Tarzan az ismeretlenországban</i>
4. <i>Tarzan fiai</i>	11. <i>Tarzan az aranyvárosban</i>
5. <i>Tarzan és az aranyszörű
oroszlán</i>	12. <i>Tarzan a föld szívében</i>
6. <i>Tarzan és Opar kincsei</i>	13. <i>Tarzan a legyőzhetetlen</i>
7. <i>Tarzan a rettenetes</i>	14. <i>Tarzan a diadalmas</i>
	15. <i>Tarzan és a filmkaraván</i>